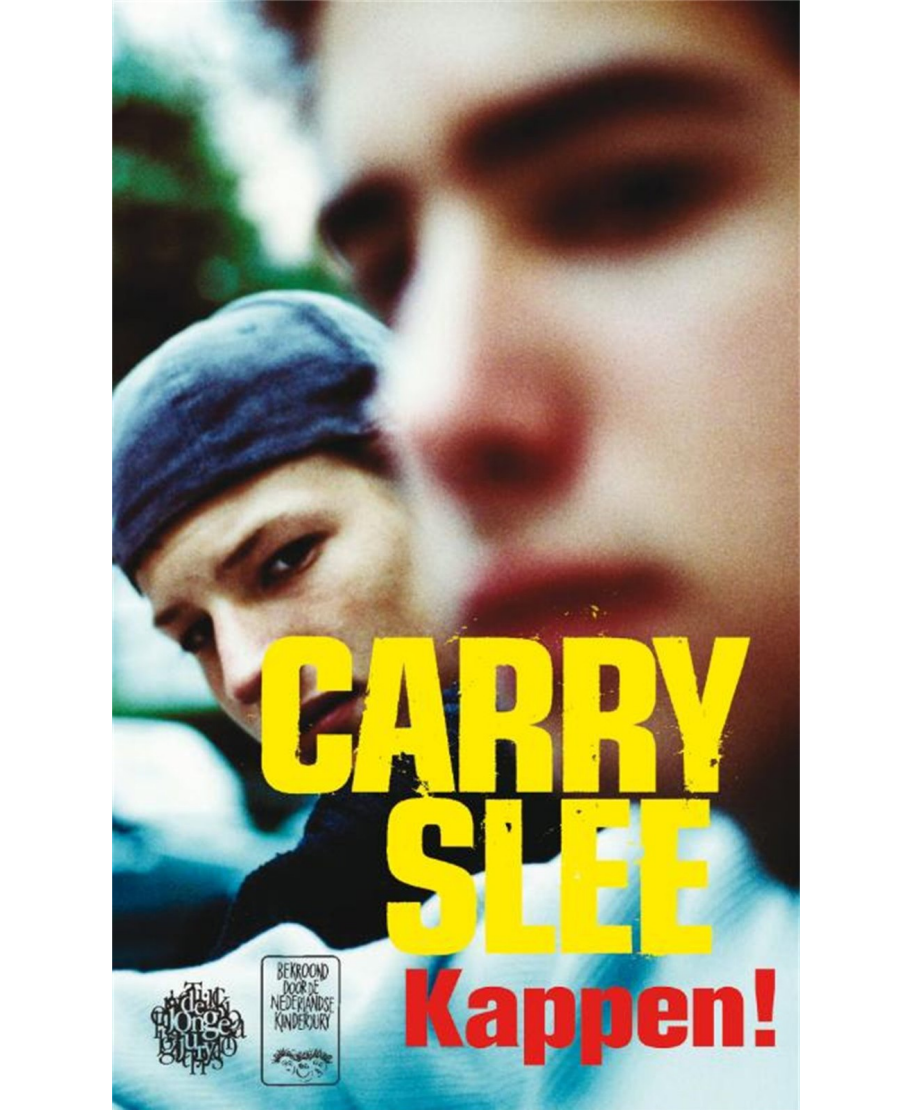

CARRY SLEG

Kappen!

KAPPEN!

Sander is verliefd op Indra. Maar hij is niet de enige. René, de broer van Indra's vriendin Heike, voelt hetzelfde voor haar. Wat is René kwaad als Indra toch voor Sander kiest! Nog geen week later wordt in de stad een jongen in elkaar geslagen. René beweert dat Sander erbij betrokken was. Sander ontkent, maar niemand uit de klas gelooft hem. Indra is de enige die voor Sander opkomt, en niet alleen omdat ze verliefd op hem is. Indra weet hoe erg het is als je niet wordt geloofd. Ze heeft de ziekte van Pfeiffer, maar iedereen denkt dat ze zich aanstelt. Indra verdedigt Sander, ook al kost het haar de vriendschap met Heike. Maar of dat zo verstandig is?

Deze uitgave is speciaal gemaakt om het twintigjarig schrijversjubileum van Carry Slee te vieren. Carry is uitgegroeid tot een van de succesvolste schrijvers van kinder- en jeugdboeken in Nederland. Haar boeken, waarvan er meer dan 4 miljoen exemplaren over de toonbank gingen, werden vele malen door de Nederlandse Kinderjury en Jonge Jury bekroond.

CARRY SLEE CLASSIC

2010 is een feestjaar voor Carry Slee én haar lezers. Ter gelegenheid van het 20-jarig jubileum van Carry verschijnt er elke twee maanden een nieuw deel in de Carry Slee classics- reeks en bij elk boek maak je weer kans op bijzondere prijzen.

Surf naar carryslee classics.nl.

Met je e-mailadres en de unieke code op de sticker kun je direct ontdekken of je iets hebt gewonnen. Spaar alle delen voor de exclusieve Carry Slee classic verzamelbox.

KAPPEN!

Kijk op de site voor de voorwaarden.

1999

Kappen werd bekroond door de Nederlandse Kinderjury en de Jonge Jury

www.carryslee.nl

Eerste druk 1999 Zeventiende druk 2010

Tekst © 1999 Carry Slee 2010 Carry Slee en fmb uitgevers,

Amsterdam Omslagbeeld Getty Images Omslagontwerp twelph.com
Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 499 2424 9 NUR 284

Carry Slee is een imprint van **FMB** uitgevers, onderdeel van Foreign Media Group

'Pesten en zinloos geweld: ik moest er iets mee. Dit boek verscheen tien jaar geleden toen Nederland werd opgeschrikt door verschillende geweldsincidenten. Pesten en zinloos geweld zijn nog steeds een groot probleem. Kinderen die gepest worden, kunnen daar de rest van hun leven last van blijven houden.'

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Carry Slee', with a large, sweeping flourish extending from the bottom left.

Als Sander het tuinpad op komt rijden, zitten Maarten en Chris al op het hek. Sander betrapt zich erop dat hij niet echt blij is zijn vrienden te zien. Maar dat is ook niet verwonderlijk. De laatste tijd komen ze steeds halfdronken aanzetten en liggen voortdurend dubbel om niks. En Sander zit er dan maar zo'n beetje bij. Nu hebben ze ook weer bier op. Sander ruikt het al van een meter afstand.

'Hèhè, we dachten al dat je op die school bleef wonen,' zegt Maarten.

'Ik heb het weer overleefd.' Sander vist zijn sleutels uit zijn zak.

'Je gaat ons toch niet vertellen dat je moe bent, hè?' zegt Chris. 'Je hebt de hele dag kunnen maffen. Sander weet niet hoe het bij Maarten en Chris op school gaat, maar bij hem kun je echt niet slapen. De schelle stem van mevrouw Kager klinkt nog na in zijn oren. Hij heeft net een blokuur geschiedenis achter de rug. Hij vindt dat ze dat moesten verbieden. Zijn hand is nog lam van het schrijven. 'Ik ga jullie even iets dicteren,' zei mevrouw

Kager. Pas na zes bladzijden mochten ze hun pen neerleggen.

'We willen je wat laten horen.' Zodra ze binnen zijn, houdt Chris een cd omhoog. 'Jullie hebben hem gekocht. Gaaf! Die neem ik op.' 'En wat dacht je hiervan?' Maarten tovert ook een cd uit zijn binnenzak. Sanders mond valt open. 'Hoe komen jullie aan al dat geld?' 'Ze waren gratis, zegt Chris. 'Wat?' Sander kijkt zijn vrienden aan. 'Hebben jullie ze gepikt?'

De jongens knikken. 'Alle twee?' vraagt Sander. 'Ja,' zegt Maarten trots.

Sander schrikt ervan dat zijn vrienden de cd's hebben gestolen. Niet dat hij zelf zo'n heilig boontje is. Ze hebben vroeger wel vaker gepikt. Dan gingen ze de supermarkt in en scheurden een zak Snickers open. Om de beurt haalden ze er dan een uit. Maar dat was tamelijk onschuldig. En nu maar liefst twee cd's tegelijk. Sander houdt zijn mond maar. De laatste tijd doen Maarten en Chris telkens dingen die hem niet bevallen. Hij kan toch niet overal iets van zeggen, daar wordt het niet gezelliger op. Zijn vrienden zullen zich

ook wel aan hem ergeren. Eigenlijk passen ze niet meer bij elkaar. Dat voelt Sander al een tijdje. Maarten en Chris waarschijnlijk ook. Maar die hebben hetzelfde dilemma als hij. Je gooit zo'n jarenlange vriendschap toch niet zomaar weg.

'Emiel is er goed in,' zegt Maarten. 'Die stopt zo, onder de neus van een verkoper, een cd in zijn zak.'

Sander kan de naam Emiel niet meer horen. Maarten en Chris hebben het bijna elke dag over hem. Hij schijnt wel heel bijzonder te zijn.

Terwijl de muziek door de kamer dendert, schenkt Sander drie glazen cola in.

'Heb je niks beters?' vraagt Maarten. 'Grapje,' zegt hij gauw als hij Sanders verontwaardigde gezicht ziet.

'Dit nummer is goed,' zegt Chris.

'Daar kun je met Fiona op dansen.' Maarten steekt zijn tong naar Chris uit.

'Hou op over die kip!' Chris doet alsof hij moet spugen.

'Je hebt anders wel met haar gezoend,' zegt Maarten.

'Wat zegt dat nou? Ik had wel weer eens zin in zoenen. Maar niet in Fiona.'

Sander kijkt zijn vrienden aan. Het lijkt wel of ze geen gevoel meer hebben.

'Wil je die andere cd even opzetten,' vraagt Maarten als het nummer voorbij is.

'Rustig nou maar,' zegt Sander. 'We hebben toch geen haast.'

'Jawel,' zegt Maarten. 'We gaan zo iets leuks doen.'

'Sorry,' zegt Sander. 'Ik kan niet. Ik moet mijn huiswerk maken. Vanavond heb ik geen tijd, dan hebben we een klassenfeest.'

'Wat moet je daar nou?' vraagt Chris. 'Zoiets stoms zeg je toch gewoon af.'

Sander geeft geen antwoord. Hij piekert er niet over weg te blijven. Vanavond krijgt hij eindelijk de kans om met Indra te dansen. Maar dat vertelt hij zijn vrienden liever niet. Ze hoeven niet te weten dat hij verliefd is. Vroeger zou hij het wel gezegd hebben. Maar toen bespraken ze nog alles met elkaar. In de grote vakantie hebben ze met zijn drietjes gekampeerd op het erf van Sanders oom. Sander vond het een machtige tijd. Maar na de vakantie, sinds Maarten en Chris op een andere school zitten, is er iets veranderd.

Als het nummer afgelopen is, zet Chris de cd-speler uit en stopt de cd's in zijn zak.

'Gaan jullie nu al?' vraagt Sander.

'Jij gaat ook mee,' zegt Maarten beslist. 'Emiel wacht op ons.'

'Emiel?'

Chris knikt. 'Hij staat om vier uur bij het winkelcentrum. We gaan shoppen.'

'Dan kun je hem eindelijk zien,' zegt Maarten.

Daar heeft Sander helemaal geen behoefte aan. Door alle verhalen heeft hij niet echt een leuke indruk van Emiel gekregen. Hij denkt niet dat het klikt tussen hen. Maar dat zegt hij liever niet. Dan krijgt hij alleen maar ruzie. En terecht. Zelf wordt hij ook altijd kwaad als iemand bevooroordeeld is. Hij heeft Emiel nog nooit ontmoet.

'Je vindt hem te gek,' zegt Maarten. 'Wedden?'

'Iedereen vindt Emiel te gek,' zegt Chris.

'Gaan jullie maar vast,' zegt Sander. 'Ik kom later. Ik maak eerst mijn Engels.' Hij weet zeker dat Van de Boogaard morgen zijn schrift controleert. Omdat hij vandaag zijn huiswerk niet in orde had, houdt zijn leraar hem voorlopig in de gaten. Zo werkt dat nu eenmaal bij meneer van de Boogaard. En als je twee keer je huiswerk niet hebt gemaakt, moet je om acht uur komen. Dat lijkt Sander nog het ergst. Hij vindt het al zo'n klus om 's morgens om kwart voor negen op school te zijn.

'Vier uur zien we je, hè?' zegt Maarten. 'We zijn op de parkeerplaats achter de supermarkt.'

'Ik ben er.'

Op het moment dat Sander aan zijn huiswerk wil beginnen, gaat de telefoon. Het is vast zijn moeder die weer iets heeft vergeten te kopen. Gisteren belde ze ook op. 'Sander, we eten zuurkool, ik heb alles in huis, behalve de zuurkool.' En toen moest hij weer helemaal naar de supermarkt. Daar heeft hij nu geen tijd voor. Maar als hij opneemt, is het Tigo.

'Hoi Sander, jij gaat toch ook vanavond?'

'Ja,' zegt Sander.

'Dan kun je mooi met ons meerijden,' zegt Tigo.

Sander heeft helemaal geen zin om mee te rijden. Dan zit hij aan Tigo vast. Dat moet hij vanavond net niet hebben. Maar hij laat zich door Tigo overdonderen. 'Afgesproken, om acht uur pikken we je op. Tot vanavond.'

Als Sander heeft opgehangen, dringt het pas tot hem door wat het gevolg is van deze afspraak. Het klassenfeest begint om acht uur. Tigo is altijd te laat.

Als Tigo acht uur zegt, wordt het op zijn vroegst kwart over acht. Voor ze er dan zijn is het halfnegen. Dan is het klassenfeest allang aan de gang. Misschien danst Indra dan al met Tom of met Cas of Olivier. Hij zou niet weten hoe hij daar dan nog tussen moet komen. Waarom heeft hij niet meteen gezegd dat het niet uitkwam? Als hij Tigo nu afbelt, staat het nog veel gekker. Wat moet hij dan zeggen? Dat hij liever op de fiets gaat? Dat gelooft niemand. Het is ijskoud buiten en als het een beetje tegenzit, gaat het nog sneeuwen ook. Sander loopt door de kamer heen en weer. Hij baalt van zichzelf. Het is altijd hetzelfde; hij heeft zich weer eens laten overbluffen. Dat heeft hij handig gedaan, zo kan hij Indra wel vergeten. Maar dat wil hij niet. Sander had niet gedacht dat hij het zou durven, maar hij pakt zijn agenda en belt Tigo.

'Hoi, ik kan niet meerijden. Bedankt voor het aanbod.' Het klinkt zo resoluut dat Tigo niet verder vraagt. Trots legt Sander de telefoon neer. Zie je wel, als je maar zelfverzekerd overkomt. Zo moet hij het vanavond ook aanpakken. Heel zelfverzekerd op Indra afstappen en vragen of ze met hem wil dansen. Zodat ze niet merkt dat hij eigenlijk staat te trillen op zijn benen.

Tevreden slaat Sander zijn boek open. *The party* staat er boven de oefening. Wat een toepasselijke titel. Sander denkt aan vanavond. In gedachten ziet hij Indra voor zich. Als hij haar nu maar durft te vragen. Deze week heeft hij nog niks tegen haar gezegd. Hij is steeds bang dat zijn stem van de zenuwen overslaat. Iemand hoeft haar naam maar te noemen of zijn hoofd staat in brand. Hij wist niet dat een mens zo verliefd kon zijn. Hij denkt aan Chris die een meisje zoent alleen om het zoenen. Stel je voor dat Indra met hem gaat zoenen en dat ze er niks van meent. Dan zou hij zich achteraf behoorlijk gepakt voelen. Maar zo is Indra niet, dat weet hij zeker. Als ze met hem zoent dan... Alleen bij de gedachte smelt hij al. Ineens denkt hij: wat nou zoenen? Laat ik eerst maar zorgen dat ze met me wil dansen. Cas verzorgt de muziek, dus dat zal wel swingen. Deze kans laat ik echt niet voorbijgaan.

Sander schrikt op. Het is tien voor vier. Hij kijkt naar de lege bladzij in zijn schrift. Hij zal morgen extra vroeg uit zijn bed moeten. Nou ja, dat maakt hem niets uit. Morgen is een heel andere dag. Dan heeft hij met Indra gedanst en kan hij alles aan. Hij pakt zijn jas en rent de deur uit.

Als Sander een paar minuten later de parkeerplaats op loopt, ziet hij zijn vrienden al staan. Een lange blonde jongen houdt hem een sigaret voor. 'Paffen?'

'Nee,' zegt Sander, 'ik ben gestopt. Mij te duur.'

'Het hoeft niet zo duur te zijn,' zegt Emiel kalm en hij steekt een sigaret op.

Maarten en Chris schieten in de lach.

'Let maar niet op die twee.' Emiel lacht naar Sander. Ineens begrijpt Sander waarom zijn vrienden Emiel zo fantastisch vinden. Hij heeft iets, dat moet hij toegeven.

'Blijven jullie hier altijd zo staan hangen?' vraagt Emiel.

'Nee,' zegt Chris. 'Meestal huren we een dvd'tje.' 'Of we gaan poolen,' zegt Sander. 'Maar na het weekend zijn we vaak blut.'

'Ik heb nog wel wat geld.' Emiel haalt zijn portemonnee

tevoorschijn. 'Poolen dan maar?'

'Dat gaat je heel wat kosten,' zegt Sander.

'Nou en? Ik zit nu toevallig ruim in mijn poen. De volgende keer betalen jullie.' Emiel geeft Sander een klap op zijn schouder. 'Geen zorgen, man, we gaan plezier maken.'

Het is wel een apart figuur, denkt Sander. En hij loopt achter zijn vrienden aan het poolcentrum in.

Het is druk in het poolcentrum. Emiel komt met een doos ballen aanlopen.

'Tafel zeven!' wordt er omgeroepen. Op hetzelfde moment springen de lichten boven tafel zeven aan.

'Ha, lekker colaatje,' zegt Chris als hij langs een tafel van een paar meisjes loopt. Hij pakt het glas en drinkt het leeg.

'Noem je dat normaal?' Een van de meisjes kijkt hem kwaad aan.

'O, mocht het niet? Sorry, hoor, dan neem ik wel een sigaretje.' En Chris haalt een sigaret uit het pakje dat op hun tafel ligt.

Het meisje kijkt in het pakje. 'Hij heeft onze laatste sigaret gepikt!'

Chris kan het blijkbaar niet schelen. Hij steekt de sigaret op en loopt door.

Sander schaamt zich voor zijn vriend. Waarom moet Chris zich zo uitsloven? Hij wil zeker indruk op Emiel maken. Want voor hem hoeft hij zoiets niet te doen, dat weet Chris heus wel.

Meestal is Sander best goed in poolen, maar nu brengt hij er niks van terecht. Hij schiet zelfs de witte bal in het gat. Zoiets stoms heeft hij nog nooit gedaan. Als hij vanavond ook zo goed op dreef is, kan hij het wel vergeten met Indra.

Ze zijn midden in het spel als Emiel Chris aanstoot. Ze kijken naar een jongen die over tafel negen gebogen staat. Zijn portemonnee steekt een heel eind uit zijn kontzak.

'Wat is er?' vraagt Sander als hij de jongens ziet fluisteren.

Chris en Maarten beginnen onzeker te gniffelen.

'Zo'n broek wil ik ook,' zegt Emiel. 'Dat is een heel bijzonder merk. Die moet ik maar eens van dichtbij bekijken.' En hij wenkt Chris.

Sander let niet op de jongens. Hij heeft het veel te druk met het poolen.

'Moven,' zegt Maarten ineens en hij rukt de keu uit Sanders hand.

Sander kijkt hem verbaasd aan. 'Hoezo?' 'Kom nou maar,' zegt Maarten. 'Emiel heeft al betaald.'

Sander snapt er niks van, maar hij gaat toch mee. beneden in het portaal ziet hij een portemonnee liggen. Sander wil hem bij de balie afgeven, maar als hij bukt om hem op te rapen, trekt Maarten hem mee.

'Laat liggen dat ding. Je ziet toch dat hij leeg is.'

Voordat Sander zich kan bedenken, wordt hij naar buiten geduwd.

'Waarom moesten we nou opeens weg?' vraagt Sander als hij de andere twee op de parkeerplaats ziet staan. Hij heeft niet in de gaten dat Emiel Chris wat geld toestopt.

'Emiel moet zijn huiswerk nog maken,' zegt Chris.

'De mazzel,' zegt Emiel.

'Hoe vind je Emiel?' vraagt Maarten als ze met zijn drieën naar huis lopen.

'Wel tof.' Maar als Sander de sleutel in het slot steekt, heeft hij toch een raar gevoel. Hij weet niet wat hij van Emiel moet denken.

2

'Is het wel verstandig dat je vanavond naar het klassenfeest gaat?' vraagt Indra's moeder.

'Natuurlijk wel, waarom zou ik niet gaan?' Indra's stem klinkt geïrriteerd.

'Je ziet er weer zo moe uit,' zegt haar moeder.

'Wat nou? Ik ben helemaal niet moe. Maar als je zo zeurt, word ik het wel.' Indra staat op en gaat naar boven. Ze heeft er geen zin in om er steeds aan herinnerd te worden dat ze zich niet goed voelt. Het gaat heus wel weer over. Haar moeder denkt altijd meteen het ergste. Vlak voor de proefwerkweek had Heike ook zo'n uitgeput gevoel. Volgens de dokter was het stress. Dat klopte wel, want nu alle proefwerken voorbij zijn, hoort Indra haar vriendin er niet meer over. Ze kan beter aan vanavond denken. Indra verheugt zich op het klassenfeest. Ze wist vorige week al wat ze aan zou trekken. Vanochtend leek het erop dat haar plan nog misging. Meneer van de Boogaard vroeg wie er vanavond allemaal kwamen. Indra keek gauw Sanders kant op, maar die stak zijn vinger niet op. Ze schrok zich dood. Als Sander niet komt, heeft zij er ook niks te zoeken. Maar later bleek dat hij wel van plan was te gaan; hij had zitten suffen.

Indra is al een tijdje verliefd op Sander. Ze moet om

zichzelf lachen. Niemand weet het nog. Ze heeft het niet eens aan Heike verteld omdat ze dacht dat het een bevestiging was. Maar nu mag Heike het wel weten. Wat ze voor Sander voelt gaat nooit over. Vanochtend wilde ze er met Heike over beginnen, maar toen kwam Tom ineens naast hen rijden. Tom zit naast Sander. Indra was bang dat hij het zou doorvertellen. Bovendien zit hij in de redactie van de schoolkrant. Stel je voor dat Tom ineens met grote letters in de krant zet: **INDRA IS VERLIEFD OP SANDER!** Tom is er gek genoeg voor. Zeker nu hij die roddelrubriek heeft opgericht. Indra lacht zich altijd slap om die roddels. Maar ze zou wel balen als het over haar zou gaan. Als ze eenmaal verkering met Sander heeft kan het haar niet meer schelen. Maar zo ver is het nog lang niet. Sander weet nog van niks. Indra denkt niet dat hij verliefd op haar is. Als het wel zo is, weet hij het wel heel goed te verbergen. Indra is meestal degene die versierd wordt, maar deze keer zal het toch echt van haar moeten komen. Daar gaat ze vanavond mee beginnen. Ze heeft een superversierplan uitgedacht. Met de hulp van Heike moet het lukken.

'Indra!' klinkt haar moeders stem onder aan de trap.
'Heike voor jou.'

Indra springt op. Help, weer zo'n stomme duizeling. Gewoon niks van aantrekken, heeft Heike gezegd. Ze haalt diep adem en loopt naar beneden. Zie je nou wel? Heike heeft gelijk, als je even op je adem let, is het zo over.

Indra pakt lachend de telefoon. 'Jij wilt weten wat voor kleur nagellak je op moet doen.'

'Nee,' zegt Heike. 'Eigenlijk heb ik niet zo'n zin om vanavond te gaan.'

Indra begrijpt het wel. Het vorige klassenfeest was wel aardig, maar nu is het bij Van de Boogaard thuis. Ze hebben er niet veel vertrouwen in dat het leuk wordt. Ze vinden Van de Boogaard allemaal heel saai. Als ze niet verliefd op Sander was, ging ze ook niet. Maar Heike móét komen. Ze heeft haar nodig voor haar plan.

'Je moet gaan,' zegt Indra. 'Je hebt het beloofd. Ik heb geen zin om daar in mijn eentje te zitten.'

'Je hoeft niet in je eentje te zitten,' zegt Heike. 'Ik heb een veel leuker plan. We gaan geen van beiden. René moet vanavond volleyballen en het wordt heel

spannend.'

Indra moet lachen. Alsof Heike iets om volleybal geeft. 'Ik weet al wat je daar zo spannend aan vindt,' zegt ze. 'Het begint met een T en het eindigt op as.'

Heike zucht. 'Ik vind Tobias zo'n stuk! Ik zit René al de hele week te pushen dat hij hem weer eens mee naar huis moet nemen. Maar dat komt er steeds niet van. Daarom gaan wij vanavond lekker naar de sporthal.'

Indra schrikt. 'Dat kan echt niet. Ik moet naar het klassenfeest.'

'Hoezo? Denk je dat je daarmee je onvoldoende voor Engels kunt ophalen?'

'Nee.' Indra kijkt naar haar moeder die in de kamer zit. 'Ik kan het nu niet vertellen. Je hoort het nog wel.'

'Dus je kunt echt niet mee naar volleybal?' vraagt Heike.

'Nee, ik, eh...' zegt Indra. 'En jij kunt ook niet. Ik heb je

nodig, echt waar. Maar ik beloof dat we binnenkort naar de sporthal gaan.'

'Als jij dan nog tijd hebt,' zegt Heike. 'Waarschijnlijk heb je dan allang verkering.'

'Ik?' Indra snapt er niks van. Zou Heike gemerkt hebben dat ze verliefd op Sander is?

'Er is iemand heel verliefd op jou,' zegt Heike.

'Wie?' Indra wil meteen weten of ze Sander bedoelt.

'Dat zeg ik niet,' zegt Heike. 'Maar als je naar die gare klassenavond gaat, kom je er niet achter.'

Dus ze bedoelt een ander. Indra is meteen niet meer geïnteresseerd. Op dit moment kan ze maar aan één jongen denken. 'Ik moet er naartoe, Heike, geloof me.'

'Oké, jij je zin,' zegt Heike. 'Ik vertrouw er wel op dat het belangrijk genoeg is om Tobias mis te lopen.'

'Hartstikke belangrijk. Je bent een schat. Tot vanavond.'

Indra is blij dat ze Heike heeft overgehaald. Als Heike achteraf hoort waarom ze zo heeft aangedrongen, begrijpt ze het wel. Tobias loopt niet weg, maar als zij niet snel werk van Sander maakt, is Jetta haar voor. Het is Indra heus wel opgevallen dat die achter Sander aan zit. Indra mag Jetta best, maar van Sander moet ze afblijven, die is van haar. Ze weet zeker dat Heike het met haar eens is. Ze laten elkaar nooit vallen. Al vanaf groep vijf van de basisschool -toen Heike voor het eerst bij haar in de klas kwam -zijn ze vriendinnen. Het klikte meteen. Mevrouw Kager noemt hen de Siamese tweeling. Dat klopt wel, hoewel Heike tegenwoordig ook vaak met Dana is. Maar Indra mag deze zomer met Heikes ouders mee naar Italië. Ze verheugt zich er nu al op. René, Heikes broer, mag ook iemand meenemen. Als hij voor Tobias kiest, kan dat nog wat worden.

Indra is halverwege de trap als de telefoon weer gaat. 'Ja, Heike, daar komt ze,' hoort ze haar moeder zeggen.

'Je wilt zeker mijn groene T-shirt lenen,' zegt Indra. 'Dat mag, hoor, omdat jij zo lief bent om mee te gaan.'

'Nee,' zegt Heike, 'ik heb al een overhemd van René gepikt. Je weet wel: dat gave met die streepjes.'

Zelfs als Indra diep nadenkt weet ze niet welk overhemd Heike bedoelt. De kleren van Heike kent ze wel, maar wat René allemaal draagt, weet ze echt niet. Dat kan Heike zich natuurlijk niet voorstellen. Die kent de garderobe van de hele klas uit haar hoofd. Maar Heike is zo geïnteresseerd in kleding omdat ze modeontwerpster wil worden.

'Ik weet het niet, maar hij staat je vast wel.' Indra vindt dat Heike alles mooi staat. Ze is gewoon knap.

'Ik wil dat je hem ziet. Als je hem stom vindt, trek ik hem vanavond niet aan. Kom je dan even langs?'

Indra vindt het wel een goed idee. Ze kan toch alleen maar aan Sander denken. Als ze naar Heike gaat, is de middag tenminste zo om.

'Dan hoor je meteen waarom ik vanavond zo nodig naar het klassenfeest moet. Tot zo.' En Indra hangt

'Hoe vind je me?' vraagt Heike als ze de deur opendoet. Ze draait als een model in het rond zodat Indra haar van alle kanten kan bekijken.

'Gaaf!' zegt Indra.

Nu komt René er ook bij. 'Op mijn gespierde lichaam staat hij nog mooier.'

Indra moet lachen. Echt weer zo'n macho-opmerking van René.

'We gaan niet naar mijn kamer,' zegt Heike als Indra naar boven wil lopen. 'Mijn moeder is er niet, dus we blijven beneden. Ik zal even thee inschenken. Jij ook thee, René?'

'Ja,' zegt René.

'Shit!' roept Heike vanuit de keuken. 'De koekjes zijn op. En verder hebben we niks te snoepen. Ik ga even iets halen.'

'Dat hoeft niet, hoor,' zegt Indra.

'Maar wij willen wel iets lekkers, hè René?'

'Zal ik meegaan?' vraagt Indra.

'Nee, jij moet op René passen.' En Heike pakt haar jas.

Indra is stomverbaasd. Heike snoept bijna nooit. Die is bang voor elke calorie. En nu wil ze per se iets lekkers. Indra denkt dat het komt doordat Heike verliefd is.

Als de deur dichtslaat, komt René naast Indra zitten. 'Jammer dat je niet mee naar volleybal kunt vanavond.' Hij schuift iets dichterbij haar toe.

Indra voelt zich ongemakkelijk. Stel je niet zo aan, zegt ze tegen zichzelf. Het is de broer van je vriendin, hoor, die mag toch wel naast je zitten. Maar dat is het niet. Het voelt anders, een beetje klef.

'Weet je, ik had het je allang willen zeggen. Ik ben verliefd op je.' En René slaat een arm om Indra heen.

Indra voelt dat ze kleurt. Wat moet ze hiermee? Ze voelt niks voor René, maar ze wil hem ook niet kwetsen.

'Ik heb van Heike gehoord dat je mij ook leuk vindt.' René streelt haar arm.

'Van Heike?' Indra snapt er niks van. Waar haalt ze dat nou vandaan? Ineens herinnert ze zich die grap van zondag. Ze waren in een heel melige bui. 'Ik wou dat we zussen waren,' had Heike gezegd. 'Dan moet ik maar verkering met René nemen,' had zij toen geantwoord. Zou Heike gedacht hebben dat ze dat meende? Indra kan het niet geloven. Ze kijkt naar René. Zijn gezicht komt steeds dichterbij. De vlammen slaan haar uit. Voordat hun lippen elkaar raken, draait ze haar hoofd weg. 'Dit wil ik niet, René.'

'Je bent alleen maar verlegen. Ik hou wel van verlegen meisjes.' René trekt haar naar zich toe.

Op dat moment komt Heike de kamer binnen. 'O, ik zie het al,' zegt ze lachend. 'Ik stoor.' En ze loopt weg.

Indra voelt zich opgelaten. Ze wil zich losmaken, maar René houdt haar vast.

'Niet doen,' zegt Indra.

'Wat bedoel je?' René kijkt haar verliefd aan.

Indra haalt diep adem. Ze moet eerlijk tegen hem zijn.

'Ik, eh... ik vind je heel aardig, René, maar ik ben niet verliefd op je.'

'Je durft het niet,' zegt René. 'Alleen omdat ik de broer van Heike ben. Je denkt zeker dat Heike kwaad op je wordt. Maar ze vindt het juist hartstikke leuk als wij verkering hebben.'

'Het gaat niet om Heike,' zegt Indra. 'Ik ben niet verliefd op je.'

René kijkt haar aan. Hij streelt haar haren. 'Dat komt nog wel. Zoiets moet groeien.'

Indra voelt zich machteloos. Waarom wil hij niet luisteren. Ze wordt niet verliefd op hem. Hij is haar type helemaal niet.

'Nee, René.' Indra trekt haar hoofd weg. 'Ik weet het zeker, het wordt niks tussen ons.'

'Je weet niet wat je mist.' René staat op en loopt de kamer uit.

Indra heeft zich in tijden niet zo ellendig gevoeld.

Ineens snapt ze waarom Heike zo nodig iets lekkers moest halen. Wat een stomme actie! Indra loopt de trap op en gooit Heikes kamerdeur open.

'Je wordt bedankt,' zegt ze kwaad. 'Hoe kun je dit nou doen? Wat ben je toch een sukkel!' 'Ik dacht dat je verliefd op René was,' zegt Heike.

'Nee, dat dacht je helemaal niet. Je wilt het alleen graag.'

'Het zou toch ook gezellig zijn,' zegt Heike. 'Jij met René en ik met Tobias.'

'Zoiets dacht ik al,' zegt Indra. 'Wat is dat nou voor kinderachtigs? Zoiets deden we op de basisschool. Toen ging jij met Erik en daarom moest ik met Alex. Alex wou helemaal niet, weet je nog? Hij begon te huilen toen hij moest zoenen. Dat zie je nu toch niet meer voor je. Vind je het zelf niet een beetje drollig?'

Als Heike geen antwoord geeft, gaat Indra verder. 'Je had me best kunnen vertellen dat René verkering aan

me wou vragen.'

'Dan was het niet meer spontaan,' zegt Heike.

'Help!' Indra grijpt met haar hand naar haar voorhoofd. 'Ja, dit was inderdaad spontaan, heel spontaan, daar heb je gelijk in.'

'Sorry.' Heike kijkt er zo schuldig bij dat Indra in de lach schiet.

'Zijn we weer vriendjes?' vraagt Heike met een kinderachtig stemmetje.

'Het is al goed.' Indra kan nooit lang boos op Heike zijn.

'Nu wil ik weten waarom jij per se naar de klassenavond moet.' 'Raad maar,' zegt Indra.

'Eh...' Heike denkt na. 'Ik weet het al,' zegt ze ineens. 'Boogaards vrouw heeft je gechanteerd. Ze zorgt ervoor dat jij een voldoende op je rapport krijgt als jij vanavond oplet dat haar man niet te veel drinkt.'

Indra schiet in de lach. De hele school weet dat Van de Boogaard geheelonthouder is. In de roddelrubriek van de schoolkrant stond zelfs dat hij de helft van zijn salaris naar de AA overmaakt. Het zou Indra niks verbazen als het waar was.

'Raad nog maar een keer,' zegt Indra.

Heike schudt haar hoofd. 'Ik weet het echt niet.'

'Ik ben verliefd,' zegt Indra.

'Echt, of maak je een grapje?'

'Serieus,' zegt Indra. 'Al een hele poos.'

'Dan zit hij dus in onze klas, anders zou je vanavond niet zo nodig naar het klassenfeest hoeven. Wacht eens even...' Heike kijkt Indra aan. 'Je bent toch niet verliefd op Van de Boogaard, hè?'

Nu moet Indra lachen. 'Ja, zie je het voor je? En dan mag ik zeker al die saaie sokken van hem wassen.'

'En worteltjes bij de natuurwinkel kopen,' zegt Heike. 'Het is dus een jongen uit onze klas. Zit hij in ons groepje?'

'Half,' zegt Indra.

'Dan weet ik het al,' roept Heike. 'Sander.'

Indra knikt stralend. 'Je moet het nog wel geheimhouden. Ik wil niet dat het bekend wordt.'

'Ik zwijg.' Heike steekt twee vingers op. 'Ik zou wel snel zijn als ik jou was,' zegt ze dan. 'Volgens mij zit Jetta ook achter Sander aan.'

Indra knikt. 'Vanavond moet het gebeuren, maar dan moet jij me helpen, goed?'

'Prima,' zegt Heike. 'Jij gaat op zolder zitten en dan lok ik Sander daarheen.'

'Nee,' zegt Indra. 'Even serieus. Jij gaat bij hem staan en dan kom ik er ook bij.'

'En dan?' vraagt Heike.

'Dan, eh...' Indra durft het bijna niet te zeggen. 'Dan zeg ik dat ik dansen wil, maar jij hebt zogenaamd geen zin.'

'En dan zeg ik: "Vraag Sander maar..."'

'Perfect, je hebt het helemaal door.' Indra geeft haar vriendin een zoen. 'Ik wist wel dat ik op je kon rekenen.'

Vreemd, meestal verdwijnt het vermoeide gevoel na een tijdje, maar het lijkt wel of het vanmiddag alleen maar erger wordt. Als Indra terug naar huis fietst, komt ze amper vooruit. Op zich is het een kippen-eindje van Heike naar haar huis, maar ze heeft het gevoel dat ze naar de andere kant van de wereld moet fietsen. Ze denkt dat het van de spanning komt. Ze heeft zich ook zo druk gemaakt om vanavond. En toen kwam dat gedoe met René er ook nog bij. Indra weet dat het onzin is, maar toch voelt ze zich schuldig. Ze denkt aan het weekend dat ze bij Heike logeerde. Zou hij toen ook al verliefd zijn geweest? Hij bleef de hele avond bij hen zitten en vroeg telkens of ze het gezellig vond. Ze zei dat ze het gezellig vond, maar dat was ook zo. Ze heeft heus niet extra lief tegen hem gedaan. Dat

vindt ze juist zo gemeen van Susan. Die kickt erop om jongens verliefd op haar te maken. Het liefst nog twee tegelijk, zodat ze lekker jaloers op elkaar worden. Indra houdt niet van die spelletjes. Opeens schrikt Indra op als ze Richard aan ziet komen. Dat is de beste vriend van René. Hij is vast op de hoogte.

Indra heeft echt geen zin om er met hem over te praten en ze slaat rechts af. Als ze langs de ijsbaan komt, denkt ze aan zaterdagavond. Heike vroeg of ze mee ging schaatsen. Na één rondje was ze al moe. René ging achter haar rijden en vroeg of hij haar moest duwen. Gelukkig zei ze dat het niet hoefde. Ze had geen idee dat hij verliefd op haar was. Echt weer iets voor haar om dat niet door te hebben. Nu heeft ze ook weer niks in de gaten. Het scheelt niet veel of ze rijdt een man omver die op het zebrapad loopt. Ze is ook zo wazig. Nu ze afstapt, voelt ze hoe moe ze is. Ze stopt een druivensuikertje in haar mond. Volgens Heike helpt dat. Indra merkt er niet veel van.

Tien minuten later zet ze uitgeput haar fiets in de schuur. Ze is bang dat ze weer heel bleek ziet. Als dat zo is, komt ze vanavond de deur niet uit. Gelukkig zit Indra's moeder aan de telefoon. Voordat ze haar ziet,

schiet Indra gauw de trap op. Ze schrikt als ze in de spiegel kijkt. Ze is niet wit, maar geel. Of zou het door het licht komen? In elk geval doet ze make-up op, dan krijgt ze tenminste geen gezeur. Indra en make-up; ze is er helemaal niet handig in. Heike is een volleerd schoonheidsspecialiste, maar die maakt zich ook elke dag op.

Indra besluit eerst onder de douche te gaan. Dat helpt soms ook. Ze kijkt naar de zwarte jurk die over de stoel hangt. Zondag heeft ze hem al klaargelegd en nu mag ze hem eindelijk aan.

'Zozo,' zegt Indra's vader als ze aan tafel komt, 'jij ziet er goed uit.'

Indra lacht. Ze hoopt dat Sander er ook zo over denkt. Ze heeft nog nooit zoveel aandacht aan haar uiterlijk besteed. Ineens wordt ze zenuwachtig. Stel je voor dat Sander met Jetta gaat schuifelen. Indra voelt een lichte paniek in zich opkomen. Ze wil er niet aan denken en neemt gauw een hap linzensoep.

'Mag ik van tafel?' vraagt ze na het toetje. 'Ik moet weg.'

'Natuurlijk,' zegt haar moeder.

Ineens herinnert Indra zich dat ze Heike beloofd heeft een reggae-cd mee te nemen. Ze zoekt hem op en stopt hem in haar zak. Een minuut later komt ze met haar jas aan de kamer in. 'Tot straks.'

'Veel plezier,' zeggen haar ouders.

Indra stapt op haar fiets. Als ze vijf minuten heeft gereden, wordt ze draaierig. Ze stapt af om even bij te komen. Maar het draaierige gevoel gaat niet over. Haar hoofd suist. Indra denkt aan het hele stuk dat ze nog moet fietsen. Dat redt ze nooit.

Ik kan het niet, denkt ze. Ik kan het echt niet. Hoe zou ik nu moeten dansen? Ik kan nauwelijks op mijn benen staan. En dan begint ze zomaar te huilen, midden op straat. Waarom voelt ze zich zo slap, net nu er een feest is? Maar als ze niet gaat, wordt Sander vast door Jetta versierd. Ze moet doorzetten.

Indra probeert op te stappen, maar alles draait voor haar ogen. Het gaat niet, denkt ze. Het gaat echt niet. Ik stel me niet aan, ik moet naar bed. En met de fiets in

haar hand strompelt ze terug.

'Kind toch!' Indra's moeder schrikt als Indra binnenkomt. 'Je bent ziek, je moet naar bed.'

'Ik moet Heike afbellen,' zegt Indra.

'Dat doe ik zo wel,' zegt haar moeder. 'Ga je bed maar in.'

'Vergeet je het niet?' vraagt Indra als ze de trap opgaat. 'Heike komt speciaal voor mij. Ze vermoordt me als ik er niet ben.'

'Natuurlijk vergeet ik het niet,' zegt moeder.

Maar als mevrouw Sandbergen Heike belt, is ze al weg.

3

Sander is extra vroeg van huis gegaan. Hij wil eerder dan Indra op het klassenfeest zijn. Als ze dan komt, kan hij een beetje bij haar in de buurt gaan zitten. Het

is koud. Sander knoopt zijn das om en haalt zijn muts uit zijn zak. Hij is bang dat hij anders van die knalrode oren krijgt, want dat is geen gezicht. Hij heeft niet voor niks uren voor de spiegel gestaan. Hij was van plan zijn spencer aan te trekken, maar ineens vond hij dat hij er zo braaf in uitzag. Toen probeerde hij zijn blauwe trui, maar die viel ook af. En zijn groene overhemd kwam evenmin door de keuring.

Sander had niet gemerkt dat zijn vader al thuis was. 'Dit zou ik aanhouden,' hoorde hij hem opeens zeggen. 'Ja, ze houdt van T-shirts,' ging zijn vader door met stangen. 'Hoe heet ze eigenlijk? Heb je geen foto van haar?'

Sander had hem lachend zijn kamer uit geduwd en niks losgelaten. Als hij echt verkering met Indra heeft, vertelt hij het wel. Trouwens, binnenkort krijgen zijn ouders haar misschien wel te zien. Hij gaat vragen of ze vrijdagavond mee naar de film wil. Hij heeft de hele filmkrant uitgeplozen, maar er draait niks bijzonders. Het kan Sander niet schelen, want hij verwacht echt niet dat ze veel van de film zullen zien.

Sander slaat links af, vlak voor een brommer.

'Kun je niet uitkijken?' roept de jongen op de brommer kwaad.

'Sorry,' zegt Sander. Hij mag wel oppassen. Indra zal het vast niet aantrekkelijk vinden als hij in het gips naast haar in de bioscoop zit. Hij blaast op zijn vingers. Wat is het koud! Hij had toch beter zijn handschoenen kunnen meenemen. Nou ja, als hij Indra ziet, ontdooit hij ter plekke.

Hij slaat een brede laan in. Hier ergens moet het zijn. Sander kijkt naar de huizen. Zo te zien heeft meneer van de Boogaard geen zielig optrekje. Bij het vorige klassenfeest zag hij meteen waar hij moest zijn. Toen stond de stoep voor het huis van Cas propvol fietsen. Maar daar is het nu te vroeg voor. Hij gaat ervan uit dat hij een van de eersten is. Terwijl Sander het goede huisnummer zoekt, komt Tom uit een tuinhek rennen. Hij zwaait naar Sander.

'Wat goed dat je zo vroeg bent,' zegt Tom. 'Ik heb je nodig.'

'Moeten er soms hapjes gemaakt worden?' vraagt Sander.

'Nee,' zegt Tom. 'Dat is allemaal al klaar. Ik moet iemand ophalen en dat kan ik niet alleen.'

Iemand ophalen? Sander schrikt. Is hij daarvoor zo vroeg gekomen. Dan had hij net zo goed met Tigo mee kunnen rijden.

'Olivier heeft huisarrest. Zijn vader is erachter gekomen dat hij een drie voor Engels heeft.' Tom haalt zijn fiets al van het slot. Hij gaat er duidelijk van uit dat Sander meegaat.

'En wat wil je dat ik doe?' vraagt Sander. 'Moet ik hem soms ontvoeren?'

'Natuurlijk niet.' Tom vertelt Sander wat hij heeft bedacht.

Als Sander niet verliefd zou zijn, was hij graag met hem meegegaan. Maar het komt hem nu helemaal niet uit. Hij probeert er onderuit te komen. 'Kun je niet beter met Cas gaan, ik kan helemaal niet toneelspelen.'

'Denk je dat Oliviers vader daar intrapt? Hij kent ons. Dat gelooft hij nooit.'

Sander kijkt naar Tom die al wegrijdt. Hij zal met hem mee moeten. Hij kan hem toch niet laten stikken. En Sander stapt op zijn fiets en gaat achter Tom aan.

'Weet Olivier dat we komen?'

'Nee.' Tom gaat rechtsaf. 'Dit wordt een overval.

Wat een oen, hè, dat hij dat proefwerk in de kamer laat slingeren. Hij weet dat zijn vader er na dat dramatische rapport bovenop zit.'

Een eindje verderop komen ze Sietse en Ruben tegen. Ruben stapt van zijn fiets. 'Jullie gaan de verkeerde kant op, hoor.'

Sander moet lachen om Ruben. Hij doet altijd zo onnozel.

'We gaan weer naar huis,' zegt Tom. 'Van de Boogaard heeft ons weggestuurd, omdat we een onvoldoende voor Engels staan.'

'Echt?' Sietse valt bijna om van schrik. 'Ik sta een vijf.'

'Dat wordt een twijfelgeval,' zegt Sander. 'Probeer maar of je erin komt. Je hoort het gauw genoeg. Van de Boogaard staat met zijn cijferboekje bij de deur.'

'Nou, moe,' zegt Sietse op hetzelfde zeurtoontje als zijn vriend Ruben.

Als ze doorrijden moet Sander lachen. 'Die twee geloven het ook nog.'

'En nu maar hopen dat Oliviers vader er ook intrapt.' Tom remt. 'Hier is het. Weet je nog wat je moet zeggen?'

'Ik ken mijn rol.' Sander zet zijn fiets op slot.

'Daar gaat-ie dan.' Tom drukt op de bel.

Meneer Klunder doet open. 'Nee, Tom,' zegt hij meteen. 'Olivier mag vanavond niet mee, al kijk je nog zo braaf.'

'Dat weet ik,' zegt Tom. 'Ik kom alleen de tekst van de quiz halen.'

'Gaan jullie een quiz doen?' vraagt Oliviers vader.

'Ik niet,' zegt Tom. 'Sander en Olivier zouden het doen.'

'Ja,' zegt Sander. 'In het Engels. Heel handig. Dat maakt een goede indruk op Van de Boogaard. Ik, eh... ik wil namelijk mijn proefwerk overmaken. Ik had een twee.'

'Als van de Boogaard jullie quiz hoort, mag je het zeker,' zegt Tom.

'En Olivier zou ook aan die quiz meedoen?' vraagt meneer Klunder.

'Ja,' zegt Sander. 'Die kan ook wel een goed cijfer gebruiken. Maar dat kan nu niet.'

'Dat had wat geworden,' zegt meneer Klunder. 'Het is maar goed dat het niet doorgaat. Een twee en een drie gaan samen een Engelse quiz doen. Jullie leraar rent gillend weg van dat gestuntel.'

'Mijn vader heeft ons geholpen,' zegt Sander. '*Yes, mister Klunder,*' gaat hij in het Engels verder. '*The first question is for you. Can you please answer?*'

'Nee, ik heb geen tijd,' zegt Oliviers vader. 'Maar ik moet toegeven dat het Engels lijkt.' 'Dan hebt u Olivier nog niet gehoord,' zegt Sander. 'Mijn vader maakte hem nog een complimentje. Maar hij heeft er ook heel hard aan gewerkt.'

Net op dat moment komt Olivier de trap af. *"Why didn't you tell me about the quiz?"* vraagt zijn vader.

Olivier kijkt zijn vader stomverbaasd aan.

Tom gebaart achter meneer Klunders rug dat Olivier mee moet spelen.

'Je was zo kwaad.' Het is duidelijk dat Olivier niet precies weet waar het over gaat.

'We hebben net uitgelegd dat Sander en jij vanavond een Engelse quiz zouden doen om Van de Boogaard te paaieren,' zegt Tom gauw.

'Yes.' Dat is het enige wat Olivier zegt. Sander ziet aan zijn gezicht dat hij er absoluut niets van snapt.

'Nou zal ik het alleen moeten doen,' zegt Sander.

'Je hebt wel pech,' zegt Tom. 'Zo meteen heeft Sander een zeven en jij houdt mooi die drie.'

'En jullie weten zeker dat je het over mag doen?' vraagt meneer Klunder.

'Absoluut,' zegt Tom. 'Het is algemeen bekend dat meneer Van de Boogaard door de knieën gaat voor iedereen die op eigen initiatief Engels spreekt. Weet u wat er in de schoolkrant stond? Dat een jongen meneer van de Boogaard een keer in de supermarkt tegenkwam. De jongen begon in het Engels tegen hem te praten en toen kreeg hij een punt erbij op zijn rapport.'

Waar haalt Tom die onzin vandaan? Sander kan zich niet langer goed houden en schiet in de lach.

'Wat is er, Sander?' vraagt Oliviers vader.

'Ik dacht aan die jongen,' zegt Sander. 'Dan sta je toch echt voor gek.'

Tom dikt het nog even aan. 'Hij had wel mooi een zes in plaats van een vijf, anders was hij blijven zitten.'

'In dat geval is het misschien verstandiger als je wel gaat,' zegt meneer Klunder tegen Olivier.

'Gelukkig,' zegt Sander. 'Ik dacht al dat ik alleen moest optreden.'

Een paar minuten later rijden ze de straat uit.

Olivier is dolblij dat hij weg mocht. 'Dit was weer een geniale vondst, Tom. En, Koper, jij ook bedankt.'

'Sander was toch heel vroeg,' zegt Tom. 'Als we nu komen, is het feest tenminste begonnen. Dat is toch veel leuker.'

Reuzeleuk, denkt Sander. Vooral als ik straks binnenkom en Indra al met een ander danst.

'Het is gelukt, de gevangene is vrij.' Cas omhelst Olivier als hij hen binnenlaat. 'Knap werk, we hebben op jullie gewacht.'

Tom begint uitgebreid te vertellen hoe het is gegaan, maar daar heeft Sander geen geduld voor. Hij moet naar Indra. Hij loopt door, legt zijn jas neer en kijkt de kamer rond. Maar Indra ziet hij niet. Ze staat tenminste niet bij Heike en Dana. Ze zal zich nog wel aan het optutten zijn, denkt Sander. Niet dat ze dat van hem hoeft te doen. Hij vindt haar zo al aantrekkelijk genoeg. Het zal hem niks verbazen als hij flauwvalt als ze binnenstapt.

Sander kijkt verrast om zich heen. De feestcommissie heeft echt haar best gedaan. Er hangen netten, in een hoek staat een bar met allemaal lekkere dingen en overal branden kaarsen. Terwijl hij met iedereen een praatje maakt, houdt hij de deur in de gaten, maar behalve Cas die heen en weer loopt, komt er niemand door de deur. Nu begint Sander ongerust te worden. Ze zal toch wel komen? Maar dan bedenkt hij dat Indra zich waarschijnlijk heeft vergist. Het klassenfeest zou eerst om halfnegen beginnen. Trouwens, wat maakt het hem uit dat ze wat later is. Ze hebben nog de hele avond. Hij kijkt naar de bar. Daar, in dat hoekje, gaat hij verkering aan Indra vragen. Dat is echt een romantisch plekje.

'Daar ben je dus,' zegt Tigo. 'Weet je wat ik niet snap? Waarom wou jij niet mee rijden?' 'Ik moest een klusje opknappen met Tom,' zegt Sander.

'O, dan is het goed.' Tigo draait zich om en loopt weg.

'Sinds wanneer ben je hem verantwoording schuldig?' vraagt Tom. 'Alleen al die arrogante toon. Ik snap niet dat je hem nog antwoord geeft.'

'Nou en?' Sanders stem klinkt geïrriteerd. Hij weet zelf ook wel dat Tom gelijk heeft. Hij moet sneller reageren en zich niet zo op zijn kop laten zitten.

Gelukkig gaat Tom er niet op door. Hij kijkt naar Cas die de microfoon pakt.

'Voordat de muziek zo losbarst, wil ik iedereen een te gekke avond toewensen. O ja, voor ik het vergeet. Er is een afbericht van Indra.'

'Wat?' Er gaat een schok door Sander heen. Komt Indra niet? Heike is al net zo verbaasd. 'Is dit een grapje of zo?'

'Nee,' zegt Cas. 'Haar moeder belde. Ze is te moe.'

'Hier snap ik dus niks van,' zegt Heike.

'Ik vertel alleen wat ik heb gehoord,' zegt Cas.

Sander staart als verdoofd voor zich uit. Ze is weggebleven omdat ze te moe is. Dat betekent dus dat ze absoluut niet verliefd op hem is. Al had hij veertig graden koorts gehad, dan nog was hij gekomen...

'Hoe vind je dit nummer?' vraagt Tom.

'Eh... wat?' Sander heeft niet eens door dat het feest begonnen is. Hij denkt alleen aan Indra.

'Ik zie het al,' lacht Tom. 'Jij bent nog niet bijgekomen van onze actie.' En hij schenkt een cola voor zichzelf in.

Het kan Sander niet schelen dat Tom wegloopt. Hij heeft geen zin om te praten, hij heeft nergens zin in. Hij kijkt naar een groepje meisjes dat begint te swingen. Ze trekken Tom en Olivier ook de dansvloer op. Sander staat tegen de bar geleund. Wat moet hij hier eigenlijk

nog?

'Toe dan,' hoort hij een groepje meisjes zeggen. 'Vraag hem dan?'

Als hij naast zich kijkt, ziet hij dat ze Jetta zijn kant op duwen. Ze begint zenuwachtig te giechelen als ze voor hem staat. 'Laat ze maar, hoor,' zegt ze. 'Ze zijn een beetje gek. Maar zullen we dansen?'

Sander heeft eigenlijk geen zin om te dansen, maar wat moet hij dan? Hij kan toch niet de hele avond als een zombie blijven staan. En tegenover Jetta is het ook niet bepaald sympathiek.

'Oké.' Sander begint te swingen.

Als hij op Jetta zou letten, zou hij zien hoe verliefd ze naar hem kijkt. Maar Sander is alleen met zijn gedachten bij Indra. Hij snapt niet dat hij zich zo heeft kunnen vergissen. Hij dacht dat ze deze week een paar keer naar hem lachte, maar dat zal hij zich wel verbeeld hebben. Als de muziek afgelopen is, kijkt hij Jetta aan, maar die is nog niet van plan te gaan zitten. Het maakt Sander ook niet uit, zijn avond is toch

verpest en hij blijft staan. Als hij had geweten dat Cas dat slijmnummer op zou zetten, had hij wel afgehaakt, maar nu is het al te laat. Jetta pakt hem vast en begint te schuifelen. Als hij haar hoofd op zijn schouder voelt, krijgt hij iets door.

'Kijk eens even,' zegt Cas door de microfoon. 'De avond begint goed. Een aanmoedigingsapplaus voor ons loveduo van vanavond: Jetta Groenteman en Sander Koper.'

Iedereen begint te juichen. Sander voelt zich opgelaten. Hij is echt niet van plan iets met Jetta te beginnen. Als ze nog dichterbij komt, krijgt hij het benauwd. Voordat ze denkt dat hij ook op haar valt, moet hij iets laten merken. Wat een afknapper. Hij had gehoopt met Indra te schuifelen en nu zit hij aan Jetta Groenteman vast. Hij vindt het ook te grof om haar van zich af te duwen. Bij Susan zou hij dat we) doen, maar hij heeft ook zo'n hekel aan haar.

Sander danst braaf door. Het zweet breekt hem uit. Hij wist niet dat een nummer zo lang kon duren. Als Jetta hem aankijkt, draait hij gauw zijn gezicht weg. Hij is bang dat ze hem begint te zoenen. Daar moet hij

helemaal niet aan denken. Hij wil niemand meer zoenen, misschien wel nooit meer.

Sander is blij als het nummer eindelijk is afgelopen. 'Ik ga even iets drinken,' zegt hij.

Jetta pakt zijn hand. 'Wil je niet meer met me dansen?'

Sander zucht. Moet hij nog duidelijker zijn? Blijkbaar wel, want ze laat hem niet los.

'Nee, ik wil niet meer dansen. Ik heb geen zin meer.' En hij trekt zijn hand weg. 'Vraag maar een ander.'

'Wat is dat nou voor lompe opmerking,' zegt Susan. 'Ze wil juist met jou dansen, begrijp je dat dan niet? Ze is verliefd op je.'

Nu begint die bitch ook nog, denkt Sander. 'Sorry,' zegt hij tegen Jetta. 'Ik heb al verkering.' Hij draait zich om en loopt de kamer uit. Op de gang krijgt hij weer lucht. Deze avond had hij zich toch echt anders voorgesteld.

Hij kijkt door het raam en ziet Tom en Olivier buiten

roken. Ineens krijgt hij ook zin in een sigaret. Maar hij doet het niet. Hij heeft al zes weken niet gerookt. Het zou zonde zijn dat te doorbreken.

Sander heeft helemaal geen zin om terug naar het feest te gaan. Zeker niet als hij de kamer in kijkt en ziet dat Jetta staat te huilen. Waarom maakt ze er nou zo'n drama van? Hij valt niet op haar en dat komt niet alleen doordat hij verliefd op Indra is. Er komen steeds meer meisjes bij staan. Heike en Dana zijn zo'n beetje de enigen die zich erbuiten houden. Susan werpt hem een vernietigende blik toe. Alsof hij Jetta expres aan het huilen heeft gebracht. Wat had ze dan gewild? Dat hij met haar was gaan zoenen om haar morgen weer te dumpen, net als Chris? Hij heeft nog geluk dat Van de Boogaard in de keuken is. Sander moet er niet aan denken dat zijn leraar weer een van zijn goedbedoelde preken houdt. Hij hoort zijn zalvende stem al. 'Ja, jongens en meisjes, de liefde...' Dat moet hij echt zien te voorkomen. Sander kijkt naar zijn jas en besluit dan weg te gaan. Hij moet zich wel even afmelden, anders wordt hij nog als vermist opgegeven. Hij loopt de keuken in. 'Ik ga naar huis,' zegt hij tegen meneer van de Boogaard. 'Ik heb koppijn.'

'Wil je soms een aspirientje?' vraagt meneer van de Boogaard.

'Ik heb al wat ingenomen,' zegt Sander. 'Maar het helpt niet.'

'Het beste dan.' Meneer van de Boogaard laat Sander uit.

Als hij buiten staat, ziet hij dat het sneeuwt.

Sander pakt zijn fiets en rijdt de straat uit. Wat moet hij nou zeggen als hij zo vroeg thuiskomt? Hij gaat zijn ouders echt niet vertellen wat er aan de hand is. Misschien morgen, maar nu nog niet. Hij slaat links af. Hij weet dat Indra hier woont. Het liefst zou hij naar haar toe gaan. Maar wat wil hij dan horen? Dat ze niet is gekomen omdat ze niks op het klassenfeest te zoeken heeft? Iets anders kan hij niet verwachten. Het is duidelijk dat hij echt geen enkele kans maakt.

Sanders neus is rood en zijn vingers zijn stijf van de kou als hij bij de nieuwbouwwijk aankomt. Hij kijkt op zijn horloge. Het is pas negen uur. Hij kan nog wel even langs Maarten gaan. Die zit vast samen met Chris

voor de tv.

In het parkje gaat hij bijna onderuit. Het is ook zo glad door de sneeuw. Bij het grasveld ziet hij Maarten en Chris staan. Er staat nog een jongen bij. Als Sander goed kijkt, herkent hij Emiel. Hij zal zijn vrienden eens even verrassen. Sander legt zijn fiets neer en pakt een hand sneeuw. Als de sneeuwbal groot genoeg is, sluipt hij hun kant op. Maarten en Chris staan net achter een boom, maar Emiel moet hij kunnen raken. Hij gooit de bal en duikt weg in de struiken.

Zo te horen heeft hij raak gegooid.

'Wie flikt dat?' klinkt de stem van Emiel.

Vanuit de struiken ziet Sander Emiel rondkijken.

Sander denkt dat zijn voetsporen in de sneeuw hem verraden, want Emiel komt eraan gehold.

'Daar krijg je spijt van!' klinkt het woedend.

Voordat Sander er erg in heeft, wordt hij uit de

struiken getrokken en bij zijn keel gegrepen.

'Ik sla je kop van je romp, vuile klootzak!' schreeuwt Emiel.

Sander schrikt zich dood. Zijn muts wordt afgerukt en weggesmeten, en hij ziet dat Emiel wil uithalen.

'Niet doen!' roept Sander.

Langzaam zakt Emiels vuist. De woede maakt plaats voor een lach.

'Je schrok van me, hè? Ja, zeg het maar eerlijk, je trapte erin!' Sander staat nog te trillen. Nu komen Maarten en Chris er ook bij staan.

'Ik had hem goed te pakken,' lacht Emiel.

Dat had je zeker, denkt Sander. Het zag er ook zo agressief uit. Hij dacht minstens dat Emiel hem wou killen.

'Zullen we het dan maar geven?' Als Maarten en Chris

knikken, haalt Emiel zijn portemonnee tevoorschijn. 'Hier, dit is voor jou.' Hij geeft Sander twee briefjes van tien.

'Waar heb ik dit aan te danken?' vraagt Sander.

'We hebben net een portemonnee met tachtig euro gevonden,' zegt Emiel.

'Maar daar was ik toch niet bij?' zegt Sander.

'Nee,' zegt Emiel. 'Maar we zijn toch vrienden. Die delen alles.'

Sander stopt het geld weg. Hij vindt het heel aardig van Emiel.

'Zullen we een dvd bij mij kijken?' vraagt Chris. 'Ik krijg ijsvoeten hier.'

'Prima.' En Sander pakt zijn fiets uit de sneeuw.

Terwijl ze naar Chris' huis lopen, ziet Sander de agressieve blik van Emiel weer voor zich. Was het

eigenlijk wel een grap? Het zag er heel vijandig uit. Nu hij erover nadenkt, leek het er eerder op dat Emiel echt wou slaan en dat hij schrok toen hij Sander herkende. Dan moet hij een erg agressief mannetje zijn. Als dat zo is, mag hij wel voor hem oppassen. Sander kijkt naar Emiel die voor hem loopt. Hij weet het niet. Het is zo dubbel. Hij heeft net twintig euro van hem gekregen. Dan moet je toch heel aardig zijn? Trouwens, Maarten en Chris zijn ook niet gek. Als Emiel niet zou deugen, gingen ze heus niet met hem om. Hij moet ophouden met Emiel te veroordelen. Zoveel mensenkennis heeft hij niet. Hij dacht ook dat hij Indra kon krijgen. Ze heeft niet eens de moeite genomen om naar het klassenfeest te komen. Nee, op zijn intuïtie kan hij maar beter niet afgaan.

4

'Hoe voel je je?' vraagt Indra's moeder als ze haar dochter 's morgens wakker maakt.

'Het gaat wel.' Indra houdt zich flink. Eigenlijk voelt ze zich helemaal niet goed, maar ze wil naar school. Ze

moet horen hoe het klassenfeest is geweest. Ze denkt dat ze het het beste aan Dana kan vragen, want Heike is vast niet gegaan. Ze moet het wel zo handig aanpakken dat Dana niet doorheeft dat het haar om Sander te doen is. Ze moet weten of Sander met Jetta heeft gedanst. Stel je voor dat ze verkering gekregen hebben. Indra moet er niet aan denken. Als dat zo is, mag ze blij zijn dat ze er niet was. Het idee dat hij onder haar neus met Jetta heeft staan zoenen. Als ze hen in de aula samen zou zien, zou ze tenminste nog weg kunnen lopen. Maar waar moet je heen op zo'n feest?

'Ik vind niet dat je er goed uit ziet,' zegt haar moeder. 'Ik wil dat je langs de dokter gaat.'

'Dat kan niet,' zegt Indra. 'We hebben het eerste uur een so voor Duits.'

'Je gezondheid is belangrijker. Ik maak een afspraak voor je.'

Indra hoort aan haar moeders stem dat het geen zin heeft er tegen in te gaan. Misschien is het ook wel goed als de dokter haar onderzoekt. Dan weet ze tenminste

zeker dat het stress is en hoeft haar moeder niet meer te zeuren.

'Je hebt geluk,' zegt haar moeder als Indra beneden komt. 'De dokter heeft nog een gaatje voor je. Na het ontbijt kun je bij hem terecht.'

Indra rekent snel uit dat ze dan ongeveer in de pauze op school is. Dat komt goed uit, dan kan ze haar vriendinnen alles vragen.

'Wat zei Heike eigenlijk toen je afbelde?' vraagt Indra.

'Dat is waar ook,' zegt Indra's moeder. 'Ik heb Heike niet gesproken. Toen ik naar haar huis belde, was ze al weg.'

'Nee, hè?' Indra verslikt zich bijna in haar thee. 'Dus Heike is voor niks gegaan?'

'Natuurlijk is ze niet voor niks gegaan. Het was toch een klassenfeest? Daar hoort ze bij.'

'Ze wou helemaal niet,' zegt Indra. 'Leuk hoor, ze zal wel kwaad op me zijn.'

'Daar moet je je nu niet druk om maken,' zegt haar moeder. 'Denk liever aan je gezondheid.'

'Jij met je gezondheid.' Indra pakt haar rugtas.

'Wacht nou even, ik ga mee. Ik moet alleen mijn werk nog bellen dat ik wat later kom.'

'Wat een onzin,' zegt Indra. 'Dan moet je die tijd weer inhalen.'

Maar dat kan Indra's moeder blijkbaar niet schelen, want ze pakt de telefoon en belt haar werk.

Waar Indra al bang voor was, gebeurt ook: in de wachtkamer van de dokter komt haar moeder een bekende tegen. Ze begint uitgebreid over Indra te vertellen. Dat ze de laatste tijd zo moe is. En dat ze gisteravond op weg was naar het klassenfeest en van ellende moest omkeren. Indra weet niet waar ze kijken moet.

'Dat klopt niet,' zegt een vrouw. 'Kinderen horen niet moe te zijn.'

Kinderen. Indra ergert zich. Alsof ze nog buiten verstoppertje speelt.

'Nee,' zegt een oudere man, 'als je jong bent moet je genieten.'

Dat vindt Indra helemaal dom. Volwassenen denken altijd dat jongeren moeten genieten. Alsof alles alleen maar leuk en makkelijk is als je jong bent. Ze moeten eens een dagje bij haar in de klas gaan zitten. Eén les van meneer Poelenburg en ze rennen gillend weg.

Indra kijkt ongeduldig naar de deur van de spreekkamer. Het duurt ook zo lang. Er was maar één man voor haar, maar die is al een halfuur binnen. Ze denkt dat hij nooit meer naar buiten komt, als eindelijk de deur opengaat.

Zodra het lampje brandt, stapt Indra met haar moeder naar binnen.

'Wat kan ik voor u doen?' De dokter kijkt Indra's moeder aan.

'We komen voor Indra,' zegt haar moeder.

'Wat zijn de klachten?' vraagt de dokter aan Indra's moeder.

Indra voelt zich voor gek zitten. Om wie gaat het nou eigenlijk? Maar haar moeder schijnt het heel gewoon te vinden. Ze vertelt de dokter wat Indra mankeert.

'Dan zal ik haar even onderzoeken.' En de dokter staat op.

Je moet onderzocht worden, mam, wil Indra zeggen. Maar ze houdt zich in.

Als de dokter Indra onderzocht heeft, kijkt hij mevrouw Sandbergen aan. 'Ik denk dat Indra de ziekte van Pfeiffer heeft, maar voor de zekerheid moet ze morgen een bloedtest doen.'

Dit had Indra niet verwacht. Ze mankeert echt iets. Ze vindt het wel vervelend, want de ziekte van Pfeiffer kan heel lang duren. De dokter vertelt dat ze gewoon naar school mag. Alleen op de dagen dat ze koorts heeft, heel geel ziet en echt te moe is, moet ze thuisblijven. Tijdens de hele uitleg kijkt de dokter Indra niet één keer aan. Het valt haar mee dat hij gedag zegt als ze

weggaan.

'Je hebt het gehoord, mam, je hebt de ziekte van Pfeiffer,' zegt Indra als ze buiten staan. 'Wat denk je, ben je sterk genoeg om naar school te gaan?'

Indra's moeder komt meteen voor de dokter op. 'Je moet het die man niet kwalijk nemen. Hij is misschien een beetje ouderwets, maar wel heel kundig.'

'Wat nou: een beetje ouderwets. Het is gewoon een sukkel.' Indra doet haar rugtas om. 'Ik ga naar school.'

'Gaaf het wel?' vraagt haar moeder bezorgd.

Het moet gewoon gaan, denkt Indra. Ik wil mijn vrienden zien.

'Als ik op mijn werk ben, bel ik de school wel even op om het te vertellen,' zegt moeder. 'Anders begrijpen ze er niks van als je af en toe niet komt.'

'Als je tijd hebt, zou ik eens over een andere dokter nadenken.' Indra steekt plagerig haar tong naar haar

moeder uit en dan stapt ze op haar fiets.

Het valt Indra behoorlijk tegen om het stuk naar school te fietsen. Ze doet er bijna twee keer zo lang over als anders, maar dat maakt haar niks uit. De so voor Duits is nu toch al voorbij.

Zodra ze op school komt, loopt ze door naar de kamer van meneer Meier. Hij behandelt haar tenminste anders dan de dokter. 'Ik hoor nog wel hoe de uitslag van de bloedtest is. Je moet zelf maar zien welke lessen je niet en welke je wel wilt volgen, Indra. Ik zal een briefje in de lerarenkamer ophangen. Dan kunnen ze rekening met je houden. Het beste.'

Indra gaat de aula in. Haar vrienden zullen zo wel komen. Ineens wordt ze onrustig. Straks ziet ze Sander. Ze loopt door de aula heen en weer. Wat is het toch moeilijk om verliefd te zijn.

Susan komt als eerste de aula in. 'Jij bent lekker handig!' roept ze als ze Indra ziet. 'We hebben net een so voor Duits gehad.'

Indra trekt zich er niks van aan. Susan is altijd bot,

daar is ze intussen wel aan gewend.

'Lekker uitgeslapen?' Tom, Olivier en Cas komen meteen naar haar toe.

'Zonde dat je er gisteren niet was, het was echt gaaf!' zegt Olivier.

'Ik wou heus wel,' zegt Indra, 'maar het lukte gewoon niet. Ik voelde me belabberd.'

'Ach,' zegt Cas. 'We zitten allemaal weleens in een dip.'

'Ik zit niet in een dip,' zegt Indra. 'Ik kom net van de dokter. Hij denkt dat ik Pfeiffer heb.'

"Jij boft" zegt Cas. "Ik heb er weleens over gehoord. Dan mag je lekker thuis blijven als je geen zin hebt om naar school te gaan". "En je mankeert bijna niets alleen een beetje moe".

"Oh, zo'n ziekte wil ik ook wel hebben" zegt Tom. 'Kun je mij niet even aansteken?'

Indra wil uitleggen dat het echt niet zo leuk is als ze denken. Maar dan ziet ze dat Heike eraan komt. Ze gaat meteen naar haar toe.

'Sorry dat mijn moeder zo laat belde. Was je erg kwaad?'

'Het was wel een afknapper,' zegt Heike. 'Ik ging speciaal voor jou, weet je nog wel.'

'Ik kon echt niet,' zegt Indra.

Heike begint te lachen. 'Volgens mij durfde je niet meer. Het was jouw plan, hoor, om Sander te versieren.'

'Daarom ben ik niet weggebleven,' zegt Indra. 'Ik voelde me ziek. Ik was al onderweg en toen ben ik omgedraaid.'

'Alleen om die daar...' Heike wijst gniffelend naar Sander.

'Geloof me nou,' zegt Indra. 'Ik was doodmoe. De dokter denkt dat ik pfeiffer heb.'

'Als je een beetje moe bent, kun je toch nog wel naar een feestje? Voor de kerstvakantie was ik ook hartstikke moe. Misschien had ik toen ook pfeiffer. Weet ik veel. Maar ik kon echt nog wel leuke dingen doen.' Opeens begint Heike te lachen. 'Weet je hoe ze pfeiffer ook noemen? *The kissing disease*! Als je pfeiffer hebt, mag je niet zoenen. Dus vergeet Sander nou maar en kom de volgende keer gewoon weer naar feestjes. Zonder smoesjes.'

Indra slaat haar ogen neer. Waarom gelooft Heike haar niet?

'Zeg het nou maar eerlijk tegen je vriendin,' zegt Heike. 'Het was veel te spannend. Maar misschien was het maar goed dat je er niet was. Met Sander was het toch niks geworden.'

'Hoezo?'

'Dat heeft Jetta ook geprobeerd.'

Zie je wel, daar was Indra al bang voor. Ze had het dus goed gezien dat Jetta achter Sander aan zat. 'Hebben ze

gezoend?'

Ze durft het amper te vragen.

'Nee,' zegt Heike.

Gelukkig. Indra is meteen een stuk vrolijker. 'Hij valt dus niet op Jetta.'

'Nee,' zegt Heike. 'Ze hebben wel geschuifeld. Maar toen Jetta meer wou, zei hij dat hij al verkering had.'

Indra schrikt. Meent Heike dat of maakt ze een grapje? Maar als ze het gezicht van haar vriendin ziet, weet ze dat het waar is.

Indra's ogen glijden door de aula. Bij de bar staat Sander. Ineens beseft ze dat ze nog het meest voor hem naar school is gekomen.

'Wat een domper, hè?' zegt Heike. Indra ziet dat ze het naar voor haar vindt. 'Ik zou ook balen als ik hoorde dat Tobias al verkering had.'

'Maar dat heeft hij niet,' zegt Dana die net aan komt lopen.

Indra kijkt naar Dana. Wat weet zij nou van Tobias?

'Ze heeft hem gezien,' zegt Heike. 'Omdat jij had afgebeeld, zijn we eerder van het klassenfeest weggegaan. Het was toch zo'n gedoe met Jetta. Die maakte er een heel drama van. Nou, daar hadden wij geen zin in. Toen Van de Boogaard zich er ook nog mee ging bemoeien, zijn we hem gesmeerd.'

'Naar de lovehall, eh... de sporthal...' Dana glanst.

'Het was spannend!' En Heike begint te vertellen over Tobias die na afloop naar haar toe kwam. 'En Dana heeft ook een lover, hoor, Peter. Hij is een vriend van Tobias.'

Indra voelt dat ze jaloers wordt. Vooral als ze hoort dat Heike woensdagavond ook weer met Dana heeft afgesproken. Zij zouden toch met zijn tweeën gaan?

Als het andersom was geweest, had ze echt wel gewacht tot Heike beter was.

'Nu vind je het zonde, hè? Nu heb je er zeker spijt van dat je hebt afgebeld. Domkopje.' Heike kijkt er lief bij, maar toch doet het Indra pijn. Ze hoeft heus geen medelijden van haar vriendin, maar ze wil wel geloofd worden. Indra voelt dat ze bijna moet huilen. Dat komt ook doordat ze zo moe is.

'Je komt er heus wel weer overheen dat Sander verkering heeft,' zegt Heike. 'Vanmiddag gaan we lekker plezier maken. We gaan naar ons kroegje. Cas en Tom en Olivier komen ook. En of je nu moe bent of niet, je gaat mee. Uitrusten doe je maar in het bejaardenhuis. En nu haal ik iets te drinken. Wat wil jij?'

Indra heeft eigenlijk nergens trek in. Ze kijkt naar de bar. Ze schrikt als ze Sander ziet staan. Was hij maar niet zo mooi, denkt ze. Dan kon ik hem tenminste vergeten.

Sander staat bij de bar in de aula als Tom naar hem toekomt. 'Kun jij me wat lenen? Ik ben helemaal blut.'

'Hoeveel heb je nodig?' vraagt Sander.

'Vijf euro,' zegt Tom.

'Kost het museum tegenwoordig vijf euro?' vraagt Sander.

'Hoepel op met je museum,' lacht Tom. 'We gaan naar ons kroegje.'

'Alsjeblieft.' Sander geeft Tom het geld. 'Ik krijg het wel weer terug.'

'Ik vraag jou maar niks, want je gaat toch niet mee.'
Tom stopt het geld weg.

Sander moet lachen. Tom heeft gelijk. Vorig jaar hebben ze hem vaak meegevraagd, maar hij ging nooit op de uitnodiging in. School was school en thuis was thuis. Hij hield het strikt gescheiden, zo was hij nou eenmaal. Hij heeft nooit iemand van zijn klas mee naar huis genomen. Maar hij moet toegeven dat hij zich steeds vertrouwder met de jongens van zijn klas begint te voelen. Vooral met Tom, Cas en Olivier. Dat komt doordat ze over veel dingen hetzelfde denken. Dat kan hij van Chris en Maarten niet zeggen. Hij voelt steeds duidelijker dat ze uit elkaar groeien. Hoe moeilijk het

ook is, het is niet meer tegen te houden. Alleen al de film die Chris gisteravond had uitgezocht. Sander vond hem walgelijk. Er zat totaal geen verhaal in. Je zag alleen maar hoe de een na de ander in elkaar gedreund werd. Sander had spijt dat hij niet was opgestapt. De afgelopen nacht zag hij nog al die gruwelijke beelden voor zich. De volgende keer blijft hij echt niet kijken. Hij heeft zich ook voorgenomen dat hij hen wegstuurt als ze weer halfdronken komen aanzetten. Dan is er toch niks aan.

'Hé, Koper.' Tigo stoot Sander aan. 'Weet je wat ik nou niet snap? Dat jij zo bang voor meiden bent. Hoe komt dat?'

'Wat bedoel je?' Sander weet niet waar Tigo het over heeft.

'Jetta zei alleen maar dat ze verliefd op je was en jij ging er als een haas vandoor.'

'Ik had koppijn.' Als Sander de arrogante blik van Tigo ziet, heeft hij meteen spijt. Waarom verdedigt hij zich nu weer? Hij kijkt naar Tom, maar die heeft het gelukkig niet gehoord.

Sander is blij als de zoemer gaat. Maar als hij zich omdraait, laat hij bijna zijn rugtas vallen. Bij de deur staat Indra. Rustig laten lopen, zegt hij tegen zichzelf. Je moet haar vergeten. Maar hij kan zijn ogen toch niet van haar afhouden.

'We gaan met Van de Boogaard over de klassenavond beginnen,' zegt Cas. 'Niemand heeft zijn Engels geleerd.'

Ja gezellig, denkt Sander. Laten we het daar weer eens over hebben. Ik heb er echt fantastische herinneringen aan, maar dat kunnen zij niet weten.

Ze hoeven niet veel moeite te doen. Meneer van de Boogaard begint zelf over het klassenfeest.

'Het was een succes, jongens. Nogmaals mijn complimenten voor de feestcommissie. Ook namens mijn vrouw. Jullie hebben het keurig achtergelaten. Op het incident met Jetta na is alles voorspoedig verlopen. Maar ik zie dat je alweer lacht, Jetta.'

Help, denkt Sander. Als hij nou maar niet tegen mij begint. Gelukkig laat Van de Boogaard Sander

erbuiten. 'Dat doen we nog eens over,' gaat hij verder. 'Maar we wachten eerst tot Indra weer beter is.'

Sander zit meteen rechtop. Wat zei meneer van de Boogaard nou? Is Indra ziek? Daar moet hij meer van weten en hij stoot Tom aan. Die kan het hem vast wel vertellen.

'Wat heeft Indra eigenlijk?' vraagt hij zo nonchalant mogelijk.

'Hoe heet het ook alweer,' zegt Tom. 'Die ziekte waar je zo moe van wordt. O ja, pfeiffer.'

Sander vindt het heel naar voor Indra, maar tegelijk is hij blij. Als Indra de ziekte van Pfeiffer heeft, kón ze gewoon niet op het klassenfeest komen. Dat verandert alles. Hij heeft misschien nog een kans, maar dan moet hij snel werk van haar maken. Dat kan alleen door te zorgen dat hij bij haar in de buurt is en dat is nog niet zo gemakkelijk. Of wel?

'Gaan jullie vanmiddag naar het kroegje?' vraagt hij aan Tom.

'Ja,' fluistert Tom. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je meegaat?'

'Dat heb je met die nieuwe aftershave,' lacht Sander.

'Mag ik weten waar jullie het over hebben?' vraagt meneer van de Boogaard.

'Er is een wonder gebeurd,' zegt Tom. 'Sander heeft het licht gezien. Hij gaat met ons mee naar de kroeg.'

Nee hè, denkt Indra. Ze stoot Heike aan. 'Als Sander meegaat kom ik niet, hoor,' fluistert ze. 'Ik heb echt geen zin om te horen hoe verliefd hij is. Dank je wel.'

Heike knikt begrijpend. 'Nu heb je een goed excuus,' fluistert ze. 'Dat is heel iets anders dan die slappe smoes van gisteravond waardoor je je vriendin hebt laten zitten.' Heike steekt plagerig haar tong naar Indra uit.

Indra weet dat ze het als grapje bedoelt, maar het steekt haar toch.

Meestal zit Sander tijdens de les van meneer Boetes maar zo'n beetje te suffen. Als hij aan één vak een hekel heeft is het wel aan economie. Toch hangt hij vandaag niet onderuit op zijn stoel. Hij heeft namelijk iets heel belangrijks te doen. Hij moet een plan bedenken. Hij gaat ervan uit dat hij over een halfuur tegenover Indra in het café zit. Hij ziet het als een nieuwe kans en die wil hij niet voorbij laten gaan. Het zal niet makkelijk zijn. Sander kent zichzelf. In het bijzijn van anderen lukt het hem vast niet om contact met Indra te maken. Daar is hij niet handig in. In de aula staan ze ook vaak met een groepje bij elkaar en hij is er nog nooit in geslaagd iets tegen haar te zeggen. Hij moet zien te regelen dat hij even alleen met haar is. Maar hoe moet hij dat aanpakken?

Sander is zo in gedachten dat hij niet ziet dat meneer Boetes zijn kant op kijkt.

'En, Sander, ben je er al uit?'

'Nee, jammer genoeg niet,' zegt Sander die nog steeds niet weet hoe hij Indra moet strikken. Pas als iedereen

begint te lachen dringt het tot hem door wat hij heeft gezegd. Maar Boetes is juist erg onder de indruk van Sanders opmerking. 'Jullie lachen nu wel, maar ik wou dat iedereen zo reageerde. Het is toch ook een drama als je een vraagstuk niet kunt oplossen.'

'Ja hoor, we zullen gaan huilen,' zegt Dana.

'Inderdaad,' zegt meneer Boetes. 'Dat zou ik heel graag zien.'

'Dan mag u wel zakdoeken bij de proefwerkblaadjes leveren,' zegt Tom.

Zonder er verder op in te gaan, kijkt meneer Boetes de klas rond. 'Wie weet hoe dit vraagstuk moet worden opgelost. Jij, Indra?'

Indra wordt rood. Ze heeft net zo min opgelet. Ze zit aan Sander te denken. Ze vraagt zich af op wat voor meisje hij valt. En hoe lang hij al verkering heeft. Ze denkt er zelfs over om straks toch mee te gaan zodat ze tenminste bij hem in de buurt is. Maar aan de andere kant wil ze zichzelf niet onnodig kwellen.

'Duurt het nog lang?' Meneer Boetes wordt ongeduldig.

'Ik weet het antwoord niet,' zegt Indra.

'Waarvoor zit je hier eigenlijk als je toch niet oplet?' valt meneer Boetes uit. 'Het is zonde van je tijd en vooral van onze tijd. Je houdt de les onnodig op.' 'Ze is ziek, hoor,' zegt Heike. 'U hoeft heus niet zo onaardig tegen haar te doen.'

'Sorry, Indra. Het was me even ontschoten dat ik jou moet ontzien. Ik heb niks gezegd.' En Boetes stelt de vraag aan een ander.

Indra vindt het fijn dat Heike voor haar is opgekomen. Het geeft haar het vertrouwde gevoel terug. 'Bedankt,' zegt ze zachtjes.

'Je hebt toch een prima smoes,' fluistert Heike. 'Daar moet je gebruik van maken.'

Indra's blijdschap is meteen over. Waarom denkt Heike nou dat het een smoes is. Ze moest eens weten hoe slap ze zich voelt.

'En?' vraagt Heike als de zoemer gaat. 'Wat doe je?'

Indra weet nog steeds niet of ze mee zal gaan. En als ze buiten staat, heeft ze nog geen beslissing genomen.

'Komt er nog wat van?' roept Tom die al met de jongens voor het hek staat.

Terwijl ze het schoolplein af fietsen, probeert Heike Indra over te halen. 'Het is hartstikke gezellig. Je hoeft je toch niet met Sander te bemoeien? Ik hou je wel bezig. Je hebt nog lang niet alles over Tobias gehoord.'

'En ook niet over Peter,' zegt Dana.

Indra begrijpt zichzelf ook niet. Ze is nooit zo besluiteloos. Als ze op de kade fietst, voelt ze pas hoe moe ze is. Eigenlijk kan ze helemaal niet mee. Hoe kan ze nu gezellig zijn met zo'n zwaar hoofd.

Sander is er ook nog niet uit. Hij overweegt twee mogelijkheden. Of hij rijdt helemaal met Indra mee naar huis en begint bij haar voor de deur over het klassenfeest, of hij doet het onderweg. Ach, wat maakt het ook uit, denkt hij ineens. Hij moet blij zijn dat het

er zo positief uitziet. Vanochtend dacht hij nog dat hij Indra moest vergeten. En nu rijdt ze vlak achter hem. Hij moet zich beheersen om niet om te kijken, want dat zou dom zijn. Dat valt veel te veel op. Tom registreert alles. Hij heeft hem ook al gevraagd wat Indra mankeert. Als Tom hem dan nog naar Indra ziet loeren, weet hij genoeg.

Nu moet ik beslissen, denkt Indra als ze bij de kruising zijn. Maar ze heeft geen keus, want ze wordt heel draaierig. Ze kan echt niet mee, het gaat gewoon niet. 'Tot morgen.' En ze slaat rechts af.

Sander draait zich geschrokken om. Nee hè, denkt hij als hij Indra de hoek om ziet gaan. Daar gaat mijn plan. Het liefst zou hij omkeren en haar achternagaan, maar dan zet hij zichzelf voor gek. Sander begrijpt er niks van. Dit is nu al de tweede keer deze week dat het misloopt. Je zou bijna gaan denken dat ze geen verkering mogen krijgen.

'Help!' roept Heike als ze voor het stoplicht staan. 'Ik ben vergeten Indra's biologieschrift terug te geven.'

'Je gaat er niet achteraan, hoor,' zegt Dana. 'Ik weet

heus wel hoe dat gaat. Dan blijf je nog een uur kletsen en zitten wij te wachten. Je brengt het straks maar langs.'

'Dan moet ik helemaal omrijden,' zegt Heike. 'Dat red ik nooit. Ik heb om vijf uur bijles.'

'Wat een gedoe om zo'n stom schrift,' zegt Tom.

Maar Sander vindt het helemaal geen stom schrift. 'Ik geef het straks wel bij Indra af,' zegt hij zo onverschillig mogelijk. 'Ik moet toch die kant op.'

Heike haalt het schrift uit haar tas en geeft het aan Sander.

Sander bergt het meteen op. Met een stralend humeur fietst hij verder. Het idee dat Indra's schrift in zijn tas zit! Hij zou er bijna voorzichtiger door gaan fietsen.

'Moet je nou kijken, die zijn ook gek!' Tom wijst naar een brommer die keihard de stoep op crost.

'Wat een lol!' Ze zien dat de brommer vlak langs een

oude dame scheurt.

'Nou ja!' Sander heeft het gevoel dat hij in een film zit, maar het is echt. De jongen die achter op de brommer zit, grijpt in het voorbijgaan de tas van de vrouw.

Doordat ze de tas niet meteen loslaat, valt ze op de grond.

'We grijpen ze!' Cas wil de jongens achternagaan, maar bij de hoek geeft hij het al op. De brommer is veel te snel.

'Wat een klootzakken!' roept Tom kwaad.

Iedereen is woedend, alleen Sander zegt niks. Hij staart verbluft voor zich uit. Maar niemand let op hem. Ze ontfermen zich over de vrouw die totaal overstuur is.

Heike wil hulp halen, maar er gaat al een deur open. Een vrouw komt naar buiten. Ze helpt de dame overeind en neemt haar mee naar binnen. 'Jullie kunnen wel gaan, hoor,' zegt ze. 'Ik bel de politie wel. Of hebben jullie iets van de dader gezien?'

'Alleen dat het twee jongens op een brommer waren.' Cas vertelt dat hij er nog achteraan is gegaan, maar dat ze al weg waren.

Als de deur dichtvalt, pakken ze hun fiets weer op.

'Wie flikt er nou zoiets?' zegt Heike als ze doorrijden. 'Dan ben je dus echt behoorlijk crimineel.'

'Ik hoop dat de politie ze te pakken krijgt,' zegt Olivier.

Maar daar gelooft Cas niks van. 'Ik heb geen idee hoe ze er uitzagen. Jij?' Hij kijkt Sander aan.

'Nee, natuurlijk niet! Hoe moet ik dat nou weten?'

Sander hoort zelf hoe fel hij reageert. Hij trapt gewoon door. Ze mogen absoluut niks aan hem merken, want hij weet het niet zeker. Het ging allemaal in een flits, maar even dacht hij dat het Chris en Emiel waren. Hij denkt aan zijn vrienden. Zouden ze echt tot zoiets in staat zijn? En dan wordt hij kwaad op zichzelf. Dat is toch te gek. Wie verdenkt er nou zijn eigen vrienden? Wat mankeert hem dat hij zo slecht over hen denkt. Is hij soms jaloers dat Maarten en Chris nu veel met

Emiel optrekken? Of komt het doordat hij verliefd is? Als hij er zulke rare gedachten van krijgt, moet het maar snel voorbij zijn met die verliefdheid. Natuurlijk waren het Chris en Emiel niet. Dat ze nou af en toe dronken zijn, maakt hen nog geen criminelen. Waar baseert hij die beschuldiging eigenlijk op? Alleen maar op dat blauwe jack en die zwarte muts van de jongen die achterop zat? Zoiets aparts is dat nou ook weer niet. Hij hoeft maar een kwartier te fietsen en hij kan zo vijf jongens met hetzelfde jack aanwijzen, dat weet hij zeker.

Sander stapt het café in. Eigenlijk heeft hij geen zin meer om iets te drinken. Dan moet hij zeker nog gezellig doen ook, alsof er niks is gebeurd. Hij moet straks naar Indra, maar hij is nu niet in de stemming om verkering aan haar te vragen.

Sander is niet de enige die zich slecht voelt. Ze zijn allemaal in de war van wat ze hebben gezien. Tom probeert hen wat op te vrolijken. 'Wat willen jullie drinken?'

'Ik heb niet zoveel tijd,' zegt Sander.

'Dit geloof je niet,' zegt Tom. 'Na anderhalf jaar hebben we hem eindelijk zover dat hij een keer meegaat en dan heeft hij geen tijd.'

'Ja.' Olivier steekt een sigaret op. 'En we hebben er toch alles aan gedaan om hem te amuseren. Een paar criminelen op een brommer ingehuurd. Mijn oma overgehaald zich te laten beroven. Maar het schijnt niet spectaculair genoeg te zijn.'

'Ik weet al wat er met Koper aan de hand is,' zegt Cas. 'Hij is bang voor Heike.'

'Dat is heel normaal,' zegt Tom. 'Dat waren wij ook, laten we eerlijk zijn. Maar nadat ik zes weken in het gips op de intensive care heb gelegen heeft ze me niks meer gedaan. En jou, Olivier?'

Olivier haalt zijn schouders op. 'Alleen die ene kaakstomp, maar ik geef toe dat een kunstgebit ook voordelen heeft.'

'Ik zie het meer als een ontgroening,' zegt Cas. 'Voor je tot onze exclusieve club mag toetreden, krijg je met Heike te maken. Wat had je voor Sander in gedachten,

Heike?'

'Ik denk dat ik me niet meer met jochies plagen bezighoud,' zegt Heike. 'Dat levert niks op. Die jongens op de brommer hebben me op een idee gebracht. In het vervolg stort ik me op oude dametjes.'

'Zielig was het, hè?' zegt Dana. 'Je snapt niet dat ze dat kunnen. En alleen om een beetje geld.'

'We gaan niet weer beginnen,' zegt Tom. 'We gaan nu lol maken.'

De anderen knikken, maar Sander kan niet ineens vrolijk zijn. Het voorval met de brommer blijft door zijn hoofd gaan. 'Ik stap op,' zegt hij plotseling.

'Vergeet het schrift niet langs te brengen,' zegt Heike. 'Je kunt het gewoon in de brievenbus stoppen.'

Maar daar piekert Sander niet over. Hij is niet in zo'n romantische bui, maar hij wil Indra wel zien. Hij is ook niet van plan het schrift aan haar moeder te geven. Alleen als Indra niet thuis is moet dat wel.

Sander stapt zuchtend op zijn fiets. Als hij voor niks komt, dan heeft hij drie keer geprobeerd iets met Indra te krijgen. Dan moet hij het opgeven.

Tien minuten later fietst Sander de Snaarmanstraat in. Hij vindt het ineens eng worden. Hij zet zijn fiets tegen het hek en loopt het tuinpad op. Zijn hart klopt in zijn keel. Bij de voordeur haalt hij diep adem en drukt dan op de bel.

In de gang klinken voetstappen. Sander vraagt zich af of het Indra is, maar als de deur opengaat, kijkt hij in het gezicht van mevrouw Sandbergen.

'Hallo,' zegt Sander. 'Ik kom voor Indra.'

'Ze is boven,' zegt Indra's moeder. 'De trap op en dan de eerste deur links.'

Ze is er, denkt Sander als hij de trap op loopt. Hij klopt zachtjes en doet dan voorzichtig de deur van Indra's kamer open. Sander kan zijn ogen niet geloven als hij Indra op bed ziet zitten. Ze is nog mooier dan op school. Hij denkt geen seconde meer aan Maarten en Chris. Hij kan helemaal niet meer denken. Hij staat

daar maar naar Indra te staren, met het biologieschrift in zijn hand.

Indra is totaal overdonderd door het onverwachte bezoek. Ze wordt vuurrood als ze Sander ziet. Even denkt ze dat hij speciaal voor haar is gekomen, maar dan ziet ze het schrift.

'O, je komt mijn schrift brengen.' Haar stem klinkt bijna teleurgesteld.

'Ja,' zegt Sander. 'Heike had geen tijd en ik moest hier toch zijn.'

'Wat goed,' zegt Indra.

Sander voelt dat hij eigenlijk moet weggaan, maar daar heeft hij geen zin in. Hij is veel te blij dat het hem eindelijk is gelukt om in haar buurt te komen.

'Gaat het een beetje?' vraagt hij.

Indra haalt haar schouders op. 'Ik ben gewoon heel moe, dat is zo stom.'

'Ik weet het,' zegt Sander. 'Ik heb ook Pfeiffer gehad. Een heel vervelende ziekte. Je voelt je niet ziek genoeg om in bed te liggen, maar je hebt nergens zin in. En soms word je er depressief van.'

'Precies,' zegt Indra. 'Het ergste is nog dat iedereen denkt dat je je aanstelt.'

'Nou en? Dat moet je niet boeien.' Sander vraagt zich af of het niet onbeschoft is dat hij niet opstapt, maar Indra wil ook niet dat hij al weggaat.

'Wil je iets drinken?' vraagt ze.

'Graag.' En Sander trekt zijn jas uit.

'Je hebt een leuke kamer,' zegt hij als Indra met twee glazen cola bovenkomt. Hij wacht tot Indra op bed zit en gaat dan gauw naast haar zitten. 'Als je moe bent moet je het wel zeggen, hoor.'

'Nee, ik vind het veel te gezellig.' Indra kijkt naar Sander. Als hij geen vriendin had, vroeg ze nu verking aan hem. 'Was het leuk in het café?'

'Niet zo.' En Sander vertelt van de overval. Hij merkt dat het hem nog steeds niet lekker zit. Als Indra vraagt hoe de jongens er uitzagen, begint hij gauw over het klassenfeest.

'Jammer dat je er niet bij was,' zegt hij.

Indra knikt. 'Ik wou heel graag, maar het ging echt niet. Hoe lang duurde het bij jou?'

'Een week of zes,' zegt Sander.

Indra zucht. 'Zo lang?'

'Misschien knap jij wel eerder op. Maar als je niet naar school kunt, moet je thuisblijven. Anders duurt het nog langer.'

'Dan kom ik zo achter met alles,' zegt Indra.

Sander wil Indra's huiswerk wel brengen. Al moet hij er midden in de nacht voor uit zijn bed. Maar dat kan hij beter niet voorstellen. Indra heeft Heike toch? Hoewel Heike niet zo serieus is.

'Misschien valt die achterstand wel mee,' zegt Sander. 'Als Heike elke dag je huiswerk langsbrengt, blijf je aardig bij.'

Indra schiet in de lach. 'Heike en huiswerk. En dan moet ze zeker aantekeningen maken. Dat doet ze niet eens voor zichzelf.'

'Dan doe ik het wel.' Sander vindt het iets té enthousiast klinken. 'Ik moet hier toch in de buurt zijn,' zegt hij gauw.

'Wat lief van je!' Indra heeft meteen spijt. Voor Sander betekent het niks, maar zij gaat er de hele dag naar uitkijken. Zo gaat haar verliefdheid nooit over.

Sander voelt het als een enorme mijlpaal. Hij weet zeker dat de rest ook wel komt. Voordat hij het voor zichzelf verpest, stapt hij op. 'Ik ga, vanaf morgen gaat de huiswerkservice in.'

'Nee, doe maar niet,' zegt Indra.

Zie je wel? denkt Sander. Ze heeft gemerkt dat ik meer voor haar voel en dat wil ze niet. Hij probeert de

teleurstelling zoveel mogelijk te verbergen.

'Dan niet. Ik snap wel dat je er geen zin in hebt.'

'Dat is het niet. Maar, eh... ik denk dat je vriendin het niet zo geslaagd vindt als je elke dag hier bent.'

'Mijn vriendin?' Sanders mond valt open van verbazing. 'Ik heb helemaal geen vriendin.' Hij doet er wel alles aan om er een te krijgen, maar dat hoeft Indra niet te weten.

'Dat had je toch op het klassenfeest verteld?' zegt Indra.

'O, dat...' Ineens weet Sander het weer. Wat is hij een oen geweest om zo'n smoes op te hangen. 'Dat heb ik zomaar gezegd. Ik wou Jetta niet kwetsen.'

Indra kan Sander wel om zijn nek vliegen, maar ze houdt zich in. Ze moet zich niet te erg opdringen, want dan knapt hij op haar af, net als op Jetta.

'Het is voor je te hopen dat Tom het niet heeft gehoord,'

zegt Indra. 'Anders staat het in de volgende schoolkrant.'

Sander wil Indra vertellen wat hij voor haar voelt, maar als hij haar aankijkt, wordt hij verlegen. Voordat Indra iets aan hem kan merken stapt hij op. 'Tot morgen.' In twee tellen staat hij onder aan de trap.

Als Sander op de fiets zit, kan hij het wel uitschreeuwen. IK KRIJG VERKERING MET INDRA. Hij hoopt dat ze morgen op school komt. Als ze er morgen is, gaat hij meteen naar haar toe. En als ze er niet is, zoekt hij haar thuis op. Ze wil toch niet achterop raken? Nou, daar zal hij voor zorgen.

Sander is nog nooit zo blij geweest dat er huiswerk bestaat. Wat een superuitvinding.

6

Als Indra 's morgens wakker wordt, kan ze haar ogen bijna niet open krijgen. Ze is misselijk en haar hoofd voelt loodzwaar. Dit is zo'n dag waarop ze eigenlijk

thuis zou moeten blijven, maar dat kan niet. Ze moet vandaag samen met Heike een presentatie houden bij geschiedenis. Als zij niet komt, moet Heike het alleen opknappen. Heike vindt zoiets toch al doodeng. Toen ze voor de vakantie een spreekbeurt moest houden, heeft ze een week niet geslapen. Meestal heeft Indra niet zoveel moeite met zulke dingen, maar vandaag ziet ze er als een berg tegenop.

Indra gaat rechtop in bed zitten. Even is alles wazig voor haar ogen, maar na een paar minuten gaat het beter. Gelukkig zijn haar ouders al weg. Als haar moeder haar zo zou zien, kwam ze echt de deur niet uit. Vooral niet nu ze de uitslag van de bloedtest heeft gekregen en ze inderdaad de ziekte van Pfeiffer blijkt te hebben. Het was geen schok voor Indra. Voor haar ouders ook niet. Ze waren er eigenlijk al van uitgegaan dat de diagnose van de dokter juist was. Soms knapt ze op van een warme douche, maar vandaag helpt dat ook niet.

Met wallen onder haar ogen zit ze aan tafel. Ze heeft geen trek. Alleen al bij de gedachte aan eten moet ze spugen. Als ze bukt om haar tas te pakken, begint ze te huilen. Het gaat niet, ze kan echt niet naar school. Ze

zit uitgeput op de bank als de telefoon gaat.

'Goeiemorgen.' Indra herkent de stem van Heike. 'Ik wou even zeggen dat je de powerpointpresentatie niet moet vergeten. Of had je ze al ingepakt?'

'Ik ben zo moe. Ik weet niet of het me lukt om vandaag op school te komen.'

'Haha, jaag mij maar de stuipen op het lijf. Daar trap ik mooi niet in. Stel je voor dat je echt niet zou gaan. Dan bleef ik ook thuis. Ik zou daar niet in mijn eentje gaan zitten, jij?'

'Het lijkt me niet makkelijk,' zegt Indra. 'Maar als je ziek zou zijn, dan moest het wel.'

'Ja, als...' zegt Heike. 'Maar dan moest ik wel met veertig graden koorts in bed liggen. Tom moest het laatst toch ook alleen doen omdat Tigo griep had. Geloof jij het? De volgende dag was hij weer op school. Dat zal ons gelukkig niet gebeuren. Wij hebben elkaar nog nooit laten zitten. Ik wou mijn presentatie per se met jou doen omdat je de enige bent die ik helemaal vertrouw.'

Indra zucht. Hoe moet ze het Heike nu vertellen. 'Ik voel me wel behoorlijk beroerd vandaag.'

'Wat dacht je van mij?' zegt Heike. 'Je wordt toch hartstikke gestrest van zo'n presentatie? Ik heb amper geslapen.'

'Bij mij komt het niet door de presentatie,' zegt Indra. 'Het heeft met die pfeiffer te maken.'

'Dan heb ik zeker ook pfeiffer,' zegt Heike. 'Mijn hoofd tolt. Wedden dat het na het derde uur over is? Help, ik moet opschieten. Denk om de powerpoint-presentatie, hè? Tot zo.'

Voordat Indra nog iets kan zeggen is de verbinding verbroken. Verslagen staat ze met de telefoon in haar hand. Ze denkt aan de woorden van Heike: 'Jij bent de enige die ik helemaal vertrouw.' Ze zal echt naar school moeten, al voelt ze zich nog zo ziek. Ze kan haar vriendin niet teleurstellen.

Indra loopt naar de kapstok. Het is haar al bijna te veel om haar jas van de haak te halen. Wat zou ze graag in bed kruipen. Had ze maar oorontsteking of een

gebroken been, dan mocht ze tenminste thuisblijven.

Als Indra komt aanlopen, slaat Heike een arm om haar heen. 'Jij moet ons redden, hoor!' 'Is het zo erg met je?' vraagt Dana.

'Vreselijk,' zegt Heike. 'Ik haat dit soort dingen.'

'Ik weet wel iets om je op te fleuren,' zegt Dana. 'Tobias.'

'Het helpt niet,' zegt Heike. 'Niks helpt. Ik wou dat we nu meteen geschiedenis hadden, dan was ik er tenminste van af.'

Dat zou Indra ook wel willen. Het lijkt wel of ze zich nu nog zieker voelt dan thuis. Ze doet een stap achteruit voor twee bruggers die achter elkaar aan rennen. Als die tegen haar aan botsen, gaat ze vast onderuit.

Indra is verrast als Sander het schoolplein op komt fietsen.

Hij kijkt ook meteen haar kant op. Hij vindt dat ze er ziek uitziet, maar dat laat hij niet merken. In het

voorbijgaan lacht hij tegen haar. Hij vindt me leuk, denkt Indra, hij vindt me echt leuk. Even is ze haar vermoeidheid vergeten. Ze heeft zin om het Heike te vertellen, maar dat kan niet omdat Sander erbij komt staan.

'Wie hebben we straks?' vraagt Cas.

'Klaas Vaak,' zegt Tom. 'Kamerman hoeft maar drie minuten te praten en ik maf.'

'Dat is niet zo moeilijk,' lacht Olivier. 'Volgens mij ben je nog niet wakker. Klaas Vaak hebben we pas het tweede uur. Eerst krijgen we ons stresskonijn.'

'Help!' Ze grijpen naar hun hoofd.

'Welnee, jongens,' zegt Tom vrolijk. 'Dat wordt feest, wedden?'

Lachend gaan ze de school in. Zodra Indra alleen is, gaat Sander gauw naast haar lopen. Vraag het dan, zegt hij tegen zichzelf. Als je het nu niet durft, durf je het nooit. Zo meteen komt Heike eraan.

Indra voelt de spanning. Ze wil iets zeggen. 'Heb jij je bio geleerd?' Ze vindt het zelf ook een stomme vraag, maar ze weet niks beters.

'Nee,' zegt Sander. 'En jij?'

'Ik moest het wel leren' zegt Indra. 'Jij doet al die moeite voor mij om te zorgen dat ik geen achterstand oploop.'

Sander lacht verlegen. 'Zoveel moeite is dat niet. Ik wou iets vragen. Heb je zin om vrijdagavond met me naar de bios te gaan?'

'Hartstikke leuk,' zegt Indra stralend.

Ze doet het, denkt Sander. 'Afgesproken.' Voordat Indra spijt krijgt, gaat hij achter Tom aan.

Sander heeft nog nooit met zo'n stralend gezicht in de klas gezeten. Het valt Tom ook op. 'Wat zijn we vrolijk vandaag? Hoe komt dat?'

'Dat zou je wel willen weten, hè?' zegt Sander. 'Je hebt zeker iets nodig om je roddelrubriek mee op te

vullen. 'Ik kom er echt wel achter,' pest Tom. 'Wedden van wel.'

Sander moet lachen. De schoolkrant vindt hij nog niks. Hij zou het wel door een luidspreker willen omroepen, door de hele stad. HALLO HALLO... HIER VOLGT EEN BERICHT VOOR ALLE JONGENS TUSSEN DE VIJFTIEN EN ACHTTIEN JAAR. HET SPIJT ME VOOR JULLIE, MAAR HET LIEFSTE EN AANTREKKELIJKSTE MEISJE DAT OP DEZE AARDE RONDLOOPT MOETEN JULLIE VERGETEN. INDRA SANDBERGEN GAAT MET MIJ NAAR DE FILM...

Indra zou wel gek opkijken als hij het echt deed.

Sander ziet dat Tom per ongeluk zijn pen laat vallen.

Meneer de Wit vliegt meteen op. 'We gaan niet weer beginnen met rotzooi trappen, Tom Sprenger.'

Iedereen kijkt elkaar aan. Nou nou, wat doet die man opgefokt.

Nog geen vijf minuten later staat Tom op en loopt een stukje naar voren. Opnieuw stuift meneer de Wit op. 'Wat ga je doen?'

'Ik kan niet goed lezen wat er op het bord staat,' zegt Tom.

'Ik denk dat het tijd wordt dat jij je bij Meier gaat melden.'

De klas protesteert. 'Het is toch heel normaal wat Tom doet?'

'Ik denk dat het tijd wordt dat u zich bij een psychiater meldt,' zegt Tom doodleuk.

Iedereen begint te klappen.

De Wit wordt rood van woede. 'Eruit. Ik wil je de hele week niet meer zien.'

Indra kijkt op haar horloge. Nog vijf minuten en dan is het gezeur van De Wit tenminste voorbij. Maar daarna hebben ze nog een uur voordat de presentatie begint. Ze weet van ellende niet meer hoe ze moet zitten. Het lijkt wel of ze met de minuut zieker wordt. Als de bel gaat en ze de klas uit loopt, wordt ze duizelig. Ze probeert de aandacht van Heike te trekken, maar die heeft het alleen maar over de presentatie. Wat is het

druk op de gang, denkt Indra. Het zweet breekt haar uit. Even heeft ze het gevoel dat ze gaat vallen. Ze blijft tegen de muur staan.

'Wat heb je, je ziet hartstikke geel.' Sander komt naar haar toe. 'Je bent ziek, je moet naar huis.'

Indra schudt haar hoofd. 'Ik moet samen met Heike een presentatie houden.'

'Wat voor presentatie?' vraagt Sander. 'Hoe je met pfeiffer voor de klas in elkaar stort?'

Ineens voelt Indra ook dat het gekheid is dat ze niet naar huis gaat. Presentatie of niet, ze moet gewoon haar bed in.

'Zal ik je thuisbrengen?' vraagt Sander.

'Nee,' zegt Indra. 'Het gaat wel. Maar ik moet het wel tegen Heike zeggen.' Samen met Sander loopt ze door de gang. Heike staat met Dana voor het wiskundelokaal.

'Het gaat niet,' zegt Indra. 'Ik moet echt naar huis.'

'Nee, dat doe je niet,' zegt Heike. 'Je laat me niet stikken.'

'Je ziet toch dat ze ziek is,' zegt Sander.

Indra kijkt haar vriendin hoopvol aan.

'Dat ene uurtje kun je toch nog wel volhouden?' zegt Heike. 'Doe het voor mij. Dan breng ik je daarna naar huis en mag je de hele week thuisblijven.'

'Ik zou heus wel willen blijven,' zegt Indra. 'Maar het gaat niet.'

'Komt het soms doordat Heike met mij naar de sporthal is geweest dat je zo doet?' vraagt Dana.

Ineens ziet Heike in wat ze heeft gedaan. 'Ik wou je echt niet kwetsen. Jij bent mijn beste vriendin, dat weet Dana ook wel. Ik had inderdaad op jou moeten wachten. We hadden het afgesproken, dat is zo. Duizendmaal sorry. Is het nou goed?'

'Ik ben helemaal niet kwaad,' zegt Indra. 'Ik voel me hartstikke ziek, ik moet naar huis.' Ze moet bijna huilen. Waarom gelooft Heike haar nou niet?

'Als je niet kwaad was, zou je me nooit in de steek laten,' zegt Heike. 'Zeg eens eerlijk? Ik zie aan je gezicht dat ik gelijk heb.'

Nu kan Indra er niet meer tegen. Wat ze ook zegt, Heike blijft ontkennen dat ze echt ziek is. Ze draait zich om en loopt weg. De tranen rollen over haar wangen.

Sander is al bijna thuis als hij merkt dat iedereen hem nakijkt. Ineens weet hij hoe het komt. Hij zingt hardop met zijn iPod mee. Hij moet er zelf om lachen. Wat een dag! Onder de les van Boetes was hij ook al zo druk; hij is er zelfs uitgestuurd. En bij gymnastiek scoorde hij het ene doelpunt na het andere. En dat allemaal omdat Indra met hem naar de film wil. Morgen heeft hij een natuurkundeproefwerk, maar dat gaat hij nu niet leren. Het is een feestdag! Hoe lang heeft hij hier niet op gewacht? Deze week dacht hij nog dat hij geen enkele kans maakte. En nu gaat zijn droom uitkomen. Niks huiswerk, dit moet gevierd worden.

Sander is verbaasd als hij de auto van zijn vader ziet staan, maar dan weet hij het weer. Zijn vader heeft atv vandaag. Hij wil niet dat zijn vader merkt dat hij verliefd is. Als hij de deur opendoet, probeert hij zo gewoon mogelijk te doen.

'Ik schenk net thee in.' Meneer Koper pakt een beker uit de kast. 'O ja,' zegt hij dan. 'Er heeft een meisje voor je gebeld.'

Sander springt meteen op. 'Indra?'

'Nee,' zegt vader. 'Kim.'

'O, die.' Sander is duidelijk teleurgesteld. Kim zat bij hem op de basisschool. Ze hadden dezelfde hobby: postzegels. Sander moet lachen als hij eraan denkt hoe fanatiek hij was. Al zijn zakgeld besteedde hij aan nieuwe zegels. Hij had zelfs een postzegelclub opgericht. Kim wil vast postzegels ruilen. Maar hij geeft niks meer om zijn verzameling. Zijn postzegelalbum ligt ergens onder in zijn kast. Kim mag al zijn zegels hebben als ze dat wil.

'Dus ze heet Indra?' Sanders vader roert met een

plagerig gezicht in zijn thee.

Nee hè, denkt Sander, daar heb je het al. Ik ga nergens op in.

'Een bijzondere naam,' zegt vader.

Sander voelt dat hij bloost. Het heeft geen zin om er nog langer omheen te draaien. 'Ze is ook bijzonder.'

'Dus mijn zoon is verliefd...'

'Zoiets.' Sander hoopt dat de lol er nu af is, maar zijn vader gaat door.

'Leuk, jongen, op jouw leeftijd ben ik ook vaak verliefd geweest. Heerlijk, toch. Je denkt er heel wat van, maar bij mij duurde het nooit langer dan twee weken en dan was het over. Zo zal het bij jou ook wel gaan. Nu heet ze Indra en daarna Hester en dan...'

'Ja, laat nou maar.' Sander ergert zich. Wat hij voor Indra voelt, is niet zomaar over.

'Je hoeft niet kwaad te worden,' zegt vader. 'Zo gaat het nu eenmaal. En wees maar blij. Je kunt nog lang genoeg serieus zijn.'

Sander neemt een slok van zijn thee. Met zijn vader valt dus echt niet te praten. Jammer, hij heeft juist zin om het iemand te vertellen. Het scheelde niet veel of hij had Tom in vertrouwen genomen. Het kwam doordat Tom ineens over zijn ouders begon. Tom zit erover in dat die steeds ruzie hebben. Hij was nog nooit zo persoonlijk tegen Sander geweest. Het is duidelijk dat Sander meer voor hem betekent dan iemand die toevallig naast hem zit. Sander wilde bijna vertellen dat hij verliefd was, maar achteraf is hij blij dat hij zijn mond heeft gehouden. Ook al zou Tom het niet in de schoolkrant zetten. Hij voelt zich nog niet vertrouwd genoeg met hem. Toch moet hij het aan iemand kwijt. Zal hij het aan Maarten en Chris vertellen? Een halfjaar geleden zou hij zich dit niet eens afgevraagd hebben. Toen was het vanzelfsprekend dat ze alles met elkaar deelden. Is het niet raar dat ze van niks weten? Het is niet zomaar iets. Indra is heel belangrijk voor hem. Als hij hen erbuiten laat, wordt de vriendschap er niet beter op. Hij wil toch dat het weer goed komt? Dan moet hij er ook moeite voor doen.

Sander staat op. 'Ik ga nog even naar Maarten en Chris.'

Sander rijdt naar de Vogelweg, maar van Maartens moeder krijgt hij te horen dat Maarten niet thuis is.

Even later probeert hij het bij Chris, maar daar zijn ze ook niet.

Sander vermoedt dat ze ergens in het winkelcentrum rondhangen. Als hij door het park fietst, ziet hij hen staan. Sander vindt het jammer dat Emiel erbij is. Hij besluit niks te zeggen en te wachten tot Emiel naar huis gaat.

'Hé, ik zocht jullie.' Sander gaat bij zijn vrienden staan. Hij valt midden in een gesprek over een meisje uit hun klas. Sander kan het gesprek niet volgen, maar dat maakt hem niks uit. Hij kent dat meisje niet eens. Hij kijkt naar een jongen die in zijn eentje voetbalt. Sander vindt het knap wat de jongen doet. Hij weet de bal telkens van de grond te houden. En zo te zien is hij niet ouder dan een jaar of zeven. Nu wordt hij te overmoedig, denkt Sander, als de jongen erbij begint te rennen.

Hij heeft het goed gezien. De bal rolt hun kant op.

Sander wil hem pakken, maar Emiel raapt hem al op. 'Dat flik je niet nog een keer, hè? Opgerot met die bal!' En Emiel trapt hem expres de andere kant op.

De bal rolt in de richting van de vijver. Maar de jongen holt er keihard achteraan en weet nog net te verhinderen dat de bal in het water terechtkomt.

'Wat gaan we doen?' vraagt Maarten.

'Ik trakteer op een dvd'tje,' zegt Emiel.

Daar heeft Sander geen zin in. Hij kent Emiels smaak. Hij moet er niet aan denken om weer uren naar een of andere vechtfilm te loeren. Dan gaat hij liever zijn natuurkunde leren.

'Gaan jullie maar lekker kijken,' zegt hij. 'Ik heb veel huiswerk.'

Maarten probeert Sander nog over te halen, maar Sander blijft bij zijn besluit. 'Ik zie jullie morgen wel.'

Hij is bijna bij het bruggetje als hij Emiel hoort schreeuwen: 'Etterbak, ik heb je gewaarschuwd!'

Als Sander zich omdraait, ziet hij dat Emiel de bal van de jongen weer te pakken heeft. De jongen houdt zijn hand op, maar Emiel haalt een mes uit zijn zak. Sander snapt niet wat de lol ervan is om het kind zo bang te maken. Emiel heeft wel succes met zijn mes, want de jongen begint te gillen. 'Niet doen! Ik heb hem pas nieuw!'

Ja, je bent leuk geweest, geef die bal nou maar terug, denkt Sander. Emiel denkt daar blijkbaar anders over. Hij laat zijn mes zakken en steekt de bal lek.

'Gemenerik!' roept de jongen. 'Ik ga het tegen mijn vader zeggen.'

'Je bent gewaarschuwd!' schreeuwt Emiel. 'Een woord en ik steek jou ook lek.'

Sander is verbijsterd. Zijn eerste reactie is de jongen achterna te gaan, maar daar krijgt het kind zijn bal niet mee terug. Woedend kijkt hij naar Emiel die staat te lachen alsof hij een enorme overwinning heeft

behaald. Maarten en Chris begrijpt hij ook niet, waarom doen ze niks?

Sander fietst terug. 'Zo'n bal kost wel twintig euro, hoor.'

'Pech voor dat ettertje,' zegt Emiel.

'Pech voor jullie,' zegt Sander. 'Jullie zullen een nieuwe bal moeten kopen.'

Maarten en Chris staan er zo'n beetje bij, maar Emiel wordt kwaad. 'Waar bemoei jij je mee, je moest toch aan je huiswerk?'

'Ik bemoei me met dat jochie dat daar loopt te huilen. Jullie moeten een nieuwe bal kopen.'

'Doe even normaal,' zegt Emiel.

'Alsof dit zo normaal is.' Sander gaat voor Maarten en Chris staan. 'Zeg tegen dat jochie dat hij een nieuwe bal krijgt. Toe dan,' zegt hij als ze niet reageren. 'Dit is toch hartstikke zielig.'

Maar Maarten en Chris verzetten geen stap.

'Dus jullie doen het niet.' Sander kijkt zijn vrienden aan. 'Jullie laten dat kind zo naar huis gaan, zonder bal? Wat een misselijke streek.' Als hij geen antwoord krijgt, zegt Sander: 'Goed. Dan wil ik ook niks meer met jullie te maken hebben.'

'Dat gaat zo maar niet.' Emiel grijpt hem vast. 'Eerst geef je mijn poen terug.'

'Welke poen?' vraagt Sander.

'Die twintig euro die je van me hebt gekregen en een tientje voor het poolen.'

Daar had Sander niet op gerekend. 'Die twintig euro kun je terugkrijgen, maar dat tientje heb ik niet.'

'Je krijgt de tijd tot vrijdag,' zegt Emiel. 'Anders weet ik je te vinden.'

Sander draait zich om en loopt weg. Eerst is hij alleen kwaad, maar pas daarna dringt het tot hem door dat

Maarten en Chris voor Emiel hebben gekozen. Hij weet zeker dat ze er net zo over denken als hij, dat ze het ook een misselijke streek vinden, maar ze zijn bang Emiel te verliezen. Dat ze h  m kwijt zijn kan hun niet schelen. Blijkbaar is Emiel interessanter. Ze hebben hem gewoon ingeruild alsof het niks is, na al die jaren. En hij maar hopen dat het weer zo zou worden als vroeger. Het wordt nooit meer zoals vroeger. Er is niks meer van hun vriendschap over, helemaal niks.

Ineens merkt Sander dat de tranen in zijn ogen staan. Hij voelt zich zo bedrogen door zijn vrienden. Hij kan het niet helpen, hij moet gewoon huilen. En hij trekt gauw zijn muts over zijn ogen.

7

Indra is meteen naar bed gegaan toen ze vanochtend thuiskwam. Ze was zo uitgeput, dat ze direct in slaap viel. Het is al middag als ze wakker schrikt. Ze zit rechtop in bed, helemaal bezweet. Ze droomde dat Heike niks van de presentatie terechtbracht. Mevrouw Kager was zo kwaad dat ze Heike van school stuurde.

In haar droom begon iedereen tegen Indra te schreeuwen. Ze vonden dat het haar schuld was: zij had Heike in de steek gelaten.

Indra gaat op de rand van haar bed zitten. Ze moet zich geen zorgen maken. Heike heeft het echt wel gered. Ze hadden het heel goed voorbereid. Indra had zelf het meeste werk gedaan, dus zo schuldig hoeft ze zich nu ook weer niet te voelen.

Indra staat op en loopt de trap af. Ze hoopt dat Heike straks langskomt om te vertellen hoe het gegaan is. Maar daar moet ze niet te veel op rekenen. Heike nam het haar echt kwalijk dat ze naar huis ging. Als ze niks van haar hoort, zal ze zelf wel even bellen. Ze heeft geen zin in ruzie.

Indra kijkt op de klok. Het laatste uur is bijna voorbij. Heike kan over een kwartiertje bij haar zijn. Ze heeft zin om haar vriendin te verrassen. Maar waarmee? Heike is geen snoeper. Ineens weet ze iets. Gisteravond heeft ze hun lievelingsnummer gedownload. Dat zal ze spelen als Heike er is. Ze wil net wat te drinken voor zichzelf inschenken als de bel gaat. Daar is Heike! Indra start het nummer. Het is maar goed dat haar

ouders er niet zijn, want het lijkt wel een discotheek. Indra loopt naar de deur. Maar als ze de deur opendoet, staat niet Heike maar René op de stoep.

'Hoi,' zegt hij. 'Mag ik even binnenkomen?'

'Natuurlijk.' Indra houdt de deur voor hem open. Ze is blij dat hij langskomt. Dat betekent dat hij tenminste niet meer boos is dat ze hem heeft afgewezen. Ze had het gevoel dat hij haar op school telkens ontliep en dat vond ze helemaal niet leuk.

'Wacht even.' Indra zet de muziek zachter. 'Wil je cola?' vraagt ze.

'Nee, ik wil alleen even met je praten. Ik hoorde van Heike dat het niet goed met je gaat.' René gaat naast Indra op de bank zitten.

'Ik heb de ziekte van Pfeiffer,' zegt Indra. 'Ik voel me doodmoe. Vandaag moest ik naar huis. Ik heb zowat de hele dag geslapen.'

'Dat is wel sinds ons gesprek. Heike zei dat je die avond niet op het feest was.' René schuift iets dichters

naar Indra toe. 'Met mij gaat het ook niet goed. Ik weet zeker dat wij bij elkaar horen. En jij ook, anders zou je je nooit zo beroerd voelen.'

Help, denkt Indra. Het zwijmellied irriteert haar. Ze heeft spijt dat ze het niet heeft afgezet. Het is onzin wat René zegt. Ze was al veel langer moe en dat weet hij zelf ook wel.

'Ik weet dat je verliefd op me bent, Indra. Waarom ben je zo koppig? Het is toch zonde dat je in je eentje zit weg te dromen bij zo'n romantisch nummer?' René pakt Indra's hand. 'Wees maar niet bang, ik zal je niet meer vragen of je verkering met me wilt. Maar laten we in het weekend iets leuks gaan doen. Wat denk je van vrijdagavond?'

'Dan kan ik niet,' zegt Indra. 'Ik heb een afspraak.'

'Vast met Heike en dat is geen punt. Heike wil het graag verzetten.'

'Het is niet met Heike.' Ik moet het vertellen, denkt Indra. Dat is veel beter. Dan weet hij dat ik niet verliefd op hem ben. 'Ik heb een afspraak met een jongen.' Indra

ziet dat René schrikt. 'Sorry,' zegt ze. 'Ik wil je niet kwetsen, maar ik ben verliefd.'

'Op wie?' vraagt René. 'Of mag ik dat niet weten?'

'Op Sander.' Indra voelt dat ze kleurt als ze zijn naam uitspreekt.

'Sander... die garnaal?' vraagt René. 'Dat kun je niet menen.'

Indra wordt boos. 'Ik vind Sander helemaal geen garnaal, anders zou ik niet verliefd op hem zijn.'

'Dus je gaat niet met me uit?'

'Nee,' zegt Indra. 'Dat lijkt me geen goed idee.'

'Ik heb geduld.' René staat op en loopt naar de deur. 'Het komt wel goed tussen ons, maak je maar geen zorgen.'

Als René weg is, voelt Indra pas hoe kwaad ze is. Hoe durft hij te zeggen dat het wel goed komt. Hij neemt

haar gewoon niet serieus. Hij moet haar uit zijn hoofd zetten. Ze is toch duidelijk genoeg geweest.

Indra kijkt naar buiten, maar Heike komt er niet aan. Waarschijnlijk is ze naar huis gegaan, anders was ze er al geweest. Als ze haar nog wil bellen, moet ze het nu doen. Ze moet er niet aan denken om René aan de lijn te krijgen. Ze zal maar niet zeggen dat hij bij haar langs is geweest. Misschien wil René dat wel niet. Hij kan het Heike altijd zelf vertellen. Indra pakt de telefoon en toetst Heikes nummer. Ze bereidt zich erop voor dat Heike weieens heel onaardig tegen haar kan zijn.

'Hoi,' zegt ze als ze Heikes stem hoort. 'Ik wou even weten...'

Heike laat Indra niet eens uitpraten. 'Het ging prima. Ik had een acht! Eigenlijk was het heel goed voor mij dat ik het alleen moest doen. Nu weet ik tenminste dat ik het kan. Ik had gedacht dat ik uren moest praten, maar het was zo om.'

'Dus je bent niet kwaad op me?'

'Kwaad? Ik ben in een feeststemming. Ik wou net naar je toe komen. Ben je thuis?'

'Ja, natuurlijk,' zegt Indra.

'Dan sta ik straks voor de deur. Ik moet nog even een fruitmand bij elkaar scharrelen. Ik heb al een banaan en een peer en hier ligt nog een mandarijn. Ik moet goed voor mijn zieke vriendin zorgen.'

Nou ja, dit had Indra nooit verwacht: Heike die met een fruitmand op ziekenbezoek komt. Maar ze had het kunnen weten. Het is echt iets voor Heike om helemaal om te slaan.

'Ja, ik heb me opgegeven voor de verpleegstersopleiding. En daarom moet ik nu vast oefenen.'

'Hou jij het maar bij modeontwerpster,' lacht Indra. 'Dat lijkt me voor al die zieken ook beter. Ik vind het al fijn dat je tenminste gelooft dat ik iets mankeer.'

'Goed van mij, hè?' Heike maakt er zelf ook een grapje van. 'Maar, eh... het moet niet te lang duren, hoor, want

dan vindt de verpleegster er niks meer aan.'

Indra moet er wel om lachen dat Heike er eerlijk voor uitkomt dat ze het gewoon saai vindt dat haar vriendin ziek is. Indra verheugt zich erop om Heike straks over Sander te vertellen. Maar dan bedenkt ze dat ze het beter meteen kan doen. Het is niet leuk als Heike het van René hoort.

'Ik moet je nog iets spannends vertellen. Sander heeft helemaal geen verkering. Dat zei hij alleen om Jetta van zich af te houden.'

'Wat goed!' Heike is blij voor Indra. 'Dus je hebt nog een kans.'

'Heel veel,' zegt Indra. 'We hebben al een afspraak-je.'

'Nou ja! En ik maar denken dat mijn vriendin wegwijnt van liefdesverdriet. Waarom vertel je dat nu pas?'

'Er was geen gelegenheid voor,' zegt Indra. 'Hij vroeg vanochtend of ik vrijdag mee naar de film wil.'

'Vanochtend?' vraagt Heike.

'Ja,' zegt Indra. 'Ik was hartstikke blij.'

'Ik dacht dat je je vanochtend zo beroerd voelde,' zegt Heike. 'Je moest zo nodig naar huis, terwijl we een presentatie hadden. Maar je kon wel zeggen dat je naar de film zou?'

'Dat is heel iets anders.'

'Wat nou: iets anders. Je was vanochtend ziek, weet je nog? Ik heb al die tijd naast je gezeten en er kon geen woord vanaf. Maar tegen Sander blijkbaar wel.'

'Heike, luister nou...'

'Je hoeft het niet uit te leggen. Het is heel duidelijk. Als het je uitkomt, ben je weer opgeknapt.'

'Het is ook een rare ziekte,' zegt Indra. 'Nu voel ik me ook weer beter.'

'Precies. En morgen weer niet, want dan hebben we een

proefwerk. Raar, hè? Je wordt bedankt!' Voordat Indra er iets tegenin kan brengen, hangt Heike op.

Na de ruzie met Maarten en Chris gaat Sander meteen naar boven. Hij heeft geen zin om zijn ouders te vertellen wat er is gebeurd. Eerst wil hij zelf wennen aan het idee dat hij zijn vrienden kwijt is. Dan kan hij er ook beter tegen als zijn vader weer een of andere botte opmerking maakt. Hij moet bijna aan tafel. Sander ziet er tegenop om naar beneden te gaan. Maar dan herinnert hij zich ineens dat er een collega van zijn moeder komt eten. Dat komt mooi uit, dan hebben zijn ouders tenminste geen tijd om op hem te letten.

Het gaat precies zoals Sander verwacht. Aan tafel gaat het gesprek voortdurend over dingen waar hij zich niet voor interesseert. Daardoor valt het niet op dat hij stil is.

Zodra het toetje op is, gaat hij naar boven. Hij slaat zijn natuurkundeboek open, maar hij kan zijn aandacht er niet bij houden. Alles in zijn kamer herinnert hem aan zijn vrienden. De muren die ze samen hebben geverfd; de posters die ze met elkaar hebben uitgezocht; de vakantiefoto's; zelfs de stoel

waar hij op zit hebben ze nog maar kort geleden bij het grof vuil gevonden. De vriendschap heeft ook zo lang geduurd. Hij kan zich niet eens meer voorstellen hoe het zonder hen was. Wat moet hij met al zijn vrije tijd? Hij kan zich nu toch niet gauw aan Tom en Olivier en Cas opdringen. En het is ook niet de bedoeling dat hij op Indra's lip gaat zitten.

Sander vraagt zich af of Maarten en Chris er ook van in de war zijn. Dat moet haast wel. Sander ziet weer voor zich hoe Emiel de bal van de jongen lek stak. Als je zoiets doet, deug je gewoon niet. Hij vertrouwt die Emiel niet. Zou Emiel soms iets van Maarten en Chris nodig hebben? Misschien zit hij in een of andere drugsbende. Hij lijkt aardig op weg om Chris en Maarten in zijn macht te krijgen. Het zou Sander niks verbazen als Emiel ineens met een of ander duister klusje op de propen kwam.

Ruzie of niet, ik moet Maarten en Chris waarschuwen, denkt hij. Als er iets ergs gebeurt, krijg ik er achteraf spijt van. Als ik het nu uitpraat, voel ik me vanavond een stuk beter. Ik kan het beste Maarten bellen om een afspraak te maken. Die is meestal wel redelijk. Chris kan zo koppig zijn.

Hij krijgt het zusje van Maarten aan de lijn. 'Hoi Fleur. Mag ik Maarten even?'

'Een ogenblikje,' zegt Fleur. Sander hoort dat ze de trap op gaat.

'Hallo,' zegt Fleur. 'Maarten zegt dat hij er niet is.'

'Nou, dan weet ik dat.' Sander verbreekt kwaad de verbinding. Lafaard! Maar hij is niet van plan om dat te pikken. Sander trekt zijn jas aan en loopt de deur uit. Binnen vijf minuten staat hij bij Maarten op de stoep.

'Ik weet dat Maarten boven is,' zegt Sander als Fleur opendoet. En hij loopt langs haar heen de trap op. Zonder te kloppen gooit hij de deur van Maartens kamer open.

'Dat dacht ik wel: je bent er gewoon. We moeten praten. Dit kan toch niet.'

'Nee, dat vind ik ook,' zegt Maarten. 'Wat jij hebt geflikt, kan echt niet. Het is toch belachelijk dat jij ons probeerde te dwingen die bal te vergoeden. Dat maken we echt zelf wel uit. Als je die jongen zo zielig vond,

had je zelf een nieuwe bal moeten kopen. Maar dat heb je niet gedaan, dus het zal wel meevallen met je medelijden.'

'Ik vind het echt niet kunnen wat Emiel deed,' zegt Sander.

'Overdrijf niet zo,' zegt Maarten. 'Als je jou hoort, lijkt het wel of Emiel een crimineel is.'

'Het zit er anders behoorlijk dichtbij,' zegt Sander.

Maarten lacht Sander midden in zijn gezicht uit. 'Wat Emiel deed was alleen een beetje treiteren.'

'Noem jij dat een beetje treiteren?' vraagt Sander. 'Treiteren heet het als je de bal alleen maar afpakt. Maar hij heeft hem lek gestoken. Dat hadden ze vroeger bij jou moeten doen. Je kunt mij niet wijsmaken dat je zoiets normaal vindt, Maarten. Weet je wat er met jou aan de hand is? Je zit onder de plak bij die Emiel. Je moet kappen, ik vertrouw die gast niet.'

Nu wordt Maarten kwaad. 'Je kunt het gewoon niet hebben dat wij het zo leuk hebben met zijn drieën.

Emiel is hartstikke tof en ik laat hem heus niet klappen omdat Sander Koper het zegt.'

Sander schrikt ervan hoe afstandelijk Maarten zijn naam uitspreekt. Hij voelt zich machteloos. Hij beseft dat hij niet tot zijn vriend kan doordringen. Ze hadden wel vaker ruzie, maar dat vonden ze dan alle drie even erg. Dan deden ze er alles aan om elkaar te begrijpen. Nu luistert Maarten niet eens. Het zal zijn vriend een zorg zijn of het nog goed komt. Hij schijnt de enige te zijn die zich druk maakt.

'Dus we zijn geen vrienden meer?' vraagt hij.

'Dat mag jij bepalen,' zegt Maarten. 'Je zult je wel aan ons moeten aanpassen, want dat stomme gepreek hoeft van mij niet. Ik heb al genoeg aan het gezeur van mijn pa.'

'Wat ben jij veranderd, man,' zegt Sander. 'Vroeger zou je zoiets nooit hebben gezegd.'

'Vroeger...' Maarten zucht geërgerd. 'Wat moet ik daar nou mee? Vroeger pieste ik ook in mijn bed. Het gaat om nu. Wij willen lol maken.'

'Als dat jullie lol is, dan passen we niet meer bij elkaar. Dan kan ik beter opstappen.' Sander hoopt dat Maarten hem tegenhoudt, maar zijn vriend laat hem gewoon gaan.

'Vergeet vrijdag die poen niet terug te geven,' roept hij Sander na. 'Want dat moet je Emiel niet flikken.'

Dit maakt het alleen maar erger voor Sander. Is dat het enige waar Maarten aan denkt? Of hij het geld teruggeeft? Dat hun jarenlange vriendschap naar de knoppen is, doet er blijkbaar niks toe. Natuurlijk krijgt Emiel zijn geld terug. Wat maakt hem dat nou uit? Hoewel het beroerd uitkomt. Hij zou met Indra naar de film gaan. Hij weet niet hoe hij dat moet klaarspelen nu hij dertig euro aan Emiel moet geven. Hij zal de afspraak moeten verzetten. Maar dat kan er ook nog wel bij. Zijn vader mag wel oppassen, hij hoeft maar één onhandige opmerking te maken en hij ontploft.

Sander doet het tuinhek open. Hij had gehoopt dat hij ongemerkt naar boven kon sluipen, maar zijn moeder ziet hem aankomen en doet de deur voor hem open.

'Is er iets?' vraagt ze bezorgd als ze Sanders gezicht

ziet.

'Nee, hoor, er is niks. Het gaat allemaal fantastisch!' En Sander loopt de trap op en slaat de deur van zijn kamer achter zich dicht.

Sander mindert vaart als hij 's morgens door het park fietst. Een eindje voor hem rijdt Tigo. Hij moet er niet aan denken het hele eind met Tigo naar school te fietsen. Tigo wil natuurlijk weer weten wat er met hem aan de hand is.

Het is Tom ook opgevallen dat Sander het niet makkelijk heeft, maar die houdt tenminste zijn mond.

'Als je iets kwijt wilt, dan hoor ik het wel,' zei Tom.

Sander slaat links af, dan is hij van Tigo verlost. Als hij over het open stuk rijdt heeft hij spijt. Door de wind komt hij amper vooruit en nu moet hij nog een heel eind omrijden, alleen om van Tigo af te zijn. Hij had ook kunnen zeggen dat Tigo zijn mond moest houden. Dat het hem niks aangaat waarom hij zo somber is. Maar voor zichzelf opkomen is niet Sanders sterkste kant. En zeker nu niet. De breuk met Chris en Maarten zit hem behoorlijk dwars. Telkens als de afgelopen dagen de bel ging, hoopte hij dat het zijn vrienden waren. Vandaag is het vrijdag en hij heeft nog steeds niks van hen gehoord. Als hij vanmiddag het geld aan

Emiel moet teruggeven ontmoet hij hen in elk geval. Misschien wordt de ruzie dan bijgelegd, maar daar heeft Sander niet veel hoop op. Hij moet accepteren dat de vriendschap voorbij is...

Sander wil er nu niet aan denken. Hij moet Indra vertellen dat hij niet naar de film kan. Hij heeft van alles geprobeerd om het geld voor de bioscoop bij elkaar te sprokkelen. Van Tom kon hij twee euro terugkrijgen van het geleende geld en van Cas kon hij een euro lenen, dat schoot echt op. Jammer genoeg was zijn vader net naar de carwash geweest, anders had hij de auto kunnen wassen. Hij heeft tot het laatst gewacht, maar nu kan hij er niet meer onderuit. Hij moet Indra vertellen dat het niet door kan gaan.

Sander is al bijna bij school als hij nog steeds overweegt om het geld van Emiel voor de bioscoop te gebruiken. Het is natuurlijk wel verleidelijk. Hij kan net doen of hij dacht dat het om volgende week vrijdag ging. Meteen hoort hij in gedachten de woorden van Maarten. 'Dat moet je Emiel niet flikken...' Maarten waarschuwt hem niet zomaar, die kent zijn lieve vriendje.

Hij moet niet langer zeuren. Zodra hij Indra ziet, gaat hij naar haar toe.

Als hij het schoolplein op komt, kijkt hij rond. Heike en Dana ziet hij wel, maar Indra is er nog niet.

Hij heeft zijn fiets nog niet weggezet of Tom komt al naar hem toe. 'Heb jij je biologie geleerd?'

Sander weet wel waarom Tom dat vraagt. Hij is niet goed in biologie en deze keer moet hij een voldoende halen, anders gaat hij niet over. Tom gaat er helemaal van uit dat hij bij Sander kan afkijken. Hij heeft geluk dat Sander sinds de ruzie met zijn vrienden zo ruim in zijn tijd zit. Van ellende heeft hij zijn proefwerk heel goed geleerd. Sander wil tegen Tom zeggen dat hij met een gerust hart kan afkijken, maar als hij Toms paniekerige gezicht ziet, krijgt hij zin om hem te plagen.

'Ik ben er het derde uur niet, dan moet ik naar de tandarts.'

'Nee, hè...?' Tom verbleekt. 'Ik heb je nodig, Koper. Je weet toch dat ik er niks van snap? Wat moet ik nou?'

Sander haalt zijn schouders op. 'Geen idee.' Hij laat Tom nog even lekker zweten.

'Ik móét onder dat proefwerk uitkomen. Wie heeft er een goeie smoes voor me!' Tom schreeuwt het bijna over het schoolplein.

'Ik heb een heel goeie, maar dat gaat je geld kosten.' Heike weet dat Tom meestal blut is.

Terwijl Tom aan iedereen raad vraagt, stoot Cas Sander aan.

'Sinds wanneer heb jij iets met Heike?'

'Ik?' Sander snapt er niks van. 'Hoe kom je daar nou bij?'

'Zie je die jongen daar? Dat is René, Heikes broer. Hij loert de hele tijd naar je.'

'Onzin,' zegt Sander. 'Je moet rechercheur worden. Ik ken dat joch helemaal niet.' Maar Cas heeft wel gelijk. Telkens als Sanders ogen richting fietsenkelder gaan,

kijkt René hem met een vuile blik aan. Wat moet hij van me? denkt Sander. Maar het boeit hem niet echt. Hij heeft ook zoveel aan zijn hoofd.

'Ik baal wel dat jij naar de tandarts moet,' zegt Tom als ze de trap op lopen. 'Ik denk dat ik me na het tweede uur ziek meld.'

Sander wil Tom geruststellen, maar hij laat hem toch nog even in de spanning.

Het begint erop te lijken dat Indra niet komt. Cas valt het ook al op. 'Is Indra er niet?' hoort hij hem aan Heike vragen.

'Wat denk je?' zegt Susan. 'We hebben een proefwerk en dan is ze toevallig heel moe.'

Wat kunnen meiden toch gemeen tegen elkaar zijn, denkt Sander.

'Ze voelt zich vast beroerd, anders was ze er wel,' zegt Heike.

Na het eerste uur is Indra er nog steeds niet. Sander vindt het wel vervelend. Hij had het Indra veel eerder moeten vertellen. Hoe moet dat nu? Vanmiddag heeft hij die afspraak met Emiel, dan kan hij niet langs Indra gaan. Misschien erna. Want het lijkt hem niks om het door de telefoon te zeggen. Dan denkt ze misschien dat hij er onderuit wil.

Peinzend loopt hij het lokaal van meneer Kamerman in.

Dit kan geen toeval zijn. Kamerman pikt er precies de leerlingen tussenuit die hun woordjes niet hebben geleerd. Als hij drie onvoldoendes achter elkaar heeft moeten uitdelen, wordt hij kwaad.

'Jullie schijnen te denken dat jullie hier voor mijn plezier zitten, maar ik heb mijn diploma al lang geleden gehaald, hoor.' Hij dicteert een paar Duitse zinnen. Het gaat zo snel dat ze het amper bij kunnen houden.

'Wat ben jij van plan?' vraagt meneer Kamerman als Cas naar de deur loopt.

'Ik moet even mijn neus snuiten,' zegt Cas.

'Dat kan hier ook, ga maar weer snel zitten.'

'Nee,' zegt Cas. 'Dat vind ik een vies gehoor.'

'Dan snuit je je neus maar niet.' En hun leraar schrijft wat grammaticaregels op het bord.

'Wat is dat nou voor kinderachtigs,' zegt Heike.

Maar Kamerman negeert haar en schrijft gewoon door.

Tom schiet uit balorigheid een propje weg. Nog geen seconde later vliegen er van alle kanten propjes door het lokaal. Een landt vlak achter hun leraar, maar die staat met zijn rug naar de klas toe en heeft niks in de gaten.

Cas duwt een potloodstompje in zijn propje en schiet het weg. Het komt met een plof in de prullenbak terecht. Nu draait Kamerman zich om. 'Wat is dat nou weer?' Hij kijkt in de prullenbak.

'Mijn snotje, meneer,' zegt Cas.

De klas schiet in de lach. Maar hun leraar vindt het helemaal niet zo grappig. Cas kan meteen vertrekken.

Niemand is het ermee eens dat Cas eruit moet. Ze proberen meneer Kamerman om te praten. 'U kunt toch wel tegen een grapje?' Maar wat voor argumenten ze ook aanvoeren, Kamerman komt niet op zijn besluit terug.

Hij houdt de deur voor Cas open. 'Jij gaat je melden bij meneer Meier.'

De sfeer wordt er niet beter op. Olivier wordt opstandig. Hij begint met zijn balpen te klikken. Het geluid van één klikkende pen is niet zo storend, maar als de halve klas begint, is voor hun leraar Duits de grens bereikt.

'Jullie zoeken het maar uit. De volgende les krijgen jullie een so en reken erop dat het niet makkelijk zal zijn.'

Gelukkig duurt het niet lang meer voor de bel gaat. Sander is als eerste bij de deur. Hij hoopt dat Indra op de gang staat, maar jammer genoeg is dat is niet zo.

Sander was het al bijna vergeten, maar Tom zit nog steeds met zijn biologieproefwerk in zijn maag.

'Nou, tot morgen dan maar,' zegt hij.

'Ga je je echt ziek melden?' vraagt Cas.

'Wat moet ik dan, man?' vraagt Tom.

'Als ik jou was, zou ik gewoon gaan,' zegt Sander.

'Jij praat makkelijk. En dan een nul halen.'

'Dan kijk je toch bij mij.' Sander steekt zijn tong naar Tom uit.

Het duurt even, maar dan heeft Tom hem door. 'Jou krijg ik nog wel, Koper. Je vriend laten creperen.'

Sander weet niet of Tom het zo bedoelt, maar hij wordt er blij van dat Tom hem een vriend noemt. Hij neemt zich voor extra groot te schrijven zodat Tom het goed kan zien.

'Die durft!' Tom kan er niet over uit dat Sander hem de halve ochtend voor de gek heeft gehouden. 'Waar wou je die dreun?' Hij heft zijn vuist op.

Sander wijst op zijn voortanden. 'Hier.' 'Dat mocht je willen en dan zeker alsnog naar de tandarts.'

'Kom nou maar mee,' zegt Cas. 'Anders gaat de deur dicht en heb je toch nog een nul.'

'Zo streng is hij echt niet,' zegt meneer de Wit die bij de deur staat. Als iedereen binnen is, deelt hij de proefwerkblaadjes uit. 'Nou jongens, alle criminele verschijnselen de klas uit.'

'Ik ga al.' Tom staat op.

Meneer de Wit moet er ook om lachen.

En Tom gaat snel zitten. 'Het is dat ik het zo goed geleerd heb...'

Sander twijfelt als hij het schoolplein afrijdt. Het is natuurlijk veel handiger om eerst langs Indra te gaan.

Maar dan komt hij te laat bij Emiel. Hij besluit dat risico niet te nemen en slaat rechts af.

Sander heeft geluk, hij heeft wind mee. Dat is nog eens iets anders dan dat gezwoeg van vanochtend. Hij vliegt over de weg. Binnen twintig minuten is hij thuis. Dat is zijn absolute record. Hij denkt nog maar niet aan straks, als hij het hele eind weer tegen de wind in kan trappen naar Indra's huis.

Als Sander de voordeur opendoet, ziet hij een envelop op de mat liggen, VOOR SANDER staat erop. Sander vraagt zich af van wie dat kan zijn. Aan het handschrift te zien komt de brief niet van Maarten en ook niet van Chris. Ineens gaat er een schok door hem heen. Hij kan natuurlijk van Indra afkomstig zijn. Misschien staat er wel in dat ze hem niet meer wil zien... Met ingehouden adem scheurt Sander de envelop open. Er zit een kort briefje in, heel onpersoonlijk. Sander krijgt een akelig gevoel als hij Emiels naam onder de brief ziet staan. Wat moet hij van hem? Als Sander het briefje leest, wordt hij kwaad. Die brief heeft niks te betekenen. Emiel heeft het tijdstip en de plaats van hun afspraak opgeschreven. Alsof hij dat nog niet wist. Wat doet die jongen toch

gewichtig. Het lijkt wel of het om een superbelangrijke transactie gaat. Het valt Sander mee dat er geen dreigementen in staan. Maar Sander kan ook niks aardigs ontdekken. Het is duidelijk dat het Emiel puur om het geld te doen is. Hij heeft alleen met zijn eigen naam ondertekend. Chris en Maarten worden niet genoemd. Het zal hem niks verbazen als hij hen straks niet eens aantreft. Teleurgesteld stopt Sander de brief in zijn zak. Hij hoeft er echt niet meer op te rekenen dat het nog goed komt. Hij haalt het geld van boven. Aan de inhoud van de brief te zien zal de ontmoeting niet lang duren. Waarschijnlijk wordt er geen woord gewisseld en hoeft hij alleen het geld af te geven. Op zich komt dat goed uit, des te eerder is hij bij Indra. En dan kunnen ze misschien nog iets anders plannen voor vanavond. Hij komt er wel heel kort van tevoren mee aanzetten. Hij begrijpt het best als ze kwaad is. Sander zucht. Hij weet niet waar hij meer tegen opziet: Emiel ontmoeten of Indra teleurstellen.

Op het moment dat hij wil vertrekken, gaat de telefoon. Nee, hè? denkt Sander. Het is vast zijn moeder. Die weet hem altijd op de meest ongelegen momenten te verrassen met een telefoontje. Hij hoort haar al zeuren. Ging het goed op school? Er ligt nog iets lekkers in de

koelkast. Maak het maar gezellig voor jezelf... Ja, reuze gezellig, ma. Dit wordt een feestmiddag.

'Met Sander Koper.' Sanders stem klinkt geïrriteerd. Maar zodra hij de naam aan de andere kant van de lijn hoort, begint hij te stralen. 'Hoi Indra! Je was er vandaag niet.'

'Nee.' Indra's stem klinkt zwak. 'Ik heb de hele dag al koorts en het wil maar niet overgaan. Ik mag vanavond niet weg. Ik hoop niet dat je boos bent, ik had er juist heel veel zin in.'

Het telefoontje van Indra komt Sander wel goed uit. Nu is zij tenminste degene die de afspraak afzegt.

'Natuurlijk ben ik niet boos,' zegt Sander. 'Alsof jij er wat aan kunt doen dat je koorts hebt. Ik heb een hele stapel aantekeningen voor je. Zal ik die vanavond langsbrengen?'

'Liever morgen,' zegt Indra. 'Hopelijk is de koorts dan weg.'

'Dan kom ik toch morgen? Maar schrik niet, ik heb een

tas vol huiswerk voor je. Of ben je daar te ziek voor?'

'Nee, breng alsjeblieft mee,' zegt Indra. 'Ik heb geen zin om dit jaar over te doen. Tot morgen dan.'

Indra heeft allang opgehangen als Sander nog steeds met de telefoon in zijn hand staat. Alleen al van haar stem staat hij op zijn kop. Wat moet dat morgen worden? Hij wou dat het al zover was. Helaas moet hij eerst nog een klusje opknappen. Een heel vervelend klusje.

Precies op de afgesproken tijd komt Sander in het park aan. Emiel is er nog niet. Sander wacht een tijdje. Als Emiel er na een kwartier nog niet is, wordt hij onzeker. Heeft hij het wel goed gelezen? Voor de zekerheid leest hij de brief over, maar het staat er duidelijk. Sander vraagt zich af wat hij zal doen. Hij is niet van plan zich voor de gek te laten houden. Dat mocht Emiel willen. Misschien krijgt hij morgen wel weer een nieuwe aanwijzing en overmorgen weer. En hij moet zeker elke keer braaf op de afgesproken plek verschijnen. Sander heeft geen zin in dat soort machtsspelletjes. Hij wil net weggaan als hij een enorm lawaai hoort.

In de verte komt Emiel aan. Chris en Maarten lopen achter hem. Luid vloekend begeven ze zich in de richting van het bruggetje. Zo te zien zijn ze stomdronken. Chris kan niet eens rechtop lopen. Hij valt bijna over een fiets die tegen de brugleuning staat.

'Wat moet dat pokkending daar?' Chris geeft zo'n harde trap tegen de fiets dat hij omvalt.

'Weg met dat krot!' Emiel begint boven op de fiets te springen.

'Hé, blijf van die fiets af!' roept een meisje dat vlak bij het bruggetje loopt. Ze duwt een rolstoel met een jongen erin.

'Wat nou!' Met zijn drieën lopen ze naar het meisje toe. Sander gaat achter hen aan. Hij wil zo snel mogelijk van het geld af, dan kan hij tenminste weg. Als ze drank op hebben, valt er toch niet te praten.

Emiel draait zich om. 'Ah, daar hebben we Sander,' lalt hij. Vlak voor Sanders gezicht laat hij een keiharde boer.

Sander haalt het geld tevoorschijn maar Emiel gebaart dat hij moet wachten.

'Ik ben even in gesprek met deze dame.' Halfdronken gaat hij voor het meisje staan. 'Wat had jij?' En hij geeft haar een duw.

'Blijf van mijn zus af,' zegt de jongen in de rolstoel.

'Heb ik jou iets gevraagd? Jij moet je grote bek houden. Hup, lopen jij met je lamme poten.' En Emiel trapt tegen de rolstoel. Sander ziet tot zijn schrik dat de rolstoel omvalt.

Het meisje begint te gillen. 'Hé, wat doen jullie!'

Er komen een paar mensen aanrennen.

'Wegwezen!' roept Emiel.

Sander wil de jongen overeind helpen, maar Emiel trekt hem mee. 'Rennen, gek!'

Pas als ze in een steeg zijn, laat Emiel hem los. 'Zo, die

trut houdt voortaan haar teringbek,' zegt hij.

Chris en Maarten staan erbij te lachen. Sander walgt van hen. Emiel haalt een flesje bruin spul uit zijn binnenzak. 'Rum,' zegt hij. En hij zet het aan zijn mond. 'Ik ben blij dat wij weer vrienden zijn.'

'Ik ook,' zeggen Chris en Maarten.

'Vrienden?' zegt Sander. 'Wat nou: vrienden? Ik ga jullie aangeven.'

'Wat...?' Emiel trekt zijn mes en duwt het tegen Sanders keel. 'Zeg dat nog eens. Wat ga jij doen?'

'Niks...' stamelt Sander. Maar dat is niet genoeg voor Emiel. Hij drukt het mes nog harder tegen Sanders keel aan.

'Ik geef jullie niet aan...' zegt Sander.

'Mooi zo.' Emiel laat het mes zakken. 'En nu geen ruzie meer. Ik hou niet van ruzie. We zijn toch gewoon vrienden, jongens?'

Als Maarten en Chris knikken, heft Emiel zijn flesje rum op. 'Op onze vriendschap!' En hij neemt een slok.

'Dit was een mooie dag, een heel mooie dag.' Emiel slaat een arm om Sander heen. 'Jij bent een brave jongen, dat wist ik wel. Daarom mag jij die poen houden.'

Dat is wel het laatste waarop Sander zit te wachten. Je kunt ophoepelen met je geld... Jullie kunnen alle drie ophoepelen... Ik wil nooit meer iets met jullie te maken hebben...

Er gaat van alles door Sanders hoofd wat hij zou willen zeggen. Maar hij denkt aan het mes en houdt zijn mond.

9

Sander is verbaasd als hij 's morgens wakker wordt. Hij had niet verwacht dat hij nog in slaap zou vallen. Het moet een uur of zeven zijn geweest dat zijn ogen dichtvielen, want hij heeft het licht zien worden.

De halve nacht zag hij het gezicht van de jongen in de rolstoel voor zich. Maar wat hem het meest dwarszit, is dat hij het zomaar heeft toegelaten. Hij begrijpt niet hoe dat heeft kunnen gebeuren. Hij heeft er de halve nacht over nagedacht, maar hij is er nog steeds niet uit. Stel je voor dat Tom of Cas of Olivier met zo'n verhaal aankwamen. Dan zou hij echt op hen zijn afgeknapt.

Sander slaat wanhopig met zijn vuist op zijn kussen. Je was er toch bij, stommerd! Waarom heb je dit niet voorkomen? Als Indra hem had gezien, zou ze niks meer met hem te maken willen hebben. Niemand kan dit begrijpen, zijn ouders ook niet. Hij keek toe hoe Emiel de rolstoel omtrapte. Het is toch niet te geloven, hij stond er met zijn neus op. Hier is geen enkel excuus voor. Hij had ook geen black-out, want hij weet precies hoe het ging. Hij kan zichzelf niet vertrouwen en dat vindt hij nog het ergst. Hij vraagt zich af hoe het met die jongen is. Vannacht had hij allerlei wilde plannen. Hij zou de jongen opzoeken en zijn excuses aanbieden. Zoiets kun je alleen maar 's nachts bedenken. Toen was hij zeker vergeten hoe Emiel is. Sander rilt nog bij de gedachte aan het mes. Hij kan de situatie maar beter eerlijk onder ogen zien: Emiel heeft hem in zijn macht.

Sander ruikt de geur van warme croissants. Hij ziet er tegenop naar beneden te gaan. Gelukkig hebben zijn ouders geen idee wat er is gebeurd. Ze zagen natuurlijk wel dat hij in de war was toen hij gisteravond thuiskwam. Ze dachten dat het met Indra te maken had.

Sander pakt zijn kleren en verdwijnt de badkamer in. Onder de douche neemt hij een besluit. Hij is niet van plan in de slachtofferrol te gaan. Hij kan Emiel niet aangeven, dat is duidelijk, maar hij wil niks meer met dat joch te maken hebben. En Maarten en Chris hoeft hij ook niet meer te zien. Die zijn echt te ver gegaan. Het zal niet makkelijk zijn om van Emiel af te komen, maar het moet.

Sander voelt zich een stuk beter als hij beneden komt. Zijn vader zit al aan tafel. Hij kijkt even op als hij Sander ziet en dan gaat zijn aandacht weer naar de krant. Dat is zo ongeveer het fijnste wat zijn vader zich wensen kan. Op zaterdagochtend met de krant en een kop koffie aan de ontbijttafel.

'Moet je dit nou horen.' Sanders vader begint te lezen.
'Jongen trapt rolstoel om.'

Sander verstijft. Hij had er geen moment bij stilgestaan dat het in de krant zou komen. Hij luistert gespannen naar zijn vader die voorleest.

'Vrijdagmiddag rond vijf uur is een twaalfjarige invalide jongen het slachtoffer geworden van een bende. Een van de bendeleden werd zo agressief dat hij de jongen met rolstoel en al omtrapte. Aanleiding tot het gewelddadig optreden was een opmerking van de zus van de jongen. Zij reageerde op het feit dat de bende een fiets kapotmaakte. De invalide jongen is met een dubbele armbreuk in het ziekenhuis opgenomen. Toen voorbijgangers eraan kwamen, sloeg de bende op de vlucht. Van hen ontbreekt elk spoor.'

Sander is krijtwit.

'Dat geloof je toch niet, hè?' Meneer Koper slaat de krant dicht. 'Wat is dat voor schorem? Hebben ze dan nergens meer respect voor?'

Sanders moeder staat als genageld met een blad warme croissants bij de tafel. 'Verschrikkelijk.'

Meneer Koper kijkt Sander aan. 'Jij bent jong. Wat vind jij hier nou van?'

Sander krijgt een gevoel alsof hij moet spugen.

'Laat die jongen,' zegt moeder. 'Je ziet toch dat hij niet lekker is?'

'Ik hoef niet te eten.' En Sander staat op.

Als hij naar boven loopt, hoort hij zijn ouders praten.

'Dit is toch te erg. Waar moet het naartoe als een invalide kind al niet meer veilig is. En dat arme zusje, wat een nachtmerrie voor die meid.'

'Wat denk je van de ouders van die daders?' zegt zijn moeder. 'Je zult toch horen dat je eigen kind zoiets doet.'

Sander kan er niet meer tegen. Hij doet de deur van zijn kamer dicht en valt op bed neer. Iedereen leest dit natuurlijk. Hij weet nu al dat ze het er maandag op school allemaal over hebben. En wat moet hij dan?

Ineens beseft hij dat het straks al begint bij Indra. Die heeft het bericht vast ook gelezen. Sander slaat zuchtend zijn handen voor zijn gezicht.

Sander kijkt naar zijn rugtas die klaarstaat. Nu mag hij eindelijk naar Indra gaan. Alles is geregeld. Hij heeft een afspraak met Maarten gemaakt. Die zou de andere twee bellen. Om half drie ontmoeten ze elkaar en dan krijgen ze te horen dat hij definitief met hen kapt. Sander ziet er tegenop. Maar het is nog lang geen half drie. Eerst gaat hij naar Indra. Toen hij haar belde voelde ze zich een stuk beter dan gisteren. De koorts was weg. Blijkbaar heeft ze het krantenbericht niet gezien, want ze begon nergens over.

Sander trekt zijn jas aan en rijdt in de richting van Indra's huis. Hij vindt het best een beetje eng. Eigenlijk is dit hun eerste afspraakje. Sander denkt aan Maarten. In de brugklas was hij ook een tijdje verliefd. Toen hij eindelijk een afspraakje met het meisje had, viel het heel erg tegen. Daar hoeft hij niet bang voor te zijn. Indra kan nooit tegenvallen. Die is gewoon super.

Sander is niet de enige die het eng vindt. Indra is ook de hele ochtend al zenuwachtig. Ze heeft zich drie keer

verkleed. En ze is wel een halfuur met haar haren bezig geweest. Eerst had ze een staart en toen moest het weer los. Ze had zich voorgenomen vast iets aan haar huiswerk te doen, maar ze kon zich niet concentreren. Vooral niet toen haar ouders besloten te gaan winkelen.

Nu staat ze dromerig voor het raam. Ze vindt het zo spannend dat ze straks met Sander alleen is. Na tien minuten ziet ze Sander aankomen. Ze rent naar de deur.

'Hoi!' Sander ziet dat ze naar zijn rugtas kijkt.

'Hier komt uw remedial teacher.' Hij maakt maar een grapje. Het ziet er ook zo braaf uit. Zo'n tas vol huiswerk en dat nog wel op zaterdag.

Indra speelt mee. 'Wat fijn dat u tijd had om langs te komen.' Ze gaat Sander voor naar de kamer.

'Wat dacht je hiervan?' Sander haalt een cd uit zijn zak. 'Alle Duitse woorden op schijf. Zo is het een fluitje van een cent.'

'Wat lief, je hebt het voor me gekopieerd.' Indra pakt even Sanders hand.

Sander voelt dat hij rood wordt. 'Dit, eh... dit zijn alle biologie-aantekeningen. O nee, dit. Of waren dit ze nou?' Van de zenuwen kiepert hij zijn rugtas om. De helft van de schriften valt op de grond. Ze moeten alle twee lachen.

'Help, indexsommen.' Indra vist een schrift op. 'Daar snap ik dus niks van. Ik sta een vijf.'

'Bij Poelenburg is dat heus niet zo slecht,' zegt Sander.

'Wat een ramp is die man, hè?' Indra gaat naast Sander op de bank zitten. 'Dat is het enige voordeel van mijn ziekte. Dat ik die gare Poelenburg de hele week niet heb gezien. Maar ja, nu snap ik er dus helemaal niks meer van.'

'Het is niet zo moeilijk als je denkt.' Sander slaat zijn boek open en neemt de voorbeeldsom met Indra door. 'Duidelijk?'

'Ja, zo wel,' zegt Indra. 'Maar ik kan het nooit

toepassen.'

Sander bladert in zijn schrift. 'Kijk nou eens naar deze bladzij. Wat zie je dan?'

'Een tekeningetje dat je uit verveling onder de les hebt gemaakt,' zegt Indra.

Sander bloost. Dat tekeningetje heeft hij gemaakt toen hij weer eens over Indra zat te dromen. Sinds hij verliefd is, staan al zijn schriften vol tekeningetjes. Je kunt precies zien wanneer het is begonnen.

'Het gaat nu niet om de tekeningen,' zegt Sander. 'Maar om de som. Kijk goed, wat valt je dan op?'

'Dat jij erg knap kunt tekenen,' zegt Indra.

Sander schiet in de lach. 'Jij bent wel brutaal, hè?'

'Wat valt jou dan op?' vraagt Indra.

Dat je heel erg lekker ruikt, denkt Sander. 'Mij valt zoveel op,' lacht hij. 'Maar het gaat niet om mij, het

gaat om jou. Wat valt je op?

'Dat er een heel leuke jongen naast me zit,' zegt Indra.

'En dacht je dat Poelenburg zo'n antwoord goed rekent?' vraagt Sander.

'Nee, maar jij wel.' Indra schuift dichterbij Sander toe. 'Jij bent nu toch mijn leraar?'

'Ik ben nog veel strenger dan Poelenburg.' Sander prikt met zijn vinger in Indra's buik. 'Hup, reken die som uit.'

'Nee, dat moet jij doen,' zegt Indra.

'O nee,' zegt Sander, 'en jij ondertussen lekker suffen. Zo kom je er nooit achter hoe het moet.'

'Jawel,' zegt Indra. 'Jij moet de som voor me uitschrijven.' En als Sander het niet doet, begint ze hem te kietelen.

'Hou op... hahaha...' Sander rolt van de lach om.

Maar Indra heeft er juist lol in.

'Hahaha... d-haar ka-kan ik nie-niet te-hegen...' lacht Sander. 'Ik... schrijf die so-som uit... I-ik doe alles wa-at je vraagt...'

Nu houdt Indra op met kietelen. 'Alles?'

Sander knikt. 'Zeg maar wat ik moet doen.'

'Dat weet je heus wel.' Indra slaat een arm om zijn hals.

Sander kijkt haar aan. Ze voelen beiden de spanning. Toe dan, denkt Sander. Waar wacht je nog op? En dan buigt hij zijn gezicht naar Indra toe. Bijna raken hun lippen elkaar als Indra opspringt. 'Daar heb je mijn ouders!'

Nee hè, denkt Sander als hij de voetstappen in de gang hoort. En voordat de situatie tot hem doordringt staat meneer Sandbergen voor hem.

'Dit is Sander,' zegt Indra.

Sander geeft Indra's vader een hand.

'Dus jij helpt Indra met haar schoolwerk,' zegt meneer Sandbergen. 'Dat is heel aardig van je.'

'En?' vraagt Indra. 'Heb je nog een nieuwe vis gekocht?'

'Nee,' zegt meneer Sandbergen. 'Daar wacht ik nog even mee.'

'Mijn opa heeft ook een heel mooi aquarium.' Sander heeft meteen spijt van zijn opmerking. Indra's vader begint over vissen en raakt er niet meer over uitgepraat. Tot overmaat van ramp haalt hij een boek uit de kast. Bij elke vis krijgt Sander een ellenlange uitleg. Hij dacht nog even met Indra alleen te kunnen zijn. Maar dat kan hij wel vergeten. Tegen de tijd dat meneer Sandbergen eindelijk is uitgepraat, moet hij weg.

'Wil je nog een kopje thee?' vraagt Indra's moeder.

'Nee, dank u,' zegt Sander en hij staat op. Hij wil niet te laat op zijn afspraak komen.

Ze voelen het beiden als ze afscheid nemen. Nog geen uur geleden hadden ze bijna gezoend en nu durven ze het niet meer.

'Ik vond het helemaal te gek dat je er was!' roept Indra Sander na.

'Ik ook,' zegt Sander stralend. En dan draait hij zich weer snel om. Hij wil niet dat Indra ziet dat hij bloost.

Op de fiets probeert Sander Indra uit zijn hoofd te zetten. Hij moet zich nu op het gesprek met Emiel concentreren. Het is belangrijk genoeg. Hij mag geen fouten maken. Hij moet heel zelfverzekerd overkomen. Het moet meteen duidelijk zijn dat hij van hen af wil. Over wat er gisteren is gebeurd zegt hij niks. Dan krijgen ze alleen maar ruzie. Ze hebben bij Maarten thuis afgesproken. Het leek hun niet verstandig naar het park te gaan. Emiel had tegen Maarten gezegd dat ze zich voorlopig niet met zijn vieren op straat moesten vertonen. Als het aan Sander ligt, ziet niemand hen ooit meer samen.

Een kwartiertje later staat Sander voor de deur van Maartens huis.

'Ha, die Sander.' De moeder van Maarten doet open. 'Ze zijn boven.' Dat zei ze vroeger ook altijd. Maar toen betekende 'boven' op zolder. Daar hielden ze altijd geheime vergaderingen. Ze hebben van alles bedacht. In groep acht hadden ze nog een detectivebureau. Dat was wel wat anders.

Sander loopt de trap op. Hij hoort de stem van Emiel. Als hij de deur opendoet, staat Emiel midden in de kamer. Hij heeft een pet op en zijn haar is donker gekleurd. 'Heb je dit gezien?' Hij houdt de krant op.

Sander knikt.

Emiel wijst naar zijn hoofd. 'Die pet gaat voorlopig niet van mijn kop.'

'Met dat haar herkennen ze je nooit,' zegt Chris.

'Wie moet me nou herkennen?' vraagt Emiel. 'Dat kreupele joch ligt in het ziekenhuis en dat zusje durft voorlopig de deur niet uit, wedden?'

Echt weer stoerdoenerij van Emiel, denkt Sander. Als hij er zo zeker van is dat niemand hem herkent, had hij

zijn haar ook niet hoeven verven. En waar slaat die pet dan nog op? Als hij zoiets had gezegd, waren Maarten en Chris er bovenop gesprongen, maar tegen Emiel schijnen ze nooit in te gaan.

'Waarvoor moesten we bij elkaar komen?' vraagt Emiel.

'Gisteren zei je dat ik jullie niet mocht verraden,' zegt Sander. 'En dat ben ik ook niet van plan, maar ik wil niet meer bevriend met jullie zijn.'

'Hoezo niet?' Emiel doet heel verbaasd. 'Vind je ons niet aardig? Ik heb je gisteren nog dertig euro geschonken. We zijn toch amusant genoeg, zou ik zeggen.'

'Emiel heeft er zelfs voor gezorgd dat je in de krant staat,' zegt Chris.

'Heel grappig,' zegt Sander. 'Maar we passen niet bij elkaar. Jullie zijn mij te wreed. En je geld hoef ik ook niet!' Sander smijt het geld op tafel.

Emiel kijkt Sander verontwaardigd aan. 'Net nu het moeilijk wordt, wil jij je vrienden laten stikken. Dat

noem ik pas wreed.'

'Dat valt me ook van je tegen, Koper,' zegt Maarten. 'We zijn al jaren vrienden.'

'Ja,' zegt Chris. 'En nu we in de problemen zitten, wil je er gauw tussenuit knijpen.'

'Die problemen heb ik niet veroorzaakt,' zegt Sander.

'O nee? Je hebt er mooi plezier aan beleefd. Anders had je er wel wat van gezegd. Je stond je eraan te verlekken toen die rolstoel omging.'

'Dat is niet zo!' Hoe durft Emiel dat te zeggen. Sander voelt zich machteloos. Het ergste is nog dat er niks tegenin valt te brengen. Hij heeft er inderdaad niks van gezegd.

'Je bent geschrokken van dat krantenbericht,' zegt Emiel. 'Maar je hoeft je nergens druk om te maken. Niemand komt erachter, als jij tenminste ook je kop houdt.'

'Ik zei toch dat ik mijn kop zal houden,' zegt Sander.

'Mooi zo. Dan is er niks aan de hand. Jij bent een van ons en dat blijft zo.'

'Dat had je gedacht. Mij zien jullie niet meer.' Sander loopt naar de deur. Hij wil net de deurkruk vastpakken als hij aan zijn haren naar achteren wordt gesleept.

'Ik hoef toch niet weer mijn mes te trekken, hè?' vraagt Emiel.

'Laat me los!' Van woede springen de tranen in Sanders ogen.

Emiel begint te lachen. 'Ga janken, nou goed? Als je niks met ons te maken wou hebben, had je dat eerder moeten bedenken. Veel eerder.' Hij grijpt Sander ruw bij zijn keel. 'Begrepen?'

Als Sander geen antwoord geeft, knijpt hij nog harder.

Sander kijkt in Emiels ogen. Je bent gek, denkt hij. Je bent hartstikke gek!

'Begrepen?' klinkt het weer.

En dan knikt Sander.

10

De hele zondagochtend zit Sander te piekeren. Hij moet van Emiel af, maar hij weet niet hoe. Hij zou haast moeten verhuizen om hem kwijt te raken, maar dat zit er voorlopig niet in. Zijn ouders zijn juist heel tevreden met deze buurt. Misschien is het nog het beste hen uit de weg te gaan. Als hij geen enkel initiatief meer neemt en zij steeds naar hem toe moeten komen, is de lol er gauw af.

Onder de lunch probeert Sander zijn zorgen zoveel mogelijk voor zijn ouders te verbergen. Maar hij dacht al dat dat niet zou lukken. Als hij weer op zijn kamer zit, komt zijn moeder boven.

'Je zit vast over dat meisje in, maar daar moet je je geen zorgen over maken. Je bent nog zo jong.'

Sander gaat er maar niet tegenin. Wat moet hij dan zeggen? 'Nee mam, met Indra gaat het goed. Dat is het niet. Ik zit onder de plak van een of andere crimineel.' Zijn moeder zou flauwvallen. En als zijn vader het te weten kwam, zat hij vandaag nog op het politiebureau.

Sander zucht vermoeid, maar zijn moeder geeft de moed niet op. 'Waarom bel je Chris of Maarten niet op? Ga lekker jongensdingen doen, daar knap je altijd zo van op.'

Chris en Maarten, alleen die namen al... Sander heeft zin om te gillen. Hou op over Chris en Maarten! Hij weet zich nog net in te houden. Gelukkig merkt zijn moeder niks van zijn irritatie.

'Ik snap heus wel wat er door je heen gaat. Ik ben vroeger ook vaak verliefd geweest. Het lijkt dan net alsof er niks anders meer bestaat, maar...'

Nu vindt Sander het wel genoeg. 'Mam, hou alsjeblieft op, ik wil dat je me alleen laat.'

Mevrouw Koper doet braaf wat haar zoon vraagt en gaat weg. Maar daar schiet Sander ook niet bepaald

mee op. In zijn eentje wordt zijn sombere stemming er niet beter op. Die ene zin uit het krantenbericht blijft maar in zijn hoofd tollen. 'De invalide jongen is met een dubbele armbreuk in het ziekenhuis opgenomen.'

Sander slaat zijn handen voor zijn gezicht. Dat die jongen daar nu ligt is zijn schuld... Ineens houdt hij het niet meer uit. Met een ruk schuift hij zijn stoel naar achteren en loopt zijn kamer uit.

'Wat ga jij doen?' vraagt zijn moeder als hij zijn jas aantrekt.

'Een eind fietsen,' zegt Sander.

'In die kou? Wees blij dat je er niet uit hoeft.'

'Laat hem nou maar,' zegt Sanders vader. 'Op die leeftijd moet je alles zelf ervaren. Als hij bij de hoek is, draait hij alweer om, wedden?'

'Ja hoor, jij zult het wel weer weten.' Sander loopt de deur uit. Zijn moeder heeft gelijk. Als hij de straat uit fietst, snijdt de wind in zijn gezicht. Maar Sander rijdt door. Hij weet zelf niet of hij expres deze route heeft

genomen, maar ineens staat hij voor het ziekenhuis. Het bezoekuur is net afgelopen. Drommen mensen komen naar buiten. Sanders ogen gaan langs de voorgevel omhoog. Achter een van die ramen ligt de invalide jongen. Zou hij nog steeds in de war zijn? Sander blijft in de kou voor het ziekenhuis staan, alsof hij iets goed wil maken. Het doet hem aan de brugklas denken toen hij nog naast Tigo zat. Tigo schoot een propje weg en mevrouw van Dam dacht dat Sander het deed. Sander kon vertrekken. En Tigo zei niks. Ook niet toen Sander de volgende ochtend om acht uur moest komen. Sander was woedend op zichzelf. Hij kon het niet uitstaan dat hij niet voor zichzelf was opgekomen. Voor straf moest hij van zichzelf drie dagen naar school lopen. Maar nu is hij veel te groot voor dit soort onzin. Hoe lang wil hij hier nog blijven staan? Tot hij bevroren is? Dan hoeft hij niet lang meer te wachten. Hij heeft al geen gevoel meer in zijn oren en zijn mond wordt ook langzaam stijf. Ineens beseft hij dat het dom is wat hij doet. Stel je voor dat het zusje van de jongen het ziekenhuis uit komt en hem herkent. Hij stond wel achter de anderen, maar je weet het nooit. Misschien heeft ze hem toch gezien. Of wil hij dat soms juist? Waarom kwelt hij zichzelf zo? Die jongen schiet er niks mee op als hij morgen ziek is. Als hij echt iets voor

hem wil doen, moet hij zorgen dat zoiets nooit meer gebeurt. Dat hij de volgende keer wel ingrijpt.

Het is al bijna donker als Sander naar huis rijdt. Hij heeft zich in tijden niet zo ellendig gevoeld. Gelukkig vragen zijn ouders niks als hij thuiskomt. Die denken waarschijnlijk dat hij liefdesverdriet heeft.

Als Sander de volgende ochtend het schoolplein op komt, staan zijn klasgenoten in een kluitje bij elkaar. Sander hoopt dat Cas een of ander stoer verhaal heeft over het weekend. Hij weet hoe smeug Cas kan vertellen. Zelf heeft hij ook wel zin in een beetje verstrooiing.

'Daar heb je hem!' hoort hij Heike zeggen.

Iedereen kijkt Sanders kant op. Het gaat dus over mij, denkt Sander. Ze zijn erachter gekomen dat ik zaterdag bij Indra was. Het kan hem niks schelen. Dan hebben ze tenminste iets om over te kletsen.

Zodra hij zijn fiets heeft weggezet, komen Tom, Cas en Olivier naar hem toe. 'Wat horen we, ben jij gek geworden of zo?'

De rest van de klas komt er ook bij staan.

'Wat is er zo gek aan?' vraagt Sander.

'Wat er zo gek aan is? Begrijp je dat zelf niet?'

'Nee.' Sander ziet dat Cas bijna zijn zelfbeheersing verliest. 'Wie doet nou zoiets, man, wie trapt er nou een rolstoel om?'

Sander voelt alle kleur uit zijn gezicht wegtrekken. Hoe weten ze dat hij erbij betrokken was? Even denkt hij dat Emiel hem dit heeft geflikt, maar dan beseft hij dat hij dat nooit zou doen. Dan lapt hij zichzelf er ook bij. Sander probeert zich te herstellen.

'Waar heb je het over?' vraagt hij.

'Dus dat zijn die gave dingen die jij thuis met je vrienden doet,' zegt Tom. 'Nu snap ik waarom je ons nooit leuk genoeg vindt. Vergeleken met zulke jongens zijn wij maar watjes.'

'Ik vind het flauw van je,' zegt Olivier. 'Je had het ons

toch wel kunnen leren?'

'Ja,' zegt Cas. 'Ik zou ook wel willen weten hoe je zoiets nou aanpakt. Werken jullie volgens een schema? De ene dag een invalide, de andere dag een geestelijk gehandicapte, of ontstaat het allemaal spontaan?' 'Dat lijkt mij ook wel wat,' zegt Tom. 'Ik woon vlak bij het blindeninstituut. Daar moet toch lol aan te beleven zijn.'

'Heel grappig,' zegt Sander. 'Maar ik weet niet waar jullie die onzin vandaan halen. Dus ik zou bij die bende horen die een rolstoel heeft omgetrapt?'

'Ja,' zegt Tom. 'René kletst niet uit zijn nek.'

'Zeker niet,' zegt Heike. 'Zo is mijn broer helemaal niet. Hij heeft je zien wegrennen, met drie anderen. Heb jij even pech dat hij vrijdagmiddag door het park reed.'

'Die gast is gek.' Het is het enige wat Sander kan uitbrengen.

'Je schrikt anders wel,' zegt Heike.

'Vind je het gek?' zegt Sander. 'Jij zou ook schrikken als je van zoiets wordt verdacht.'

'Je hebt geluk,' zegt Heike. 'René was onderweg naar een theaterweekend. Anders had de politie al voor je deur gestaan.'

'Je mag wel een alibi verzinnen,' zegt Cas. 'Want je denkt toch niet dat René het erbij laat zitten, hè?'

'Hij doet maar wat hij niet laten kan.' Sander houdt zich flink. Maar hij voelt dat hij over zijn hele lichaam trilt. Het liefst zou hij zich omdraaien en hard wegrennen. Maar dan geeft hij toe dat hij schuldig is. Hij zal moeten blijven ontkennen. Ook tegen de politie.

Sander vraagt zich af of hem dat zal lukken. Ze hebben heel goeie manieren om je te ondervragen. Voordat je het weet, val je door de mand. En het moet hem natuurlijk niet gebeuren dat ze die invalide jongen of zijn zusje vragen te getuigen. Dan hangt hij. Hoewel, de kans groot is dat die twee hem niet herkennen. Hij stond achter de anderen. Sander kijkt het schoolplein rond. Indra is er niet. Dat is nog een geluk. Wat zal ze kwaad op hem zijn als ze dit hoort. En zaterdag hadden

ze bijna gezoend. Achteraf zal ze wel heel blij zijn dat haar ouders net thuiskwamen. Als hij nog een beetje respect van haar wil krijgen moet hij bewijzen dat hij onschuldig is. En dat is onmogelijk.

Sander is zo in gedachten dat hij de zoemer niet eens hoort. Iedereen loopt de school in als hij nog steeds buiten staat. Leerlingen uit andere klassen stoten elkaar aan als hij even later de trap op loopt. Het nieuws is als een lopend vuurtje door de school gegaan.

'Daar heb je hem... dat is hem!' wordt er gefluisterd.

Sander bijt op zijn lip. Zonder te reageren loopt hij het geschiedenislokaal in. Hij ziet dat Tom achterin gaat zitten. En Dana en Susan die voor hem zitten schuiven hun tafel demonstratief van hem weg.

'Jammer dat wij geen invalide jongen in de klas hebben, hè?' zegt Susan. 'Dan kon je je daar ook op uitleven.'

'Nu weet ik waarom je toen niet mee wou rijden naar het klassenfeest, zegt Tigo. 'Je moest nog een klusje doen onderweg.'

'Ja.' Nu herinnert Tom zich ook iets. 'Je kwam toen zo vroeg aanzetten, alle gehandicapten waren zeker binnen. Dat heb je met dat weer.'

Sander doet alsof hij het niet hoort. Hij haalt zijn schrift uit zijn tas en begint er zogenaamd in te lezen.

'Kijk maar allemaal goed naar hem, jongens,' zegt Heike. 'Ik denk niet dat meneer Meier hier blij mee zal zijn.'

Nu kan Sander er niet meer tegen. 'Je broer moet zijn kop houden met zijn vuile leugens. Ik heb het niet gedaan.'

'O, dat is helemaal brutaal. Mijn broer ook nog voor leugenaar uitmaken. Jij durft wel, hè?' Iedereen begint door elkaar te roepen.

Sander heeft geluk dat ze geschiedenis hebben. Wat er ook aan de hand is, mevrouw Kager wil altijd meteen aan het werk.

'Nemen jullie je boek voor je op bladzij vijftwintig.' En ze begint te vertellen.

Sander hoort geen woord van wat er gezegd wordt. Hij verwacht elk moment dat de deur opengaat en dat hij uit de klas wordt gehaald. Het enige wat hij kan doen is glashard ontkennen. René kan zoveel zeggen, maar als hij blijft beweren dat het niet waar is, kunnen ze hem niks maken. Ineens schrikt Sander. Hij hoopt niet dat er nog iemand bij was. Tegen twee getuigen kan hij niet op...

Sander weet niet hoe hij zich door de uren heeft gesleept, maar als hij in de pauze de klas uit loopt, gebeurt waar hij al bang voor was. Hij wordt opgewacht. Niet door Meier, maar door meneer Koekebier. Als de directeur eraan te pas komt, betekent het niet veel goeds.

'Sander Koper, kun je even meekomen?'

Help! denkt Sander. Hij probeert zo rustig mogelijk te blijven, maar zijn mondhoeken trillen.

'Ga zitten,' zegt meneer Koekebier als ze de directiekamer in gaan. 'Ik denk dat je wel weet waarom je hier zit?'

Sander knikt. 'Het heeft met het krantenbericht over die invalide jongen te maken.'

'Juist. Op zich is wat vrijdagmiddag in het park is gebeurd al erg genoeg, maar voor ons komt er een probleem bij. René Hofstra uit de derde beweert dat hij jou zag wegrennen.' Koekebier kijkt Sander aan. 'Dit is een ernstige zaak, jongen. Vertel mij eens, heb jij iets met die geweldpleging te maken?'

'Nee, helemaal niks.' Sanders hart gaat zo tekeer dat hij bang is dat Koekebier het kan horen.

'Kun je mij misschien vertellen waar je rond die tijd was?'

Daar heeft Sander zo gauw geen antwoord op. Hij kan niet zeggen dat hij thuis was, dat trekken ze heus wel na.

'Ik heb niks met het misdrijf te maken,' zegt Sander. 'Ik was de stad in om een cd te kopen.'

'Is er iemand die dat kan bevestigen?' vraagt meneer Koekebier.

'Nee,' zegt Sander. 'Ik was alleen.'

'Dan wordt het moeilijk, jongen. René is er echt van overtuigd dat jij het was. Na schooltijd gaat hij naar de politie. Het moet worden uitgezocht.'

'Maar ik heb het niet gedaan,' zegt Sander.

'Ik hoop dat je de waarheid spreekt,' zegt Koekebier. 'Het zal de naam van de school geen goed doen. Er is vanochtend spoedoverleg met het bestuur geweest. Dat neemt de zaak hoog op. Vooral omdat René een uiterst integere jongen is. Als blijkt dat jij schuldig bent, word je van school gestuurd.'

'Ik ben niet schuldig,' zegt Sander.

'Dat zal dan wel uit het onderzoek blijken,' zegt meneer Koekebier. 'In elk geval neem ik vanochtend nog contact met je ouders op. Ik vind dat ze er recht op hebben om te weten wat er aan de hand is.'

Wat? Gaat Koekebier zijn ouders waarschuwen? Sander raakt zo in paniek dat hij kwaad wordt. 'Dus u vertrouwt mij niet. Dan heb ik ook geen zin meer om

hier te blijven.' Hij staat op en loopt de directiekamer uit.

'Sander Koper!' Meneer Koekebier komt hem achterna, maar Sander denkt maar aan één ding: Weg hier! En hij pakt zijn jas en holt de school uit.

Sander zit op de fiets. Het hagelt, maar dat merkt hij niet eens. Hij kan alleen maar aan zijn ouders denken. Hij durft hen niet onder ogen te komen. Hij heeft pech dat zijn moeder vandaag vrij is, anders hadden ze haar niet thuis getroffen. Nu is het zo goed als zeker dat ze haar aan de lijn hebben gekregen. Sander gaat ervan uit dat ze onmiddellijk zijn vader heeft gebeld. Hij ziet het gezicht van zijn vader al voor zich. Toen ze gepakt waren omdat ze bij de supermarkt een Mars hadden gestolen ging hij al helemaal uit zijn dak. Wat zal hem nu dan te wachten staan? Hij is bang dat zijn ouders niks meer met hem te maken willen hebben. Hij zou het nog begrijpen ook. Straks wordt de hele bende opgerold en komt zijn naam in de krant. Wat zullen de collega's van zijn vader daarvan zeggen? Zijn vader kan zijn ontslag wel nemen. En het team van zijn moeder zal ook niet blij zijn. Sander hoort hen al roddelen. 'Dat noemt zich maatschappelijk werkster, maar haar eigen

zoon is een crimineel.' Als het een beetje tegenzit kunnen ze nog verhuizen ook. Had hij Emiel maar tegengehouden. Hoe heeft het toch kunnen gebeuren? Voor de honderdste keer haalt hij de situatie terug. Hij weet nog hoe hij daar stond. Hij was volkomen overrompeld. Het was al gebeurd voor het tot hem doordrong. Maar daar hoeft hij bij niemand mee aan te komen.

Hoe dichterbij hij huis komt, hoe somberder hij wordt. Ineens bedenkt hij dat hij beter niet naar huis kan gaan. Dat hij beter kan weglopen, zodat zijn ouders tenminste van hem verlost zijn. Dan moet hij maar een baantje moeten. Bij de brug trapt hij op zijn rem en staart het water in. Als hij nu wegloopt, is hij tenminste nog vrij. Zo meteen stoppen ze hem in een of ander internaat voor criminele jongeren. En als je daar eenmaal in terechtkomt, ben je er niet zomaar uit. Nu heeft hij zijn vrijheid nog.

Sander aarzelt. Hij kan natuurlijk alles ontkennen. Als René de enige is die hem heeft gezien en de jongen en zijn zusje hem niet herkennen, is het zijn woord tegenover dat van René. In dat geval heeft hij nog een kans. Dan kan hij gewoon zijn school afmaken en hoeft

hij Indra ook niet te verliezen. Sander moet er niet aan denken haar nooit meer te zien. Ze zal zijn hele leven in zijn hoofd blijven. Hij zal elk meisje met haar vergelijken en altijd het verschil blijven voelen. Want het gevoel wat hij voor Indra heeft, kan hij bij niemand krijgen. Misschien is het maar een piepklein kansje, maar hij vindt toch dat hij het moet grijpen en Sander stapt op zijn fiets.

Een kwartier later rijdt hij de straat in. De hoop dat zijn moeder niet thuis was verdwijnt op slag als hij de auto van zijn vader ziet staan. Dat komt nooit voor om deze tijd. Sander zet zijn fiets in de schuur. Hij is op een enorme uitbarsting voorbereid. Maar als hij de deur opendoet, komen zijn ouders meteen naar hem toe. Zijn vader geeft hem groot gelijk dat hij naar huis is gekomen. Meneer Koper is inderdaad woedend, maar niet op Sander. Hij is kwaad dat de school zijn zoon van zoiets lelijks durft te verdenken. Hij vraagt nog niet eens of Sander er iets mee te maken heeft. Dat komt niet eens in zijn hoofd op.

'Schande is het,' raast meneer Koper. 'En dat heb ik tegen het bestuur ook gezegd. Die zijn nog niet van mij af. Wat is die René voor jongen? Heb je daar soms

ruzie mee of zo?'

'Nee,' zegt Sander. 'Ik ken hem niet eens. Het is de broer van Heike uit mijn klas.'

Juist omdat zijn ouders zo begrijpend zijn, komt alle spanning los en begint Sander te huilen.

'Dit moet je je niet aantrekken, jongen,' zegt zijn moeder. 'Laat ze maar denken. Onthoud dat je ouders altijd achter je staan.'

'Over de politie hoef je je ook niet druk te maken,' zegt zijn vader. 'Ik ga mee naar het bureau. Je zegt gewoon waar je was en verder heb je nergens mee te maken. Je was toch bij Maarten en Chris? Die kunnen voor je getuigen. Niks aan de hand.'

Help! Het scheelt niet veel of Sander geeft een gil. Die namen mag de politie niet te horen krijgen. Want als Maarten en Chris er ook bij worden gehaald, herkent de invalide jongen hen zeker. 'Nee, ik zou naar Maarten en Chris gaan, maar die waren er niet. Ik was de stad in om een cd te luisteren.'

'Dan vertel je dat toch,' zegt zijn vader. 'Kom eerst maar even rustig bij. Zijn ze daar helemaal stapelgek geworden...'

Eigenlijk moet Sander blij zijn dat zijn ouders het zo opnemen. Maar hij voelt zich nog schuldiger. Ze hebben zo'n groot vertrouwen in hem. Hij hoopt dat het nooit uitkomt dat hij erbij betrokken was, helemaal nooit.

11

Indra heeft er geen idee van wat zich op school heeft afgespeeld.

Toen ze vanochtend opstond, was ze zo moe dat ze zich niet eens kon aankleden. Ze hoefde haar hoofd maar iets voorover te buigen of ze kreeg een duizeling. Van haar moeder moest ze terug naar bed. Als ze een paar uur later haar ogen opendoet, voelt ze zich een stuk beter.

'Zo,' zegt haar moeder blij als Indra aangekleed de

kamer in komt. 'Je kunt zien dat de extra rust je goed heeft gedaan.'

'Eigenlijk kan ik nu best naar school,' zegt Indra. 'Als ik weer de hele dag thuisblijf, kom ik nog meer achter. Het is nu al bijna niet meer in te halen.'

'Je kunt het proberen,' zegt Indra's moeder. 'Maar je mag niet op de fiets, dat is veel te uitputtend. Ik breng je wel met de auto.'

Indra is blij dat ze toch naar school kan. Nadat Sander zaterdag weg was, is hij niet meer uit haar hoofd geweest. Gisteren was ze zo verliefd dat ze het bijna niet meer uithield. Ze wou Sander bellen, maar telkens als ze het nummer had ingetoetst, hing ze vlug op. Ze durfde het niet. Ze wil niet dat hij het gevoel krijgt dat ze hem achterna loopt. Ze heeft de halve middag boven haar huiswerk zitten dromen. Ze dacht steeds aan het moment vlak voor haar ouders thuiskwamen. Er hing zo'n spanning. Ze zag de hele tijd voor zich hoe het gegaan zou zijn als haar ouders niet waren thuisgekomen. In het begin was ze er zeker van dat ze gezoend zouden hebben. Maar hoe langer het geleden is, hoe meer ze daaraan twijfelt. Bovendien, als Heike

gelijk heeft, mag ze helemaal niet zoenen. En ze weet niet eens of Sander echt verliefd op haar is, of dat ze het zich maar verbeeldt. Als ze nog even doorgaat denkt ze nog dat het allemaal hersenspinsels zijn. Ze moet hem zien. En Heike wil ze ook spreken. Gelukkig is ze niet meer kwaad op Indra.

Een uur nadat ze deze week de verbinding had verbroken, stond Heike voor de deur. 'We praten nergens meer over, goed?' Voordat Indra iets kon zeggen, begon ze over Tobias.

Indra vond het best. Ze was allang blij dat de ruzie over was. Zaterdagavond zijn Heike en Dana weer naar de sporthal geweest. 'Ik ga met hem zoenen, wedden?' zei Heike. Indra is benieuwd of het haar is gelukt. Ze durfde gisteren niet op te bellen omdat ze bang was dat ze René aan de lijn zou krijgen.

Indra kijkt op de klok. Als ze nu weggaan, is ze precies in de grote pauze op school. Beter kan niet.

Gehaast pakt ze haar tas.

'Doe nou rustig,' waarschuwt haar moeder. 'Straks

moet je weer liggen. Die school loopt niet weg.'

Indra geeft geen antwoord. Ze heeft geen zin om haar moeder uit te leggen waarom ze zo'n haast heeft. 'Wil je me nu brengen?' vraagt ze.

Ze windt zich op als ze naast haar moeder in de auto zit. Waarom rijdt ze niet een beetje door. Haar moeder is ook zo voorzichtig. Nu stopt ze alweer. Als het stoplicht nou op rood sprong, maar het is pas oranje. Indra kent deze weg op haar duimpje. Ze weet hoe lang het duurt voordat het weer groen is. Ze had net zo goed met de fiets kunnen gaan.

Als ze eindelijk bij school zijn, stapt ze meteen uit. 'Bedankt!' En ze gaat de school in.

Ze voelt zich wel beter dan vanochtend, maar trappen lopen is nog steeds vermoeiend. Indra is blij als ze bijna boven is. Nog tien treden. Het lijkt wel of Heike weet dat Indra eraan komt. Ze staat boven aan de trap.

'Goed dat je er bent, zegt Heike. 'Ik moet je iets belangrijks vertellen.'

'Dan weet ik het al,' zegt Indra. 'Je hebt met Tobias gezoend.'

'Ik met Tobias...?' Heike trekt een vies gezicht.

'Zeker met zo'n loser.' Heike houdt een lange tirade over Tobias. Er blijft niks van hem over. Als Indra haar moet geloven, is hij het grootste rund dat er op aarde rondloopt. Indra schiet in de lach. Vrijdag was Heike nog smoorverliefd. Maar het verbaast haar niks. Bij Heike kun je alles verwachten.

'Er is iets veel belangrijkers dat je moet weten,' zegt Heike.

'Nee, hè?' roept Indra uit. 'Vertel maar op, hoe heet hij nu weer?'

'Nou, hoor!' Heike geeft Indra een por in haar zij. 'Zo erg ben ik ook weer niet. Het gaat over het krantenbericht van zaterdag.'

Indra weet meteen waar ze het over heeft. 'Je bedoelt dat stuk over die bende die een rolstoel heeft omgetrapt? Afschuwelijk, hè?'

'Het belangrijkste weet je nog niet,' zegt Heike.

'Wat bedoel je nou?' Indra wordt nieuwsgierig.

'Voordat ik het vertel wil ik iets weten. Heb jij al gezoend met Sander?'

Indra snapt niet waar dit nu ineens weer over gaat.
'Nee.'

'Gelukkig,' zegt Heike. 'Sander heeft namelijk met die bende te maken.'

Indra denkt dat Heike een grapje maakt. 'Ja, dat dacht ik al. Dat vind ik juist zo aantrekkelijk aan Sander. Dat hij een echte crimineel is. Hm... je zult met het idee moeten leren leven dat je vriendin daarop valt.'

'Het is geen grapje,'n zegt Heike. 'Ik meen het.'

'Doe nou niet zo raar.' Indra voelt met haar hand aan Heikes voorhoofd. 'Komt dit soms allemaal door die gare Tobias? Dan is het maar goed dat je bij hem uit de buurt blijft.'

'Je gelooft me nog steeds niet, hè?' zegt Heike. 'René heeft Sander vrijdagmiddag zien wegrennen. Hij reed toevallig door het park toen het gebeurde. Ik dacht wel dat je zou schrikken. Daarom vertel ik het je ook meteen. Ik hoorde het pas vanochtend. René was het hele weekend weg, anders had ik je gisteren wel opgebeld. Maar het is nog niet te laat. Je hebt niet met hem gezoend. Gelukkig maar, want dan zou je nu wel over je nek gaan. Vanmiddag gaat René hem aangeven.'

Heike heeft wel vaker iets geks, maar dit vindt Indra echt ongelooflijk. 'René vergist zich,' zegt ze kalm. 'Zoiets doet Sander niet.'

'Indra, luister nou!' Heike verliest bijna haar geduld.

'Kom nou maar,' zegt Dana. 'Ze gelooft liever dat joch dan haar vriendin. Lekker stom, maar niks aan te doen.' En Dana trekt Heike mee.

Met open mond kijkt Indra haar vriendin na. Ze heeft nog nooit zulke onzin gehoord. Het idee dat Sander dat gedaan zou hebben. Ze moet er bijna om lachen. Maar als ze de aula in stapt, dringt pas tot haar door hoe ernstig de beschuldiging van René is. Iedereen praat

erover. Indra denkt aan Sander. Hoe moet hij zich nu voelen? De gedachte dat je van niks weet en dat je zomaar wordt beschuldigd. Moet je hen allemaal horen. Overal om haar heen wordt over Sander geroddeld. Ze zou het wel willen uitschreeuwen. HOU OP ! Maar dan denken ze nog dat ze gek is ook. Ze kan beter Sander opzoeken, die kan wel wat steun gebruiken.

De aula is propvol, dat is altijd zo als het buiten regent. Het zal niet gemakkelijk zijn Sander te vinden. Voor de bar staan drommen leerlingen. Ze kan echt niet zien of Sander daartussen staat. Indra baant zich een weg door de menigte als Cas haar aanspreekt. 'Wie zoek je?'

'Sander,' zegt Indra.

Cas begint cynisch te lachen. 'Dacht je dat die hier durft te komen? Als hij nog niet is opgepakt, staat hij ergens buiten, in zijn eentje in de regen.'

Indra wil Sander zoeken, maar de zoemer gaat al. Ze wil niet te laat in de les zijn. Ze hoopt dat ze bij economie voor het bord mag komen, dan kan ze haar

cijfer ophalen.

Als Indra de klas in komt, ziet ze dat Sanders plaats leeg is. Het valt iedereen op.

'Zo te zien is Sander in de pauze gevlucht,' zegt Susan.

'Dan kan ik tenminste weer op mijn plaats gaan zitten.' En Tom staat op en loopt naar voren.

'Wie zal ik vandaag eens voor het bord halen?' De ogen van meneer Poelenburg glijden door de klas. 'Is er misschien een vrijwilliger, dan mag die zich nu melden.'

Net als Indra haar vinger wil opsteken, gaat de deur open.

'Gertjan, mag ik even van je tijd gebruikmaken?' Zonder het antwoord af te wachten loopt meneer Koekebier de klas in. Voor een korte mededeling blijft hij meestal staan, maar nu gaat hij op de plaats van meneer Poelenburg zitten. 'Ik wil even met jullie praten,' begint hij. 'We hebben allemaal in de krant kunnen lezen wat er vrijdagmiddag is gebeurd. Een

paar lafhartige jongeren hebben een invalide jongen belaagd en zijn rolstoel omgetrapt. Zeer vernederend. Maar wat vooral heel zorgelijk is, is dat een van jullie klasgenoten hiervan wordt verdacht.'

'Sander...' zeggen er een paar.

Koekebier knikt. 'René Hofstra uit 3A reed om vijf uur door het park toen hij de daders zag wegrennen.

In een van hen herkende hij Sander Koper. Helaas hebben wij geen aanleiding om te denken dat René dit verzint. Ik heb al met Sander gesproken. Hij weet dat de politie op de hoogte wordt gesteld.'

'Is hij geschorst?' vraagt Tigo.

'Nee,' zegt meneer Koekebier. 'Hij is uit eigener beweging naar huis gegaan.'

'De lafaard!' zegt Susan.

'Voorzichtig,' waarschuwt Koekebier. 'Laten we nou niet op de zaak vooruitlopen. Uit het onderzoek moet

nog blijken of hij echt schuldig is. Zelf beweert hij dat het op een misverstand berust.'

'Ja ja, lekker misverstand!' De halve klas begint te joelen. Indra voelt de woede in zich opkomen. Waarom geloven ze Sander niet? Als hij toch zegt dat hij het niet gedaan heeft, dan is dat zo. Ze weet als geen ander hoe pijnlijk het is als je niet wordt geloofd. Ze vraagt zich af hoe René erbij komt. Indra denkt terug aan hun laatste ontmoeting. Toen heeft ze René verteld dat ze verliefd op Sander was. Ze herinnert zich dat hij toen al onaardig over Sander deed. Hij noemde hem een garnaal. En wat nog irriterender was, was dat hij ontkende dat Indra verliefd was. Langzaam wordt het haar duidelijk wat René's motief is. Hij is jaloers. Wat gemeen! Had ze Sanders naam maar nooit genoemd.

'Moet Sander van school af?' vraagt Heike.

'Als blijkt dat hij schuldig is wel,' zegt Koekebier.

Indra snapt niet dat meneer Koekebier de beschuldiging van René zo serieus neemt. René kan zoveel zeggen. Maar daarmee is nog niet bewezen dat Sander schuldig is. Daar zijn meer getuigen voor

nodig. Indra bijt van schrik op haar pen. Misschien heeft René nog wel iemand zo gek gekregen om tegen Sander te getuigen. Als er twee mensen zeggen dat ze hem zagen wegrennen, maakt Sander niks meer. En dan moet hij van school, alleen maar door zo'n vuile streek van René. Maar dat laat ze niet gebeuren. Als René denkt dat hij Sander kapot kan maken, heeft hij het mis. Dan zorgt zij ervoor dat Sander wordt vrijgesproken. Dat betekent wel dat ze moet liegen, maar René liegt toch ook. Voordat Indra spijt krijgt van haar ingeving steekt ze haar vinger op.

'Indra?' Koekebier kijkt haar aan.

Ineens vindt Indra het eng. Is het wel verstandig wat ze van plan is?

'Zeg het maar,' dringt meneer Koekebier aan.

Indra denkt aan Sander. En dan haalt ze diep adem en zegt hardop, zodat de hele klas het kan horen: 'Sander kan het niet gedaan hebben...' Het belangrijkste moet nog komen, maar meneer Koekebier onderbreekt haar.

'Ik begrijp dat je dat denkt, Indra. Het is voor ons ook

moeilijk voor te stellen.'

'Wat dacht je van mij?' vraagt Tom. 'Ik zit al een halfjaar naast hem.'

Indra voelt dat het zweet haar uitbreekt. Waarom viel die Koekebier haar nou in de rede? Nu weet ze niet of ze het nog durft.

'Laten we het onderzoek maar afwachten.' En meneer Koekebier maakt aanstalten te vertrekken.

Toe dan, zegt Indra tegen zichzelf. Als je wilt dat Sander op school blijft, moet je nu je mond opendoen. 'Meneer Koekebier, u onderbrak me net. Ik zei dat Sander het niet gedaan kon hebben, niet omdat ik het me niet kan voorstellen, maar omdat ik het zeker weet.'

'Hoezo?' vraagt Koekebier.

'Hij was bij mij,' zegt Indra.

Heeft ze het echt gezegd of dacht ze het alleen maar? Als ze de reactie van de klas ziet, is er geen twijfel meer

mogelijk. Het is doodstil. Iedereen kijkt haar aan. Ook meneer Koekebier is in de war gebracht.

'Is dat zo, Indra?' Je kunt zien dat hij hoopt dat het waar is.

Indra kijkt de klas rond. Iedereen zit er verslagen bij. Net goed, denkt ze. Daar zitten jullie nou met je gemene praatjes.

'Ja meneer,' zegt Indra. 'We zouden 's avonds naar de film gaan, maar ik was die dag niet op school. Ik was te moe. En toen kwam Sander 's middags bij mij.'

'Hoe laat was dat?'

'Na schooltijd,' zegt Indra. 'En hij is heel lang gebleven.'

'Heel lang? Wat moet ik me daarbij voorstellen?'

'Ik weet niet precies tot hoe laat, maar het was donker toen hij wegging.'

'Dat kan niet,' zegt Heike. 'René weet zeker dat het

Sander was. Hij liegt heus niet.'

'Luister,' zegt meneer Koekebier. 'Als Sander om die tijd bij Indra was, kan René hem niet hebben gezien. Hij moet zich hebben vergist.' Meneer Koekebier kijkt Indra aan. 'Ik begrijp alleen niet waarom Sander dit niet heeft gezegd. Hij beweerde dat hij de stad in was om een cd te beluisteren.'

Hier had Indra niet opgerekend. Ze staat er zelf van te kijken hoe snel haar een smoes te binnen schiet. 'Dat komt door mij. Hij heeft me beloofd dat hij tegen niemand zou zeggen dat we met elkaar omgaan. Ik wilde dat gewoon nog niet.'

Meneer Koekebier knikt. 'Het pleit voor Sander dat hij zijn woord niet heeft verbroken. Ik geloof dat ik nog heel wat recht te zetten heb. Gertjan, bedankt voor je tijd.' En meneer Koekebier verdwijnt.

kwaad op René en schamen zich tegenover Sander.

'Hij zei toch dat hij het niet had gedaan,' zegt Cas. 'We hadden hem moeten geloven.'

'Dat hadden jullie zeker,' zegt Indra. 'Maar ik kijk er niet van op. In deze klas word je nooit geloofd.' Het komt er feller uit dan haar bedoeling was.

Indra heeft het gevoel dat het allemaal in een roes is gebeurd. Als meneer Koekebier de klas uit is, dringt het langzaam tot haar door wat ze heeft gedaan. Ze heeft gelogen. Het hele uur durft ze Heike niet aan te kijken. Als de bel gaat, loopt ze snel de klas uit, alsof ze voor haar vriendin op de vlucht is, maar Heike komt haar achterna.

'Jou moet ik hebben.'

Dana wil meelopen, maar Heike stuurt haar weg. 'Je moet ons even alleen laten.' En ze neemt Indra mee naar een hoek van de gang waar niemand hen kan horen. 'Is het echt waar?' vraagt ze. 'Was Sander bij jou? Of zei je dat maar?'

Indra wordt rood. Nu moet ze tegen haar beste vriendin liegen. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Ze zijn altijd eerlijk tegen elkaar geweest.

'Ik vroeg je wat,' zegt Heike.

Indra kijkt haar vriendin aan. Ze zou haar maar wat graag in vertrouwen nemen. Anders had ze dat ook zeker gedaan, maar nu kan het niet. Heike zal altijd voor René opkomen. Ze kan het risico niet nemen dat ze voor haar broer kiest.

'Ja, Sander was bij mij.' Indra hoort zelf dat het niet erg overtuigend klinkt.

'Weet je waarom ik het vraag?' zegt Heike. 'Omdat ik je niet geloof. Waarom zei je dat dan niet meteen vanochtend?'

'Niet aan gedacht.' Indra weet dat het een dom antwoord is, maar wat moet ze anders zeggen.

'Dus René heeft zich vergist,' zegt Heike. 'Sander was echt bij jou? Het gaat om vrijdagmiddag, hoor,' zegt ze als Indra knikt. 'Tussen vijf en zes.'

'Ja, toen was hij bij mij.' Indra wilde dat Heike erover ophield.

'Zweer het,' zegt Heike.

Indra schrikt. Ze gaat niet zweren terwijl ze weet dat het niet waar is. 'Wat is dat nou voor kinderachtigs,' zegt ze gauw. 'Dat deden we op de basisschool. Je kan me zo toch ook wel geloven.'

'Nee,' zegt Heike beslist. 'Pas als je zweert dat hij echt bij jou was, geloof ik je en eerder niet.'

Indra voelt het zweet in haar handen staan. Misschien moet ze het Heike toch maar vertellen. Maar als ze dat doet, moet Sander waarschijnlijk van school. Ze heeft het gevoel dat ze moet kiezen tussen Sander en haar beste vriendin. Dat is toch niet eerlijk. Het komt allemaal door René. Als die niet zo'n vuile streek had uitgehaald was het nooit gebeurd. Nu lijkt het net of het haar schuld is. Ze heeft niet zomaar gelogen, ze weet zeker dat Sander er niks mee te maken heeft, helemaal niks. Maar ze gaat niet zweren dat hij bij haar was. Dan kan ze Heike nooit meer recht in de ogen kijken.

'Zie je wel,' zegt Heike. 'Je durft het niet. Dan is het dus een leugen. Sander was niet bij jou. Kom, dan gaan we dat aan iedereen vertellen. Daar heb je Dana al. Dana, luister...'

'Nee!' Indra houdt haar vriendin tegen. 'Sander was wel bij mij. Goed dan, als je het per se wilt.' En ze steekt twee vingers op. 'Ik zweer dat hij bij mij was.'

'Nu geloof ik je pas.' Heike geeft haar vriendin een zoen. 'Kom mee, dan trakteer ik op een colaatje. Omdat ik zo'n lastige vriendin ben. Maar het gaat ook om René, weet je.' Ze slaat een arm om Indra heen. 'Ik had beter moeten weten. Mijn broer is gewoon dom geweest... Ben je niet blij dat ik je nu geloof?'

Maar Indra is helemaal niet blij. Ze voelt zich alleen schuldig.

Heike heeft net twee cola voor hen besteld als René met zijn vrienden de aula in komt. Indra hoopt dat hij doorloopt. Als ze in iemand geen zin heeft, is het René. Maar René gaat Indra niet uit de weg en stapt op haar af. Ook zijn vrienden komen erbij staan.

'Weet je wel wat je hebt gedaan?' vraagt René. 'Je hebt een valse verklaring afgelegd. Dat is strafbaar. Het komt alleen doordat ik niet wil dat jij moeilijkheden krijgt, anders ging ik zo naar de politie. Daar heeft Sander geluk mee.'

Rustig blijven, zegt Indra tegen zichzelf. Je laat je niet opfokken. Ze heeft geen zin om ruzie met René te krijgen. Dat zal haar vriendschap met Heike geen goed doen. 'Het is geen valse verklaring,' zegt ze zo kalm mogelijk.

René schudt zijn hoofd. 'Ik weet dat je liegt.'

Nu begint Cas zich ermee te bemoeien. 'Je moet ophouden, René.'

'Hou je erbuiten,' zegt René fel. 'Ik waarschuw Indra alleen maar.'

'Ja ja,' lacht Tom. 'Jij wilt je fout niet toegeven. Zwak, hoor. Maar laat Indra met rust.'

'Ik...? Moet ik Indra met rust laten?' René wordt rood van woede. 'Dat moet je tegen Sander zeggen. Jullie

snappen er helemaal niks van. Dat joch is gevaarlijk. Veel gevaarlijker dan jullie denken. En dat zeg ik niet zomaar.'

'Doe niet zo raar,' zegt Indra. 'Hou je beschuldigingen nou maar voor je.'

'Nee,' zegt René, 'dat doe ik niet. Ik weet waarom jij hebt gelogen. Dat moet je van Sander. Hij bedreigt je. Jij moet zeggen dat hij bij jou was, geef het nou maar toe. Hij heeft je in zijn macht.'

Indra doet moeite om zich te beheersen. Hoe durft hij zulke gemene dingen over Sander te zeggen? Maar René is nog lang niet klaar.

'Ja, je kunt niet tegen de waarheid, hè?'

'Sander bedreigt mij helemaal niet!' Indra zegt het zo hard dat iedereen in de aula het moet horen. 'Jij bent degene die mij lastig valt, niet Sander.'

'Ik? Nou wordt-ie mooi,' schreeuwt René. 'Je draait alles om. Je bent bang voor die crimineel, doodsbang!'

Dit had René niet moeten zeggen. 'Sander is geen crimineel!' schreeuwt Indra. 'Jij wilt hem kapotmaken! Alleen omdat ik geen verkering met jou wil en wel met Sander!'

Het wordt doodstil in de aula. Indra verwacht dat René haar een klap in haar gezicht zal geven, maar dat doet hij niet. Hij draait zich met een ruk om en loopt de aula uit.

Iedereen voelt dat Indra de strijd heeft gewonnen. Maar daar is ze niet trots op, integendeel. Ze had die troef nooit mogen gebruiken. Het was ook niet haar bedoeling René voor het oog van de hele school voor gek te zetten. Maar hij heeft haar tot het uiterste gedreven. Indra hoopt maar dat Heike dat snapt. Ze kijkt naar haar vriendin, maar de ijskoude blik in Heikes ogen zegt genoeg. Heike zal haar dit niet vergeven, misschien wel nooit.

De spanning in de kamer van de familie Koper is om te snijden. De kans dat het goed met hem afloopt, ziet Sander met de minuut kleiner worden. Niks is meer vanzelfsprekend. Tussen nu en een paar uur kan zijn hele leven veranderd zijn.

Het ergste is nog dat hij zich nergens veilig voelt. Niet eens in zijn eigen huis. De politie kan elke moment voor de deur staan. Het zal Sander niks verbazen als ze hem mee naar het ziekenhuis nemen zodat de invalide jongen hem kan identificeren. En daar staat zijn vader dan bij. Sander rilt bij de gedachte. Ineens weet hij ook niet meer zeker of hij achter de jongen in de rolstoel en zijn zusje stond. Zijn jack is anders opvallend genoeg. Dat knalrood met geel vergeet je niet gauw. Maar wat moet hij eraan doen? Hij kan toch moeilijk zijn zomerjas aantrekken. Het vriest buiten. Zijn moeder zal vragen of hij gek is geworden.

Voor de zoveelste keer probeert hij de situatie van die middag terug te halen. Maar hij weet het niet meer. Hij weet niks meer. Hij wordt gek van dat wachten. Waarom blijft het zo stil? Het is alweer een uur geleden dat hij thuiskwam. Hij wilde dat de politie nu binnenstapte, dan was hij er tenminste vanaf.

Van zijn vader wordt hij nog gestrester. Die ijsbeert maar door de kamer. 'Ze kunnen zoveel beweren, daar kunnen wij ons niks van aantrekken. En dat doen we ook niet.' Sander hoort het hem al voor de derde keer zeggen. Hij kent zijn vader. Juist als hij zo onverschillig

probeert te doen, kookt hij van binnen.

Zijn moeder is alleen maar lief. 'Zeg maar wat je vanavond wilt eten, jongen.'

Alsof dat hem iets uitmaakt. Hij mag hopen dat hij vanavond bij zijn ouders aan tafel zit. Misschien wordt hij onmiddellijk naar een of andere jeugdgevangenis gebracht.

Sander begrijpt niet dat hij vanochtend nog dacht dat het goed kon komen. Hoe heeft hij zo naïef kunnen zijn? De politie gelooft hem heus niet zomaar als hij zegt dat hij er niks mee te maken heeft. Die gaan alles uitzoeken. In elk geval halen ze die jongen erbij en dat zusje. Zouden ze hem herkennen? In gedachten gaat Sander weer terug naar vrijdagmiddag. Stapje voor stapje ziet hij het voor zich. Vanaf dat Maarten en Chris aan kwamen lopen. Hij weet nog dat hij op Emiel af stapte om het geld te geven. Maar wacht eens even... Sander schrikt. Nu herinnert hij zich ineens iets heel belangrijks. In gedachten hoort hij Emiel roepen: 'Ah, daar hebben we Sander...' Dat moeten de jongen en het meisje ook hebben gehoord. Hij staat er nog slechter voor dan hij had gedacht. Ze hebben zijn naam

gehoord. Nu weet hij zeker wat er straks op het politiebureau gaat gebeuren. Wat een klap voor zijn vader als hij daar bij staat. Moet hij zijn ouders zo'n afgang niet besparen? Kan hij niet beter vertellen wat er gebeurd is? Nu is het nog niet te laat.

Pap...' begint Sander.

'Ik weet wel wat je wilt zeggen.' Vader heeft niet eens de rust om te luisteren. 'Het is ook stijlloos van die directeur maar hij krijgt er spijt van, wedden?'

Sander kijkt naar zijn vader, maar hij durft het niet. Hij is bang voor zijn reactie. Nu, maar ook straks op het bureau. Paniekerig kijkt hij de kamer rond. Er is maar één oplossing: vluchten. Nu kan het nog, als de politie straks binnenstapt, is het te laat. Sander staat op en gaat naar boven. In zijn kamer keert hij zijn rugtas om. Zijn schoolspullen heeft hij niet meer nodig. Hij haalt vliegensvlug wat kleren uit de kast en propt ze in zijn tas. Hij pakt zijn tandenborstel en een tube tandpasta en sluipt de trap af. Op het moment dat hij zijn jas wil aantrekken, gaat de telefoon. Sander verbleekt.

'Met Koper,' hoort hij zijn vader zeggen. 'Ja, meneer

Koekebier. U wilt Sander en mij spreken? Dat kan. Nee, wij komen zelf wel even langs.'

In zijn hoofd herhaalt Sander de woorden van zijn vader. 'Wij komen zelf wel even langs...' Hij kan zijn vader toch niet alleen laten gaan. Ineens beseft hij dat het laf is wat hij wilde doen. Hij moet de verantwoordelijkheid voor zijn daden nemen. Hij verbergt zijn rugtas onder de kapstok en gaat de kamer in.

'Wat moeten we nou op school?' vraagt hij.

'Ik verwacht dat we daar een rechercheur aantreffen,' zegt Sanders vader. 'En natuurlijk dat joch dat mijn zoon vals heeft beschuldigd. Nou, die lust ik rauw.'

'Blijf wel kalm,' zegt Sanders moeder. 'Die rechercheur kan er niks aan doen, die man doet gewoon zijn werk. En die René is ook nog maar een kind.'

'Een jongen uit de derde klas weet echt wel wat hij doet. Die hoeft je niet te ontzien. Dat joch is minstens zestien. Dan ben je groot genoeg om te beseffen wat je aanricht met zulke lasterpraat.' Vader kijkt Sander aan. 'Ga je

mee?'

Sander knikt. Zal hij hier ooit terugkomen? Hij werpt een blik door de kamer alsof hij alles heel goed in zich moet opnemen.

Een paar minuten later zit hij naast zijn vader in de auto.

'Het is wel een rare dag, hè jongen?' Vader legt zijn hand op Sanders schouder. 'Kop op. Je bent een echte Koper. Die kunnen ze er niet zo gemakkelijk onder krijgen.'

Sander lacht. Maar het kost hem wel moeite. Nu is zijn vader er nog trots op dat hij zijn naam draagt. Maar wat als straks uitkomt dat René gelijk heeft...

Sander heeft een raar gevoel als hij door de hal van de school loopt. De anderen zitten nu bij Nederlands. Zou hij zijn klas nog terugzien? Hij denkt aan Indra die volgens hem van niks weet. In elk geval raakt hij haar kwijt, zelfs al zou hij wegens gebrek aan bewijs op school mogen blijven. Ze zal niks meer met hem te maken willen hebben. Ze zal hem niet meer durven

vertrouwen. Niemand van zijn klas zal meer met hem willen omgaan. Alleen als hij kan bewijzen dat René liegt. En dat is onmogelijk.

Eigen schuld, dan had hij daar niet als een dombo moeten blijven staan. Dan had hij zijn kop moeten opendoen of weg moeten lopen. Hou op, zegt Sander tegen zichzelf. Daar gaat het nu niet om. Die rolstoel is omgetrapt. Dat kan hij niet meer ongedaan maken.

Hij moet zich nu op het gesprek met de rechercheur concentreren.

Meneer Koekebier staat al met uitgestoken hand bij de deur van zijn kamer. 'Fijn dat u de moeite wou nemen om hier naartoe te komen, meneer Koper.'

Zelfs Sander krijgt een hand. Sander merkt dat zijn directeur nerveus is. Hij denkt dat het komt doordat er een rechercheur in zijn kamer zit. Sander laat zijn vader expres voorgaan. Nu gaat het gebeuren. Hij haalt diep adem en stapt naar binnen. Vanuit zijn ooghoeken gluurft hij naar de tafel van de directeur, maar is er niemand in de kamer.

Prettig geregeld, denkt Sander, nu moet ik nog wachten ook. Waren we maar in de auto blijven zitten tot die man er is.

'Kan ik een kop thee voor u beiden inschenken?' vraagt meneer Koekebier.

'Voor mij niet,' zegt Sanders vader kortaf. 'We hoeven er geen feestje van te maken.'

'En jij, Sander?'

'Nee, dank u.' Sander moet er niet aan denken. En dan zeker met trillende vingers het kopje naar zijn mond brengen. Dat verraaft meteen hoe zenuwachtig hij is.

Het valt hem wel op dat meneer Koekebier veel vriendelijker naar hem kijkt dan vanochtend. Zeker omdat zijn vader er nu bij is.

'Zoals u wilt,' zegt meneer Koekebier. 'Dan zal ik ter zake komen. Ik, eh... ik weet niet zo goed hoe ik moet beginnen. Maar allereerst wil ik u en uw zoon mijn excuses aanbieden.'

Sander begrijpt er niks van. Wat is dit voor geslijm? Maar meneer Koper is niet zo verbaasd. 'U bedoelt dat u inziet dat mijn zoon dit nooit gedaan kan hebben?'

'Ik wil nog verder gaan,' zegt Koekebier. 'René heeft zich vergist.'

Sander kan zijn oren niet geloven. Hij snapt niet waarom René ineens terugkrabbelt.

Maar Sanders vader valt tegen meneer Koekebier uit. Dat hij het een schande vindt dat een directeur met zoveel ervaring de opmerking van een leerling zo serieus heeft genomen. Dat hij toch moest weten dat Sander zoiets nooit zou doen. En dat wat hem betreft Sander zo naar een andere school zou mogen. Maar dat hij weet dat Sander dat nooit zal willen.

'U hebt gelijk,' zegt meneer Koekebier. 'Ik heb niet erg pedagogisch gehandeld.' En dan wendt hij zich tot Sander. 'Jij had al deze narigheid kunnen voorkomen. Je had mij eerlijk moeten zeggen waar je die uren van het misdrijf was.'

Hier begrijpt Sander nog minder van. Maar hij

probeert zijn verbazing zo goed mogelijk te verbergen. Het lijkt erop dat het er goed voor hem uitziet. Aan wie hij dat ineens te danken heeft, weet hij niet.

'Hebt u de politie hiervan op de hoogte gesteld?' vraagt meneer Koper.

'Dat was niet nodig,' zegt meneer Koekebier. 'Voordat ik de politie wilde inlichten had ik een gesprek met Sanders klas. En toen werd duidelijk dat Sander een alibi heeft. Indra heeft verteld dat Sander die uren bij haar thuis heeft doorgebracht.'

Indra... Sander rolt van verbazing haast van zijn stoel. Heeft Indra voor hem gelogen?

'Ik moet zeggen dat ik dat ook niet wist,' zegt Sanders vader.

Sander weet niet zo gauw wat hij moet zeggen. Gelukkig geeft meneer Koekebier al antwoord. 'Het schijnt dat Sander Indra heeft moeten beloven hun ontmoeting voorlopig geheim te houden. En dat heb je gedaan, Sander. Ik moet je nageven dat je een man van je woord bent.'

'Een echte Koper,' zegt zijn vader trots.

'Dus, Sander,' zegt meneer Koekebier, 'mijn excuses. Ik zal zorgen dat dit misverstand hier op school zo snel mogelijk uit de weg wordt geruimd. Klas 2C is al op de hoogte. Ze zullen je met open armen ontvangen. Maar ik heb er alle begrip voor als je voor die paar uur liever met je vader mee teruggaat.'

Sander moet er niet aan denken de klas binnen te stappen. Het lijkt hem ook nogal onverstandig. Hij moet eerst Indra spreken. Zo meteen gaat alles toch nog mis. 'Ja, ik ga mee naar huis,' zegt Sander.

'Prima, jongen. Dan zien we je morgen.'

Wat Sander al verwacht had, komt uit. In de auto begint zijn vader op meneer Koekebier te schelden. Er blijft niet veel van zijn directeur over. Het gemopper duurt helemaal tot aan hun huis.

'Zo,' zegt Sanders vader terwijl hij de auto parkeert. 'En nu hebben we het er niet meer over. Die Koekenbakker zoekt het maar uit. Maar nou iets anders. Hoe zit dat eigenlijk? Sinds wanneer houdt mijn zoon er stiekeme

ontmoetingen met dames op na? Dat hoort je vader toch te weten. Zo was ik vroeger ook. Mijn vader wist alles van me. En denk erom: als dat meisje je wil kussen, moet je eerst aan je vader vragen of het mag.' Meneer Koper kijkt of Sander lacht. Maar die hoort zijn vader niet eens. Het enige waar hij aan denkt is dat Indra een valse verklaring voor hem heeft afgelegd. Hij kan het nog steeds niet geloven.

13

Heel langzaam begint het tot Sander door te dringen dat het er toch wel erg rooskleurig voor hem uitziet. Hij hoeft niet naar het politiebureau. Morgen zit hij weer gewoon in de klas. En dat heeft hij aan Indra te danken. Hij wil haar zo gauw mogelijk spreken. Als het aan hem lag, zat hij al op de fiets, maar dat heeft geen zin. Op maandag hebben ze een lange dag. Hij moet nog een uurtje geduld hebben. Het lijkt hem ook niet zo aantrekkelijk om voor een dichte deur te staan. Of nog erger, dat Indra's vader thuis is en dat hij weer uren naar het gezeur over vissen moet luisteren.

'Jij nog thee?' vraagt Sanders vader. 'Verliefde mensen zijn heel dorstig, hoor.'

Sander gaat er niet op in.

'Die Indra lijkt me trouwens wel een aardig meisje,' gaat vader door. 'Ze had ook haar mond kunnen houden.'

Wel aardig? denkt Sander. Ze is fantastisch. Hij wist wel dat ze bijzonder was, maar zo bijzonder... Welk meisje zou dit nou doen? En ze hebben nog niet eens verkering. Hij heeft zin om haar te verrassen. Soms staan er van die geheimzinnige advertenties in de krant. Hij moet lachen bij de gedachte dat hij zoiets voor Indra zou doen. INDRA, BEDANKT, SANDER . Hij zou haar gezicht wel willen zien als ze de krant openslaat. En dat van meneer Koekebier zeker ook. Die krijgt meteen argwaan. Sander stelt zich al voor hoe meneer Koekebier dan de klas in komt. 'Indra, kun jij even meekomen? Waarvoor moet Sander jou bedanken?'

Nee, hij kan het beter iets bescheidener aanpakken.

'Helpen jullie mij even met wat we moeten eten?' Sanders moeder heeft het boodschappenlijstje al in haar hand als de bel gaat. 'Verwacht jij iemand?' vraagt ze.

Sander schudt zijn hoofd. Maar dan bedenkt hij ineens dat Indra hem misschien wil spreken. In plaats van naar de deur te rennen blijft hij verkrampd zitten. Gespannen luistert hij hoe zijn vader de deur opendoet.

'Kom binnen, jongens,' hoort Sander zijn vader zeggen. Sander schrikt als Maarten en Chris voor zijn neus staan. Wat komen die doen? Sinds de ruzie van zaterdag heeft hij hen niet meer gezien.

Voordat zijn vader het spannende avontuur van vandaag gaat vertellen, wil Sander hen mee naar zijn kamer nemen. Bang dat ze zich van schrik verspreken, loopt hij al naar de deur. Maar Maarten en Chris snappen niet waarom hij zo'n haast heeft. 'Had u een vrije dag?' vragen ze aan meneer Koper. Ze zijn niet gewend dat hij om deze tijd thuis is.

Help, denkt Sander, dat hadden jullie nou niet moeten

vragen.

Zijn vader gaat er al uitgebreid voor zitten. 'Nee, zo zou ik het niet willen noemen. Ik ben vandaag naar huis gekomen. Er werd namelijk gezegd dat ik de vader van een crimineel was. Dat hadden jullie niet van Sander gedacht, hè? Maar vanochtend werden we opgebeld door de directeur van Sanders school.'

Maarten en Chris kunnen het niet geloven. 'Wat heb je uitgespookt? Had je soms kauwgum in je mond onder de les? Van die gevangenis waar jij op zit kun je alles verwachten.'

'Ja, lach er maar om,' zegt vader. 'Maar zo grappig was het niet. Hebben jullie dat bericht van die jongen in die rolstoel gelezen?'

Sander ziet dat Maarten en Chris schrikken. 'Wat heeft dat met jou te maken?' Ze kijken Sander aan.

'Volgens meneer Koekebier was ik erbij betrokken,' zegt Sander zo kalm mogelijk. 'Een jongen van mijn school beweerde dat hij mij zag wegrekken.'

'Wat...' De monden van Chris en Maarten vallen open.

'Ja,' zegt vader. 'Dat hadden jullie niet van je vriend gedacht, hè? Nou, Koekebier wel, hoor. Die ging er eigenlijk al van uit dat Sander van school zou moeten. Het moest alleen nog even door de politie worden bewezen, dat was alles. Fijne directeur, hè?'

Chris en Maarten worden steeds witter. 'De politie? Heeft dat joch je aangegeven?'

Sander wil hun vertellen dat het goed is afgelopen, maar hij krijgt geen kans. Zijn vader vindt het veel te leuk.

'Ja, en jullie snappen wel dat hij meteen door de mand viel. En nu moet hij naar een internaat voor ontspoorde jongeren.'

'Echt?' Maarten en Chris staan als versteend in de kamer.

'Kijken jullie nog maar eens goed naar je vriend. Jullie zullen hem een tijdje moeten missen. Maar er begint ineens iets bij mij te dagen. Die René heeft Sander wel

herkend, maar er waren nog een paar jongens bij. Daarom schrikken jullie zo. Dat waren jullie.' Meneer Koper wrijft in zijn handen. 'Ze hebben misschien wel een beloning uitgeloofd. Nou, Tanja, dat wordt dan van de zomer toch een reisje naar de Bahama's.'

Sander ziet de paniek in de ogen van de jongens. Dit gaat helemaal mis, denkt hij. 'Ik ben vrijgesproken,' zegt hij gauw. 'Ik had een alibi. Ik was bij een meisje van mijn klas.'

'Nou... een meisje van je klas,' plaagt vader. 'Niet zomaar een meisje, hoor. Niemand mocht het weten.'

'Ja, hoor,' zegt Sander, 'daar gaan we weer. Kom op, we gaan naar boven.' Sander doet de deur van zijn kamer achter de jongens dicht zodat zijn ouders niks kunnen horen.

Chris en Maarten zijn nog steeds in de war. 'Hebben ze ons ook herkend?' Het is het eerste dat ze vragen.

'Ik denk het niet,' zegt Sander. 'Hij had het alleen over mij. Maar mij kent hij natuurlijk ook.'

Maarten zucht opgelucht. 'Ik schrok me dood.'

'Mijn hart...' Chris grijpt naar zijn borst. 'Toen je vader over ons begon... ik dacht echt dat we erbij waren. Dat die gast je heeft gezien.'

'En wij wisten van niks,' zegt Chris. 'We zaten op school te maffen. Wat zul jij in de zenuwen hebben gezeten...'

'Wat denk je,' zegt Sander. 'Ik hoorde pas een uur geleden dat Indra had gezegd dat ik bij haar was.' Opnieuw beseft hij wat een geluk ze hebben gehad.

'Waarom heeft ze dat gezegd?' vraagt Chris. 'Is ze verliefd of zo?' 'Nou, die moet wel helemaal blind op je zijn,' zegt Maarten. 'Anders doe je zoiets niet.'

Sander voelt dat hij rood wordt.

Chris begint te lachen. 'Ik zie het al, jij bent ook verliefd.'

'Daar gaat het nu niet om,' zegt Sander. 'Zo leuk is het allemaal niet.'

Nee, dat vinden de andere twee ook. 'Je bent herkend, dat is knap beroerd. Ik vind dat Emiel het moet weten,' zegt Maarten.

Sander haalt zijn schouders op. Wat Maarten en Chris vinden kan hem niet schelen. Hij wil niks meer met Emiel te maken hebben. Er is genoeg gebeurd om bij hem uit de buurt te blijven. 'Als jullie vinden dat hij het moet weten, vertel je het hem zelf maar. Verder nog iets, want ik moet zo weg.'

'Het lijkt wel of je nog steeds kwaad op ons bent,' zegt Chris.

'Hij heeft de pest in over wat er vrijdag is gebeurd,' zegt Maarten. 'Het komt alleen doordat we vrijdag een beetje te veel op hadden. Iedereen maakt weieens een foutje.'

'Een foutje?' Sander wordt razend. 'Weet je wel hoe ik me vandaag heb gevoeld door dat zogenaamde foutje?'

'Hou je kop een beetje.' Maarten wijst naar de deur.

Sander is meteen stil. Maarten heeft gelijk. Zijn ouders

zijn beneden.

'Als het goed is, is Emiel op het plein. We zouden gaan poolen.'

'Ik kan niet,' zegt Sander. 'Ik moet naar Indra. Maar als ik wel zou kunnen, ging ik nog niet mee.'

'Je bent wel koppig, hè? Zoiets belangrijks moet Emiel toch weten,' zegt Chris.

Sander denkt na. Hij heeft helemaal geen zin in die Emiel. Maar het is waar wat ze zeggen, hij is herkend. Hij kan het hem op zijn minst vertellen. Emiel zal er vast niet blij mee zijn. Maar Sander heeft geen medelijden met hem. Integendeel. Hij hoopt dat Emiel goed schrikt. Dan denkt hij de volgende keer misschien eerst na voordat hij zich laat vollopen.

Emiel schrikt zeker als hij hoort dat Sander is herkend. 'Je haalt toch geen geintje met me uit, hè?'

'Nee, ze hebben mijn ouders voor de lol gebeld, nou goed.'

'En je weet zeker dat die gast niet meer naar de politie gaat?' vraagt Emiel.

Sander knikt. 'Dat kan hij doen, maar dan staat hij voor paal, want ik heb een alibi.' Sander ziet hoe gespannen Emiel is. Hij smijt zijn sigaret op de grond, trapt hem uit en steekt weer een nieuwe op.

'Waar woont dat joch? We moeten bij hem uit de buurt blijven. Hij mag ons niet zien. Waar kunnen we hem tegenkomen? Bij jouw school natuurlijk en waar nog meer?'

'In de sporthal,' zegt Sander. 'Maar je kunt hem natuurlijk overal tegenkomen. Hij reed vrijdag toch ook door het park.'

Emiel spuugt op de grond. 'Voorlopig moeten we elkaar niet zien. Waar bemoeit dat zeikerdje zich mee!'

'Ik denk niet dat we ongerust hoeven zijn,' zegt Maarten. 'Sander heeft toch een alibi.'

Emiel schudt geërgerd zijn hoofd. 'Jullie snappen ook niks, hè? Als die meid spijt krijgt, hangen we.' Hij pakt

Sander vast. 'Je verlult je niet als de politie je ondervraagt. Je ontkent alles. We zijn afhankelijk van die meid en dat bevalt me niks. Ze heeft ons in haar macht, heb je dat wel door. Misschien vraagt ze wel poen van je.'

Dit gaat Sander te ver. 'Doe niet zo belachelijk, zoiets zou ze nooit doen.'

'Nee, nu niet,' zegt Emiel. 'Omdat ze verliefd is. Maar wacht maar af wat er gaat gebeuren als die liefde over is. Je houdt ons wel op de hoogte. Zodra je ook maar vermoedt dat ze moeilijk gaat doen, moeten wij het weten.'

'Alsof jullie daar iets aan kunnen doen,' zegt Sander.

'Emiel wel.' Maarten en Chris beginnen te lachen.

'Dan ga ik een gesprekje met haar voeren,' zegt Emiel.

De agressieve blik van Emiel bevalt Sander helemaal niet. In een flits ziet hij voor zich hoe Emiel de rolstoel omtrapte. Hijzelf stond er als een sulletje bij, maar dat zal niet weer gebeuren. 'Die gesprekjes van jou ken ik,'

zegt hij. 'Van Indra blijf je af. Heb je dat begrepen? Je houdt je erbuiten. Als ik je ooit in de buurt van de Snaarmanstraat zie, sta ik dezelfde dag nog op het bureau.'

'Nou nou!' Emiel begint te lachen. 'Je bent wel erg verliefd, hè? We gaan poolen, jongens. Voordat Sander nog meer onzin uitkraamt.'

'Het is geen onzin. Ik meen wat ik zeg.' Sander pakt zijn fiets en rijdt weg. Maar hij is niet meer zo opgelucht als een halfuur geleden. Wat Emiel zegt, is waar. De kans is groot dat Indra het in een opwelling heeft gezegd en achteraf spijt krijgt. En dan komt de politie er alsnog aan te pas. Als dat zo is, gaan ze het echt tot op de bodem uitzoeken...

'Indra is boven,' zegt mevrouw Sandbergen als ze Sander voor de deur ziet staan.

'Slaapt ze?' vraagt Sander.

'Nee,' zegt Indra's moeder. 'Maar ze kwam niet bepaald vrolijk thuis. Er zal wel iets vervelends op school zijn gebeurd. Ze ging meteen naar haar kamer.'

Zie je wel, denkt Sander. Ze heeft nu al spijt van haar valse verklaring. Hij gaat de trap op. Als hij de deur van Indra's kamer opendoet, ziet hij dat ze heeft gehuild. Ze heeft vast tegen meneer Koekebier verteld dat ik niet bij haar was, denkt Sander. En toen is hij natuurlijk hartstikke kwaad geworden. Misschien is ze wel geschorst...

'Is, eh... is het misgegaan?' vraagt hij voorzichtig.

'Ja,' zegt Indra. 'Dat kun je wel zeggen.'

Dus toch. Sander ziet zichzelf al op het bureau zitten. Hij vraagt zich af of Koekebier zijn ouders al heeft gewaarschuwd. 'Waarom heb je het dan eigenlijk gezegd?' vraagt hij.

'Ik dacht er niet bij na,' zegt Indra. 'Het kwam er zomaar uit.'

'Ben je al bij Koekebier geweest?' vraagt Sander.

'Nee,' zegt Indra.

Sander zucht opgelucht. 'Dus hij denkt nog steeds dat ik om die tijd bij jou was?'

Nu krijgt Indra iets door. Ze begint te lachen. 'We hebben het alle twee over iets anders.' En ze vertelt Sander wat er die middag in de aula is gebeurd en waar ze René van heeft beschuldigd.

'Heb je spijt dat je voor mij hebt gelogen?' vraagt Sander.

'Nee,' zegt Indra. En dat is ook zo. Ze heeft er geen spijt van, hoewel ze het heel moeilijk vindt dat ze tegen Heike heeft moeten liegen. Maar daar wil ze Sander niet mee lastig vallen.

Sander voelt heus wel dat het niet eenvoudig voor Indra is. Hij weet zelf ook niet zo goed hoe het verder moet. Zodra hij van Emiel af was, wilde hij Indra de waarheid vertellen. Maar dat kan nu niet meer. Ze heeft voor Sander gelogen omdat ze dacht dat René een vuile streek had uitgehaald. Als ze erachter komt dat René hem wel heeft gezien, zal ze dat willen rechtzetten. En dan komt alles uit. Hij kan haar dus nooit de waarheid vertellen en dat betekent dat hij geen verkering met

haar kan nemen. Die leugen zal altijd tussen hen in staan.

'Stom van me, hè, dat ik me heb laten gaan. Ik had mijn mond moeten houden. Maar René zei ook zulke gemene dingen over jou,' zegt Indra.

'Ik hoop wel dat het goed komt tussen Heike en jou,' zegt Sander. 'Anders is het mijn schuld.'

'Natuurlijk komt het goed.' Indra probeert zo luchtig mogelijk te doen. 'We hebben wel vaker ruzie en Heike blijft nooit lang kwaad. Die kan niet tegen ruzie en ik ook niet. Nee, maak je daar maar geen zorgen over. Zo meteen staat ze al voor de deur, wedden?' Indra zegt het zo overtuigd dat ze er zelf bijna in gelooft. Maar diep in haar hart weet ze dat deze ruzie niet zomaar is opgelost. Heike zal absoluut voor haar broer kiezen. En ze heeft nog gelijk ook. Wat moet ze met een vriendin die je bedriegt? Ze heeft gezworen terwijl het niet waar was. Als Heike haar zoiets zou flikken, was ze voorgoed afgeknapt. Ze vraagt zich af hoe het ooit verder moet met Heike en haar. Maar daar wil ze nu niet aan denken. Ze is veel te blij dat Sander er is. Dan kan ze hem eindelijk vertellen wat ze voor hem voelt. En dat

gaat ze nu doen, dan heeft ze vandaag toch nog iets goed gedaan. En ze gaat naast Sander op bed zitten en pakt zijn hand.

'Ik, eh... ik vind het heel lief wat je voor me hebt gedaan,' zegt Sander. 'Je hebt me enorm geholpen.'

'Ik weet hoe het is als je niet wordt geloofd.' Indra kijkt naar Sanders gezicht, naar zijn prachtige donkere ogen. Nu moet het gebeuren, voordat er weer iemand binnenkomt. En ze buigt haar gezicht naar hem toe.

Wat is ze lief. Sander wil haar kussen, maar op dat moment bedenkt hij dat hij geen verkering met haar mag nemen en hij wendt zijn gezicht af.

Wat heb ik gedaan? denkt Indra. Hij is helemaal niet verliefd op mij. Ik had me niet zo mogen laten gaan. Met een rood hoofd van schaamte springt ze op. 'Ik, eh... ik moet aan mijn huiswerk.'

Sander knikt. 'Dan ga ik maar. En, eh... nog bedankt.'

Zo gelukkig als hij zaterdag naar huis reed, zo somber is hij nu. De hele weg ziet hij het teleurgestelde gezicht

van Indra voor zich. Maar wat had hij dan gemoeten? Wel zoenen? En dan? Dan hadden ze nu verkering gehad. Hij weet nu al dat hij haar op een dag de waarheid zou vertellen. Sander moet er niet aan denken wat er dan zou gebeuren. Nee, zo is het beter. Hoe moeilijk het hem ook valt, hij moet Indra vergeten.

14

'Indra!' roept Indra's moeder 's morgens onder aan de trap. 'Vergeet je niet naar school te gaan?'

'Ik kom zo.' Indra legt haar pen neer.

Omdat ze zich achteraf schaamde, heeft ze een brief aan Sander geschreven. Ze wou even snel iets opschrijven, maar ze is er al een uur mee bezig. Haar bureau ligt propvol velletjes papier met een paar regels erop. Maar nu denkt ze toch dat ze tevreden kan zijn. Voor de laatste keer leest ze de brief over.

Lieve Sander,

Het spijt me dat ik me gisteren zo liet gaan. Het komt doordat ik verliefd op je ben, al heel lang. Ik dacht dat jij ook op mij was. Ik weet zelf hoe het is als iemand zich aan je opdringt. René probeerde mij ook te zoenen. Dat geeft een heel benauwd gevoel. Ik moet je proberen te vergeten. Daarom wil ik voorlopig even geen contact. Misschien kunnen we over een tijdje weer gewoon met elkaar praten. Ik hoop dat je dat begrijpt.

Groetjes, Indra.

Indra schrikt als ze op de klok kijkt. Haar moeder heeft gelijk: als ze nog op tijd wil komen, moet ze nu gaan. Ze vouwt de brief dubbel en stopt hem in haar zak.

'Is het wel verstandig dat je dat hele eind gaat fietsen?' vraagt haar moeder.

'Ik voel me best goed vandaag.' Indra pakt haar tas en loopt de deur uit.

Dit wordt geen gemakkelijke dag, dat weet ze nu al. Ze

moet Sander de brief geven en ze moet met Heike praten. Dat wilde ze gisteravond al doen, maar toen durfde ze het niet meer. Want hoe gaat ze dat aanpakken? Ze kan niet eens eerlijk tegen haar vriendin zijn. Dan zou ze moeten opbiechten dat ze heeft gelogen. En dat kan pas als de bende die de rolstoel heeft omgetrapt, is gepakt. Dan schaadt het Sander tenminste niet meer. Het enige wat ze nu kan zeggen, is dat het haar spijt dat ze René voor gek heeft gezet. Dat is natuurlijk ook wat Heike wil horen, want daar gaat de ruzie over. Het ergste - dat ze haar heeft bedrogen - weet Heike niet eens. Indra voelt zich er behoorlijk schuldig over. Ze was er altijd zo trots op dat ze elkaar konden vertrouwen.

Ze schrikt als ze de torenflat ziet. Is ze hier al? Ze ziet ertegen op Sander te ontmoeten. Voor het eerst voelt ze hoe moeilijk het voor René moet zijn geweest. En die kon niet eens vragen of ze uit zijn buurt wou blijven. Het is ook niet handig om verliefd op de vriendin van je zus te worden. Nee, dan heeft zij het slimmer aangepakt. Ze is verliefd geworden op een jongen uit haar klas. Erg gemakkelijk!

Indra kijkt op. Ze is al bijna bij school en ze is nog niet

eens moe. Zo'n goeie dag heeft ze in geen tijden gehad. Ze hoopt maar dat het zo blijft.

Als ze de kade op rijdt, ziet ze Sander het hek door fietsen. Het is het beste als ze de brief nu meteen geeft, dan is ze ervan af. Als Indra het papier uit haar zak haalt, twijfelt ze. Is het niet stom? Ze heeft geen zin om voor gek te staan. Maar dan bedenkt ze dat dat toch al is gebeurd.

Met de brief in haar hand rijdt ze het schoolplein op. Sander maakt het haar wel gemakkelijk. Bij de fietsenkelder botst hij bijna tegen haar op. Indra voelt dat haar hart sneller begint te kloppen. 'Hoi, ik heb iets voor je.' En zonder Sander aan te kijken, drukt ze de brief in zijn hand.

Als Indra haar fiets heeft weggebracht, ziet ze Heike tegen het muurtje staan. Ze gaat maar niet naar haar toe, want Dana en Susan staan er ook bij en dan gaan die zich er ook weer mee bemoeien. Indra is al door Heikes vriendinnen signaleerd. Ze ziet dat Dana Heike aanstoot. Nu begint Dana expres heel overdreven te lachen. Het schijnt nogal grappig te zijn, want Susan ligt ook dubbel. Gelukkig doet Heike er

niet aan mee. Indra kijkt om zich heen. Bij wie moet ze nu gaan staan? Ze heeft het gevoel dat ze hier voor het eerst komt. Doe niet zo raar, zegt ze bij zichzelf. Het is ook jouw school, hoor. En ze loopt naar een groepje meisjes toe.

Sander staat met de brief in zijn hand voor de ingang van de fietsenkelder. Af en toe loopt er iemand tegen hem aan, maar dat merkt hij niet eens. Hij denkt alleen maar aan de inhoud van de brief. Hij voelt zich net een verrader. Dat komt vooral door die ene zin. 'Ik dacht dat jij ook op mij was...' Het is niet eerlijk dat Indra zich schaamt. Ze moest eens weten hoeveel moeite het hem heeft gekost om zich tegen haar zoen te verzetten. Het is maar goed dat ze niet heeft gezien hoe somber hij gisteravond thuiskwam. Vanochtend wou hij niet eens zijn bed uit. Het leven voelt zo leeg. Hij heeft al die tijd met Indra in zijn hoofd rondgelopen en nu mag dat ineens niet meer.

'Je bent er weer!' Sander schrikt op van Tom die hem een klap op zijn schouder geeft. 'Sorry dat ik je gisteren niet geloofde.'

Cas en Olivier komen erbij staan. 'Het spijt ons ook.

René klonk zo overtuigd. Het is natuurlijk geen goed excuus, maar toch...'

'Laat maar,' zegt Sander.

'Nee, dit wordt echt goed gemaakt,' zegt Tom. 'Wat dacht je van een stuk in de schoolkrant.'

'Nou nou, dat is wel een heel groots gebaar, Tom,' zegt Cas. 'Hij heeft eindelijk weer iets gevonden om erin te zetten.'

'Wat nou?' zegt Tom. 'Dat is heus niet alles, hoor. Ik wil het echt goed maken. Ik trakteer Sander op een bioscoopje.'

'Hij wel.' Olivier schiet in de lach. 'En dan mag Sander zeker zijn eigen kaartje betalen.'

'Niet alleen zijn eigen kaartje,' zegt Cas. 'Maar liefst ook dat van Tom zelf.'

Sander moet lachen. Hij houdt wel van die grapjes.

'Wat zeuren jullie nou?' zegt Tom. 'Het gaat niet om het geld, het gaat om het idee.'

'Dat vind ik ook,' zegt Cas. 'Ik heb ook een verrassing voor Sander. Ik neem hem een weekendje mee naar Disneyland.'

'Hij wel,' zegt Tom. 'Sinds wanneer ben jij zo rijk?'

'Het gaat niet om het geld,' zegt Cas. 'Het gaat om het idee.'

'Ik meen het van dat bioscoopje,' zegt Tom. 'Ik moet alleen nog even sparen. Maar Sander moet het wel leuk vinden.'

'Vergeet het maar,' zegt Olivier. 'Niemand vindt het leuk om met jou om te gaan. Wij doen dat ook niet vrijwillig, hoor. Maar je hebt zo'n bord voor je kop.'

'Ja,' zegt Olivier. 'Sander, weet jij soms hoe we van hem af kunnen komen?'

'We kunnen verkering voor hem zoeken,' zegt Sander.

'Zo'n plaktype met wie hij het hele weekend op de bank moet zitten.'

'We kunnen natuurlijk een oproep in de schoolkrant plaatsen.'

'Dat heeft geen zin,' zegt Cas. 'Al die meiden kennen hem.'

'Wedden dat het lukt?' zegt Sander. 'Als je maar een hoge beloning uitlooft.'

'Wat vinden jullie van ons nieuwste plan.' En ze stappen op een groepje meisjes af. Sander is blij dat het weer goed is met zijn vrienden. Hij wil hen achterna gaan, maar als hij ziet dat Indra er ook bij staat, blijft hij achter. 'Tk, eh... ik heb nog niks aan mijn Duits gedaan.' Hij pakt zijn schrift uit zijn tas en doet of hij leert.

Sander hoort Tom aan het groepje van Heike vragen: 'Waarom komen jullie niet hier staan?'

'Ja,' zegt Cas. 'Sinds wanneer hebben we geheimen voor elkaar?'

'Jullie kunnen ook hier komen,' zegt Dana.

'Ja,' zegt Susan. 'Gezellig. Als je Indra maar daar laat.'

'Nee, hè!' Tom zucht. 'Hebben jullie nog steeds ruzie?'

'Vind je het gek,' snauwt Dana. 'Het is niet niks als je vriendin je broer onderuit haalt.'

'Hou er nou maar over op,' zegt Heike.

Sander kijkt naar Heike. Het groepje meiden dat partij voor haar kiest is behoorlijk groot. Hij voelt zich schuldig en overweegt met haar te gaan praten. Maar daar is het nu te laat voor. De zoemer gaat al. Sander stopt zijn schrift weg. Hij ziet Tom en Cas en Olivier slap van het lachen met een stel meiden de school in gaan. En een heel eind achter hen loopt Indra, in haar eentje.

Onder de les probeert Indra af en toe iets tegen Heike te zeggen, maar die negeert haar volkomen. Meneer Kamerman moet ook merken dat ze ruzie hebben. Meestal moet hij die twee om de minuut waarschuwen dat ze moeten ophouden met kletsen, maar dat heeft

hij vanochtend nog niet een keer hoeven doen.

Iedereen dacht al dat meneer Kamerman de so vergeten was, maar halverwege de les deelt hij toch de blaadjes uit.

'Ik heb het niet geleerd,' hoort Indra Heike tegen Dana zeggen.

'Kijk maar bij mij,' fluistert Indra. En ze schrijft expres groot zodat Heike het goed kan lezen. Maar Heike draait zich demonstratief van haar af. Indra laat haar maar. Heike staat toch goed voor Duits. Maar als haar vriendin het volgende uur onder biologie een beurt krijgt, maakt ze zich wel zorgen. Heike staat een drie. Als ze die niet ophaalt, kan ze blijven zitten.

Het begint meteen goed: op de eerste vraag weet Heike het antwoord al niet.

'Osmose...' fluistert Indra. Toe dan, zeg het dan, denkt ze. Ze weet zeker dat het goed is.

'Nou?' dringt meneer de Wit aan.

'Osmose...' Nu moet Heike het wel verstaan.

'Ik weet het niet,' antwoordt Heike.

Indra geeft het niet op. Ook het antwoord op de tweede en derde vraag zegt ze voor. Maar Heike doet net of ze het niet hoort. Indra snapt niet waarom ze zo koppig doet. Nu krijgt ze een onvoldoende. Ze had de ruzie gisteravond goed moeten maken. Indra is blij als de zoemer gaat. Dan kan ze het tenminste uitpraten. Heike staat meteen op en loopt de klas uit. Het is duidelijk dat ze geen seconde langer dan nodig is in Indra's buurt wil doorbrengen. Achter haar vriendin aan gaat Indra de aula in. 'Hoi.'

Heike reageert niet, maar dat had Indra wel verwacht.

'Ik wou even zeggen dat het me spijt,' zegt Indra. 'Het was echt niet mijn bedoeling om René belachelijk te maken.'

'Maar je hebt het wel gedaan,' zegt Heike.

'Dat kwam ook door René,' zegt Indra. 'Die ging maar door met Sander te beschuldigen. Hij maakte hem voor

crimineel uit en toen kon ik niet langer mijn mond houden.'

'Waarom moest jij zo nodig voor Sander opkomen?' vraagt Heike. 'Alleen omdat je nu verliefd op hem bent? En daar laat je mijn broer - die je al heel lang kent - voor vallen?'

'Sorry.' Indra pakt Heikes hand. 'Zeg maar wat ik moet doen om het goed te maken.'

Heike rukt zich los. 'Goed maken? Dit kun je nooit meer goed maken.' En ze draait zich om en loopt weg.

Indra kijkt Heike na. Ze kan het niet geloven. Meent Heike dit echt? Hoe kan ze dat nou doen? Ze zijn al zo lang bevriend. 'Heike...!' roept ze en ze rent haar vriendin achterna.

'Hoepel op!' schreeuwt Heike.

Als Indra de ijsskoude blik ziet, weet ze het zeker: ze is haar vriendin kwijt.

'Moet je niet naar je liefje toe?' vraagt Susan als Sander de aula in komt. 'Ze is huilend weggelopen.'

'Je mag trouwens ruilen met Heike,' zegt Dana. 'Ze wil niet meer naast Indra zitten.'

'Dat zal ik zelf wel bepalen,' zegt Heike.

'Ja,' zegt Sander. 'Waarom zou je gaan verzitten? Morgen is het weer goed en dan.'

'Wat nou: morgen is het weer goed,' zegt Heike. 'Het komt nooit meer goed! Dat weet Indra ook.'

Sander denkt aan het weekend waarin duidelijk werd dat hij Maarten en Chris kwijt was. Hij weet nog hoe eenzaam hij zich voelde. Zo voelt Indra zich nu ook. Nog erger, want Indra heeft die domper van hem er ook nog bij. En dan die pfeiffer nog. Dat kan toch niemand allemaal aan. Stel je voor dat ze iets doms doet. Daar zou hij nooit meer overheen komen. Hij bedenkt zich geen seconde en rent de school uit. Waar is ze? Zijn ogen schieten over het schoolplein, maar hij ziet Indra niet. Binnen een paar tellen staat hij bij het hek. Behalve een man met een hond loopt er niemand op de

kade.

Hij moet haar zoeken. Sander rent de fietsenkelder in. Hij wil zijn fiets van het slot halen, maar dan laat hij zijn sleuteltje vallen. Een eindje van hem vandaan, bij de muur, staat Indra te huilen.

In een paar stappen is hij bij haar. 'Dit wil ik niet, ik wil niet dat je verdrietig bent.' Hij slaat zijn armen om haar heen. 'Ik... Ik ben ook verliefd op jou...' Even kijken ze elkaar aan en dan zoenen ze.

'Nee,' zegt Indra ineens verschrikt. 'Ik mag je niet zoenen, dan krijg jij ook pfeiffer.'

'Welnee! Ik heb het al gehad, weet je nog wel? Dan kun je het niet meer krijgen,' lacht Sander en dan fluistert hij in haar oor: 'I love you...'

Indra kijkt Sander aan. 'En gisteren dan? Gisteren leek het...'

'Sst...' Sander legt zijn vinger op Indra's lippen. 'Je mag nooit meer aan gisteren denken. Beloof je dat? Alsjeblieft.'

'Ik beloof het.' En Indra drukt Sander dicht tegen zich aan.

Het is echt zo, denkt Sander als ze weer in de les zitten, ik heb met Indra gezoend. Hij weet dat hij niet anders kon en het voelt ook goed, maar toch...

Sander weet best waar het dubbele gevoel vandaan komt. Kon hij haar de waarheid maar vertellen. Misschien later, als ze allang van school zijn. Sander probeert een som op te lossen als er een propje op zijn tafel valt. Zodra hij het openvouwt, wordt hij knalrood. 'Wil je verkering met me?' staat er.

Natuurlijk wil hij verkering met Indra. Hij wil haar nooit meer laten gaan. Dat kan hij toch niet volhouden, dat is nu wel bewezen. Maar hij wil niet dat er iets tussen hen in staat. Ineens heeft hij een idee. 'Ik wil verkering met je,' schrijft hij op, 'maar er is iets wat je moet weten. Helaas kan ik je dat nu niet vertellen. Maar later wel, dat beloof ik. Vind je dat goed?' Sander vouwt het briefje dicht en geeft het door. Als Indra hiermee instemt, kan ze hem nooit verwijten dat hij haar heeft bedrogen.

Indra's hart begint sneller te kloppen als ze het briefje leest. Hij wil verkering met me... Dat is het eerste wat ze denkt. Pas dan leest ze Sanders vraag. Wat kan dat nu zijn? denkt ze. Maar er is iets wat ze veel belangrijker vindt. Sander heeft het over later... Indra kan haar geluk niet op. Ze pakt haar pen en schrijft het antwoord op.

'Dat is prima,' leest Sander even daarna. En dan durft hij het gelukkige gevoel pas echt toe te laten.

15

Sander wist niet dat je zo verliefd kon zijn. Hij dacht dat het alleen in films voorkwam. Op school hebben ze *Romeo en Julia* gezien. Hij is minstens even erg. Bij alles denkt hij aan Indra. Bij elk liedje. Ze is geen seconde uit zijn hoofd, de hele dag al niet. En niets helpt. Zelfs niet toen hij vanmiddag een stuk ging fietsen. Ineens reed hij door Indra's straat. Dat was ook geen toeval natuurlijk. Hij dacht er nog over om zijn band leeg te laten lopen, zodat hij een smoes had om bij haar langs te gaan. Hij heeft het niet gedaan, maar toch: het idee

dat hij zo gek is. En als hij haar nu al maanden niet gezien had, maar gisteravond zijn ze nog samen naar de film geweest. Misschien komt het juist daardoor. Het was ook zo spannend in de bioscoop. Af en toe keken ze elkaar aan en ineens gebeurde het, midden onder de film. In de fietsenkelder hadden ze ook gekust en dat was al zo fijn. Maar dit... Sander weet niet eens hoe lang het duurde. Hij was helemaal van de wereld. Hij staat weer in brand als hij eraan denkt. En als het nu een van zijn verzinsels was, maar het is echt! Indra is ook verliefd op hem. Wauwwww... Hij zet z'n cd-speler keihard en begint te swingen. Hij heeft zin om het raam open te gooien en door de straat te schreeuwen hoe gelukkig hij is. Bij het langzame nummer draait hij de volumeknop dicht. Dat kan hij nu niet verdragen. Het is gewoon te erg! Hij is bang dat hij dan zo naar Indra's huis rent. Hij zou het wel op de stoep met krijt willen schrijven, vlak onder haar raam: **INDRA, I LOVE YOU!** Dat hij dit allemaal denkt, Sander Koper die altijd zo nuchter is. Hij moet er zelf om lachen. Hij mag wel oppassen, als hij zo doorgaat wordt hij nog in een psychiatrische inrichting opgenomen. Maar dan wel samen met Indra. Want zij is ook heel gelukkig, dat heeft hij gemerkt. Op weg naar de film dacht hij even dat het misging. Ze kwamen Heike en Dana tegen.

Indra groette, maar Heike liep hen straal voorbij. Indra zei er niks over, maar hij had heus wel door dat het haar pijn deed. Maar ach, een blik van hem... en alles was over. Wat een verbeelding. Nu moet hij ophouden. Voor straf mag hij vijf minuten niet aan Indra denken. Help, Sander denkt niet dat hem dat lukt. Misschien als hij naar beneden springt en bewusteloos onder zijn raam ligt, maar zelfs dan weet hij het niet.

Sander zet net een nieuwe cd op als hij de stemmen van Maarten en Chris op de trap hoort. Hij hoopt dat Emiel er niet bij is, want die moet hij niet binnen hebben. Sander doet de deur van zijn kamer open en kijkt naar beneden. Maar ze zijn met zijn tweeën.

'Ik weet al wat jullie komen doen. Jullie zijn gestuurd door jullie leider. Hij moet weten of het nog wel goed zit met die valse verklaring. Nou, jullie kunnen hem geruststellen. De verkering is dik aan. Dus...' Sander wijst naar de deur. 'Jullie kunnen weer gaan.'

'Jij bent ook paranoia, hè?' zegt Maarten. 'Emiel heeft ons helemaal niet gestuurd. We wilden je vragen of je zin hebt in een dvd'tje.'

'Nee, dank je wel,' zegt Sander. 'Ik heb geen zin in die toffe vriend van jullie. Laat mij maar hier.'

'Emiel komt helemaal niet,' zegt Chris. 'We zijn gewoon met zijn drietjes. Of wil je dat niet meer?'

'Ik dacht niet dat jullie daar nog iets aan vonden,' zegt Sander.

'Doe niet zo flauw,' zegt Chris.

'O, nu ben ik flauw. Dat is waar ook, de laatste tijd was het fantastisch. Echte vrienden. Waarom gaan we niet samen op vakantie?'

'Iedereen heeft weleens ruzie,' zegt Maarten.

Sander vindt dat Maarten het wel erg gemakkelijk afdoet. 'Ruzie is iets anders. Jullie hebben mij keihard laten vallen!'

'Jij ons ook,' zegt Chris. 'Het liep gewoon even niet lekker.'

'Ja, dat mag je wel zeggen,' zegt Sander.

'Ga je nou mee of niet?' vraagt Chris.

Sander weet niet zo goed wat hij zal doen. Eigenlijk is hij hartstikke afgeknapt op Maarten en Chris. Maar als hij nog ooit iets met hen wil, moet hij het nog één keer proberen.

'Oké.' En Sander pakt zijn portemonnee en gaat naar beneden.

Ze lopen de kamer in om even gedag te zeggen.

'Van wie is die?' Chris pakt een mobieltje dat op tafel ligt.

'Gaaf dingetje, hè?' zegt Sander.

Chris probeert wat uit. 'Gruwelijk.'

'Ja, die heb ik voor Sander gekocht,' zegt Sanders vader die net uit de keuken komt. 'Je leest tegenwoordig zulke rare dingen. Als Sander uit is en er gebeurt iets

vervelends kan hij ons tenminste bellen.'

Sander trekt zijn jas aan. 'Nou, ik ga.'

'Neem je mobieltje mee,' zegt zijn vader.

'Voor dat kleine stukje? We zijn bij Maarten op de Vogelweg, weet je nog?'

'Dat maakt niks uit.'

Sander moet lachen. 'Je bent wel bezorgd, zeg.' Hij stopt het mobieltje in zijn zak.

'Veel plezier.' Meneer Koper gaat in zijn luie stoel voor de televisie zitten. 'Hè hè, mij krijgen ze hier de hele avond niet meer uit.'

Sander moet lachen. Wat is zijn vader toch een luilak. Als die eenmaal zit moet er heel wat gebeuren voordat hij opstaat. Hij krijgt zin om hem te plagen. In de gang haalt hij het mobieltje uit zijn zak en belt zijn eigen nummer. Ze horen de telefoon in de kamer overgaan. Door een kier van de deur zien ze dat Sanders vader

opstaat. 'Zit ik net lekker, gaat de telefoon.' En hij neemt op.

Sander houdt het toestel tegen zijn oor. 'Met Koper...'

'Nu mag je weer gaan zitten,' zegt Sander door de telefoon en hij duwt de kamerdeur open en zwaait naar zijn vader.

'Wacht maar,' zegt vader. 'Ik krijg jou nog wel.'

Lachend lopen de jongens naar buiten.

In het begin ging het erg stroef, maar na een tijdje voelt Sander zich alweer wat meer op zijn gemak bij Maarten en Chris. Toch is het niet meer zoals vroeger. Zijn vrienden zijn veranderd en hij ook. Ze houden van heel andere grappen. Maarten doet echt zijn best om aardig te zijn. Hij zei dat hij Indra een keer wilde zien. Maar Sander denkt niet dat hij de jongens snel aan haar zal voorstellen. Hij weet nu al dat hij zich dan dood zal schamen voor al die lompe opmerkingen. Vooral als het over meiden gaat

Sander neemt een slok van zijn cola. Ze hebben samen

een dvd uitgezocht. Maarten en Chris genieten, maar Sander is niet zo enthousiast. Het kan hem niet schelen. Hij heeft genoeg om over na te denken. Hij vraagt zich af wat Indra nu doet. Hij hoopt maar niet dat ze koorts heeft, zoals het vorige weekend. Met pfeiffer kun je alles verwachten. Nee, Indra is niet ziek, denkt Sander. Het gaat vast heel goed met haar. Misschien heeft ze de ruzie met Heike bijgelegd en zijn ze samen naar de sporthal. Indra in de sporthal? Bij al die jongens... Sander verslikt zich bijna in een chippie.

'Hoe vind je hem?' vraagt Chris.

'Vreselijk!' zegt Sander die nog met zijn gedachten in de sporthal zit.

Maarten en Chris kijken hem aan of hij gek is.

'Vreselijk goed,' zegt hij gauw. Hij houdt nu echt op met aan Indra te denken. Hij is niet bij Indra. Hij zit nu bij Maarten en Chris. En Sander verdiept zich in de film.

'Tof.' Maarten zet de tv uit.

'Ik heb trek gekregen,' zegt Chris. 'Zullen we nog een

patatje halen?'

'Prima.' Daar heeft Sander ook wel zin in. En ze lopen met zijn drietjes naar buiten.

Onderweg krijgen ze nog bijna ruzie. Maarten wil perse naar een snackbar die een heel eind uit het centrum ligt omdat die zo bijzonder schijnt te zijn. Maar hij heeft wel gelijk. Sander moet eerlijk toegeven dat hij nog nooit zulke lekkere patat heeft geproefd.

Als ze de snackbar uitlopen, komen er twee jongens aan. Sander herkent ze niet zo gauw in het donker, maar Maarten en Chris zien het meteen. 'Ha, die Emiel.'

Sander baalt. Hij neemt zich voor niks tegen Emiel te zeggen. De jongen die naast Emiel loopt kent hij niet, maar zo te zien is hij net zo erg als Emiel. Hij is heel luidruchtig en hij stinkt naar de drank.

'Een proefje?' Emiel haalt een witte fles uit zijn zak. 'Deze Malibu is helemaal te gek.'

Maarten en Chris nemen om de beurt een paar

slokken. Sander heeft er geen zin in. Een biertje vindt hij nog wel lekker, maar dat zoete spul lust hij niet. En zeker niet in het gezelschap van Emiel. Maarten en Chris hebben er geen moeite mee. En Emiel en zijn vriend al helemaal niet. In een paar minuten is de fles half leeg. Zo te zien moeten ze alle vier niet veel meer hebben. Luid boerend steken ze een sigaret op.

'Zullen we een disco'tje pakken?' vraagt Emiel.

Maarten en Chris hebben er wel zin in. Maar Sander piekert er niet over. 'Ik ga naar huis.'

'Dan wordt het een feestje met zijn vieren.' Met de arm om zijn vriend heen loopt Emiel door.

Sander moet ook onder het viaduct door, maar hij denkt er niet over met hen mee te lopen.

'Ga je niet mee?' vraagt Maarten.

'Dat zei ik toch,' zegt Sander. 'Ik wil niks meer met Emiel te maken hebben.'

'Je moet toch ook die kant op,' zegt Chris. 'Dan kun je toch wel meelopen.'

'Nee, dank je,' zegt Sander.

'Doe niet zo kinderachtig,' zegt Chris. 'Wat wou je dan? Wachten tot wij weg zijn?'

'Gaan jullie nou maar achter je vrienden aan,' zegt Sander. 'Ik sta hier prima.'

'Dan niet.' En Maarten en Chris hollen achter de andere twee aan.

Sander kijkt het groepje na. Met zijn vieren naast elkaar gaan ze onder het viaduct door. Sander is van plan te wachten tot ze helemaal weg zijn. Hij ziet dat er aan de andere kant van het viaduct een jongen aan komt fietsen. Als de jongen iets dichterbij de anderen is, hoort Sander hem bellen. In plaats van aan de kant te gaan, lopen Emiel en zijn vrienden breeduit verder.

Opnieuw belt de jongen. Nu is hij zo dichtbij dat hij moet afstappen.

'Wat moet je?' hoort Sander Emiel vragen.

'Dat lijkt me wel duidelijk,' zegt de jongen. 'Ik wil erdoor.'

'Dit is duidelijk.' Sander ziet dat Emiel de jongen een klap in zijn gezicht geeft. Hij kan zijn ogen niet geloven. Wat gebeurt er nou weer?

'Bedankt,' zegt de jongen. Maar dat wordt meteen afgestraft. De vriend van Emiel geeft hem een knal voor zijn hoofd. Zo hard dat hij met fiets en al tegen de grond slaat.

Sander stormt erop af. 'Hou op!' Vol afschuw ziet hij dat Emiel boven op de fiets springt en de jongen in zijn maag trapt. En alsof het nog niet genoeg is, schopt de andere jongen hem tegen zijn hoofd.

'Kappen!' Sander grijpt Emiels arm vast, maar die rukt zich los en trapt door. Sander ziet dat er bloed uit het hoofd van de jongen komt. 'Kappen!' schreeuwt hij weer. In paniek kijkt hij naar de jongen die onder de fiets ligt. Die gekken trappen hem nog dood! Sander bedenkt zich geen seconde, haalt het mobieltje uit zijn

zak en belt het alarmnummer van de politie. 'Gauw!' roept hij door de telefoon. 'Onder het viaduct van de Keizer Karelweg wordt een jongen in elkaar gerost.'

'Wat doe jij, idioot!' De vriend van Emiel stuift op Sander af, rukt het mobieltje uit zijn hand en smijt hem tegen de muur. De scherven vliegen alle kanten op.

Nu dringt het tot Emiel door wat Sander heeft gedaan. 'Vuile verrader.' Hij grijpt Sander vast en drukt hem tegen de muur.

Sander ziet de agressieve blik in Emiels ogen. Hij wordt doodsbang. 'Laat hem ophouden,' schreeuwt hij tegen Maarten en Chris. Maar die wenden hun gezicht af.

'Wat ben jij voor een halve gare!' schreeuwt Emiel.

Ze horen het allemaal tegelijk. In de verte klinkt een sirene. Van schrik laat Emiel Sander los. 'Daar heb je de smerissen, wegwezen!' Ze stuiven uit elkaar.

Sander is zo in paniek dat hij gauw de andere kant

oprent, wég van Emiel en dat andere enge joch.

Pas als hij bij het winkelcentrum is, durft hij om te kijken. Hij ziet niemand. Terwijl hij af en toe achterom kijkt, rent hij naar huis. Maar hij wordt niet achtervolgd. Hijgend komt hij bij zijn straat aan. Als hij de hoek omslaat, grijpt hij een lantaarnpaal vast. Een eindje verderop staan Emiel en zijn vriend. 'Vuile verrader! We zullen je teringkop voorgoed dichtrammen!'

Sander draait zich pijlsnel om en rent weg. Ze mogen hem niet te pakken krijgen. Zijn hart bonkt in zijn keel als hij de weg oversteekt. Paniekerig kijkt hij om. Dit redt hij nooit, ze komen steeds dichterbij. Sander rent de bocht om. Hij ziet maar één oplossing. Hij springt over het hek van het industrieterrein en verstopt zich achter een bouwkeet. Bij het licht van een lantaarnpaal ziet hij Emiel staan. 'Hij moet hier ergens zijn,' hoort hij hem zeggen.

Sander kan nog net een gil bedwingen als Emiel over het hek klimt. Dit had hij nooit moeten doen, hij had in de bewoonde wereld moeten blijven. Als ze hem hier vinden... Rennen, denkt Sander. Hij schiet achter de

bouwkeet langs. 'Daar gaat hij!' hoort hij Emiel schreeuwen. Sander geeft het niet op en komt weer bij een hek. Hij wil er overheen klimmen, maar dan ziet hij een gat en kruipt erdoor. Hij holt een veldje over. Emiel en zijn vriend zijn sneller dan hij. Elke keer als Sander omkijkt, is de afstand kleiner. In de verte ziet hij een trein aan komen. Zou hij het halen? Hij rent zo hard hij kan naar de spoorlijn. Normaal gesproken zou Sander het nooit gedurfd hebben, maar nu heeft hij geen keus. Hij knijpt zijn ogen dicht, rent de spoorlijn over en laat zich in het gras vallen. Hij had geen seconde later moeten zijn. De trein raast vlak achter hem langs. Nu beseft Sander wat een risico hij heeft genomen. Maar het is gelukt. Hij heeft een voorsprong. Emiel en zijn vriend moeten wachten tot de trein voorbij is. Sander holt door naar de bosjes. Hij hoort de trein nog razen als hij in de struiken wegduikt. Sander luistert, maar het blijft stil. Pas als de trein allang voorbij is, durft hij te kijken. Zo te zien is hij hen kwijt. Trillend komt hij onder de struiken vandaan. Wat moet hij beginnen? Waarom was hij ook zo stom om weg te rennen? Hij had gewoon op de politie moeten wachten; dan was hij veilig geweest. Emiel en zijn vriend kunnen overal zijn.

Daar staat Sander, in het pikkedonker bij de spoorlijn,

en hij durft niet meer naar huis.

Sander moet een beslissing nemen. Hij kan hier niet de hele nacht blijven. Hij moet hier weg. Maar waar moet hij naartoe? Was er maar iemand die hem kon helpen. En het liefst nog iemand die vlakbij woont. Sander denkt na. Behalve Tom kent hij niemand in de spoorbuurt. Hij weet niet of het verstandig is bij Tom aan te kloppen. Dan zal hij hem alles moeten vertellen. Tom wordt razend als hij hoort dat Sander wel betrokken was bij de bende die de rolstoel heeft omgetrapt. Hij denkt aan de ochtend dat René hem beschuldigde. Tom was zo woedend dat hij niet eens meer naast hem wilde zitten. Nee, het is geen slim idee om naar Tom te gaan. En voor Cas en Olivier geldt hetzelfde. Eigenlijk is er maar één die hem zal begrijpen, die al vanaf het begin achter hem staat. En dat is Indra. Hij moet niet verwachten dat ze blij zal zijn als ze de waarheid hoort. Ze wordt vast boos op hem, maar ze blijft niet kwaad. Ze zal hem echt wel helpen. Sander ziet Indra's lieve gezicht voor zich. Hij denkt aan de kus in de bioscoop en dan weet hij het zeker. Bij Indra is hij veilig. Daar kan Emiel hem niks doen. Maar eerst moet hij er nog naartoe. Hij heeft zeker een kwartier nodig om in de Snaarmanstraat te

komen. En dan moet hij nog stevig doorlopen, anders wordt het een halfuur. Maar wat moet hij dan? Hij heeft geen keus. Sander kijkt om zich heen. Als de kust veilig is, vertrekt hij.

Hij loopt nog maar net langs de spoorlijn als hij van schrik stilhoudt. Hij hoort iets. Hij tuurt in het donker en dan ziet hij waar het geluid vandaan komt. Tegen de rails klappert een stuk karton. Sander haalt opgelucht adem en loopt door. Wat een tocht! Hij is nog nooit zo bang geweest. Hij heeft steeds het gevoel dat er iemand achter hem loopt, maar als hij omkijkt, is er niemand.

Eindelijk komt hij bij het grasveld. Nu gaat het opschieten. Achter het grasveld beginnen de huizen en in een van die huizen woont Indra. Sander haalt diep adem en begint te rennen. Hijgend komt hij in een smalle straat aan. Hier vertrouwt hij het helemaal niet. In zo'n straat heb je juist geen overzicht. Emiel kan elk ogenblik achter een geparkeerde auto vandaan komen. Sander spreekt zichzelf moed in. De eerstvolgende zijstraat is de Snaarmanstraat al. Voor de zekerheid kijkt hij nog een keer om en dan slaat zijn hart van schrik over. In de verte komt iemand de hoek om. Als

hij beter kijkt ziet hij dat het er meer zijn. Hij weet niet of het iets met hem te maken heeft, maar ze beginnen te rennen. Vlug! Sander holt naar Indra's huis. Het is helemaal donker, maar hij had niet anders verwacht. Hij raapt een steentje op en mikt het tegen Indra's raam. Angstig kijkt hij om. Nu ziet hij het duidelijk, het zijn twee jongens en ze zijn al bijna bij de hoek. Indra, alsjeblieft... Sander kijkt naar het raam, maar er gebeurt niks. Hij zoekt een iets groter steentje en mikt het opnieuw tegen het raam. Indra, schiet op... En dan gaat het gordijn open. Hij ziet Indra's verbaasde gezicht. Ze gebaart dat hij moet omlopen. Paniekerig kijkt Sander om. Het zijn ze... flitst het door hem heen. Hij schiet het gangetje in en springt over het tuinhek. Snel! denkt Sander. Maar de tuindeur gaat al open.

Ik ben veilig, denkt Sander als hij de tuindeur dichtdoet. Hier kunnen ze me niet vinden. Als ik alles eerlijk aan Indra heb verteld, bel ik mijn ouders dat mijn vader me moet komen halen. En morgen ga ik Emiel aangeven.

'Sst...' Indra legt haar vinger op haar lippen en sluipt voor hem uit de trap op.

'Wat is er gebeurd?' vraagt ze zachtjes.

'Je moet me helpen,' fluistert Sander. 'Ze zitten achter me aan.'

Indra snapt er niks van. 'Wie zitten er achter je aan?'

'Emiel en zijn vriend.' Sander probeert zachtjes te praten. 'Ik heb de politie gewaarschuwd. Ze waren een jongen aan het aflossen. Ze traptten maar door, ook toen er bloed uit zijn kop kwam.' Sander ziet het weer voor zich en hij gaat steeds harder praten.

'Zachtjes.' Indra pakt zijn hand. 'Het is toch heel goed dat je de politie hebt gebeld. Dapper van je.'

'Zo dapper ben ik anders niet,' zegt Sander. 'De vorige keer schrok ik zo dat ik niks heb gedaan.'

'De vorige keer?' vraagt Indra.

Sander knikt. 'Toen trapte Emiel die rolstoel om.'
Sander ziet Indra's gezicht verbleken.

Ze kan even geen woord uitbrengen, zo groot is de schok. Dan vraagt ze ongelovig: 'Was jij er wel bij betrokken?'

Sander knikt. 'Maar ik heb er niks mee te maken,' fluistert hij. 'Ik wist niet dat die Emiel zo'n schoft was. Hij is een vriend van Maarten en Chris. Ik kende hem helemaal niet en ineens gebeurde dat met die rolstoel.'

Indra hoort niet wat Sander zegt. 'Dus jij was er wel bij betrokken?' Ze moet moeite doen om zich in te houden. 'Ik vertrouwde je. Ik heb mijn vriendschap met Heike voor je op het spel gezet. Ik heb René beschuldigd...' Ze kijkt Sander aan. 'Hoe kon je... hoe kon je zoiets doen?'

'Ik ben onschuldig,' zegt Sander. 'Ik heb die jongen met geen vinger aangeraakt. Zoiets zou ik nooit doen, maar...'

'Ga weg!' sist Indra.

'Luister nou...' smeekt Sander.

Maar Indra heeft geen behoefte aan uitleg. Ze kijkt Sander vol afschuw aan. Heike zei het nog: 'Je hebt niet

met hem gezoend. Gelukkig maar.' Maar ze wilde niet naar Heike luisteren en nu heeft ze hem wel gezoend. Ze wordt misselijk bij de gedachte.

'Ga weg...' sist ze. 'Anders roep ik mijn vader.'

Dat kun je niet doen, denkt Sander. Je kunt me niet wegsturen. Ze wachten me op. Je wilt toch niet dat ik in elkaar word geslagen? Maar Indra meent het. Ze draait zich om en loopt de trap af. Je kunt ophoepelen, denkt ze.

'Wacht even,' zegt Sander als Indra de deur opendoet. 'Mag ik mijn vader even bellen?'

Jij mag helemaal niks meer, denkt Indra. En ze duwt Sander zonder iets te zeggen naar buiten.

'Als je maar weet dat ik onschuldig ben,' zegt Sander half huilend.

Halverwege de tuin draait hij zich om. Zal hij haar nog een keer proberen te overtuigen? Maar de deur is al dicht. Sander heeft zich nog nooit zo verloren gevoeld. Hoe is het mogelijk dat Indra hem laat vallen?

Als Sander nagedacht had, zou hij in de tuin van de familie Sandbergen gebleven zijn. Desnoods zou hij zich in de schuur verstopt hebben. Maar hij kan niet meer nadenken. Hij is zo wanhopig dat Indra hem heeft laten vallen dat het hem niks meer kan schelen wat er gebeurt. Sla me maar in elkaar, denkt hij. Wat maakt het nog uit? Ik heb toch alles verloren. En hij stapt het hek uit.

Zodra Sander een stap in het gangetje heeft gezet, wordt hij van twee kanten ingesloten. Ze zijn zo snel bij hem dat hij niet eens de kans krijgt om te schreeuwen. Het moet de hand van Emiel zijn die zijn mond dichtsnoert. Sander voelt een keiharde trap in zijn maag. Van de pijn krimpt hij in elkaar.

'Dit is alleen een waarschuwing,' fluistert Emiel. 'Als je ons verraad, vertel je het niet meer na.'

Sander moet nog bijkomen van de pijn in zijn maag als twee handen zijn hoofd pakken en keihard tegen de muur slaan. Hij zakt langzaam in elkaar. Mijn hoofd, denkt Sander. En dat is het laatste wat hij voelt.

Indra heeft er geen idee van wat zich buiten afspeelt.

Ze voelt zich alleen maar bedrogen. Terwijl ze onrustig door haar kamer heen en weer loopt, denkt ze aan de scène in de aula. Ze vindt het vreselijk dat ze René onterecht pijn heeft gedaan. En tegenover Heike voelt ze zich ook schuldig. Zweer het! hoort ze haar vriendin zeggen. Voor de zoveelste keer ziet ze zichzelf twee vingers opsteken. Nu ze beseft voor wie ze haar vriendin heeft bedrogen, voor een jongen die bij een bende hoort, wordt haar schuldgevoel nog groter. Hoe kon ze zo blind zijn? Ze weet waardoor het komt. Ze was verliefd op Sander. Maar dat is wel over. Terwijl de eerste vogels beginnen te fluiten wil Indra het uitschreeuwen, NOOIT MEER WIL IK VERLIEFD WORDEN...

HELEMAAL NOOIT MEER ! Dan voelt ze hoe moe ze is en ze gaat op bed liggen. Als ze weer rustig wordt, komen er flarden van het gesprek in haar hoofd. En dan dringt het langzaam tot haar door wat Sander zei. Dat het niet zijn schuld was; dat Emiel een vriend van Maarten en Chris is die hij niet kende. Ineens beseft Indra wat ze heeft gedaan. Ze heeft Sander weggestuurd. Hij kwam naar haar toe omdat hij in nood was en zij heeft hem eruit gegooid. Ook al is het fout wat hij heeft gedaan, ze had hem moeten helpen. Wat moet ze nou? Misschien weten haar ouders raad. Ze staat al met de deurkruk in haar hand als ze bedenkt dat haar vader met migraine

naar bed is gegaan. Ze kan hem beter laten slapen. Ze is dom geweest, maar zo dringend is het nu ook niet. Sander is allang veilig thuis, die loopt heus geen gevaar. Die jongens stonden hem niet op te wachten, dat dacht hij maar omdat hij zo bang was. Morgen ziet ze wel verder. En ze stapt weer in bed en doet haar ogen dicht.

Indra wordt wakker van opgewonden stemmen aan de achterkant van het huis. Zo te horen is er iets aan de hand. Maar dat kan haar niet schelen. Ze denkt meteen aan het bezoek van Sander. Beneden hoort ze haar ouders. Die weten van niks. Achteraf is ze blij dat ze hen erbuiten heeft gehouden. Dat bespaart haar een heleboel gezeur. Want ze kent haar ouders; die nemen het heel hoog op dat ze tegen meneer Koe-kebieer heeft gelogen. Misschien loopt het allemaal met een sisser af en hoeven ze het nooit te weten. Ze gaat vanochtend meteen naar Sander. Ze wil zeggen dat het haar spijt dat ze hem heeft weggestuurd. Hij zal wel begrijpen dat ze was geschrokken. Het is toch ook raar: lig je lekker te slapen, dan ploft er een steentje tegen je raam en als je naar buiten kijkt staat Sander daar, met zo'n bizar verhaal. Het ergste is dat ze voelt dat ze hem nog steeds lief vindt.

Wat een lawaai. Indra loopt naar de slaapkamer van haar ouders en kijkt naar buiten. Er staat een politieagent. Zou er bij de buurvrouw zijn ingebroken?

'Heb je het gehoord?' vraagt Indra's moeder als Indra beneden komt. 'In het gangetje ligt een jongen. Hij schijnt bewusteloos te zijn. De buurman vond hem toen hij ging hardlopen.'

'Een jongen...?' Indra is nog nooit zo snel buiten geweest.

'Allemaal een stukje naar achteren,' zegt de politieagent. 'De ambulance komt eraan.'

Indra kijkt onder de arm van de agent door. Ze ziet alleen een plasje bloed. Maar als de agent een stapje opzij doet, geeft ze een gil. 'Dat is Sander! Ze hebben hem in elkaar geslagen!'

Indra wilde dat het allemaal een nare droom was. En dat ze zo meteen in haar bed wakker werd. Maar ze slaapt niet. Ze zit in de wachtkamer van het ziekenhuis.

Schuin tegenover haar is een deur en daarachter ligt Sander: zwaargewond.

Indra kijkt naar een man en een vrouw die een paar stoelen verderop zitten. Ze zien krijtwit. Het moeten de ouders van Sander zijn. Ze durft hen amper aan te kijken. Hoe moet ze het hun vertellen. Ja, uw zoon kwam vannacht bij mij aanzetten. Hij dacht dat ik hem wel zou helpen, maar ik heb hem eruit gezet. Ik was namelijk kwaad en dan doe ik zulke dingen. Hij wilde u nog bellen, maar dat vond ik ook niet nodig. Nu ligt hij hier, bewusteloos. Eigen schuld. Dan had hij zich maar niet met die Emiel moeten inlaten.

Indra weet wel dat het onzin is wat ze nu denkt. Als ze echt zo ongevoelig zou zijn, zou ze hier niet zo verkrampt zitten. Dan was ze niet eens met de ziekenauto meegekomen. Ze voelt een pijnlijke steek in haar maag als ze aan die rit terugdenkt. Met loeiende

sirene reed de ambulance door de stad. Ze vindt het altijd al eng als een ziekenauto met zwaailicht langsraast, maar nu zat ze er zelf in, naast Sander. Het is nog steeds niet helemaal tot haar doorgedrongen. Het ging ook allemaal zo snel. Ze weet nog dat ze naar buiten rende en Sander zag liggen. Ze moet weer huilen als ze eraan denkt.

Indra kijkt naar meneer Koper die is opgestaan en voor de deur van de behandelkamer heen en weer loopt. Mevrouw Koper staart maar voor zich uit.

Ik moet het hun vertellen, denkt Indra. Ze hebben er recht op te weten wat er gebeurd is. Maar telkens als ze wil beginnen, durft ze het niet meer.

De ouders van Sander letten niet op haar. Die hebben er geen idee van wie ze is. Als ze na een halfuur nog niks hebben gehoord, gaat meneer Koper naast zijn vrouw zitten. 'In elkaar geslagen, Tanja. Onze zoon is in elkaar gelagen. Zo'n mobieltje heeft dus ook geen enkele zin.'

'Die had hij niet meer.' Indra schrikt er zelf van.

De ouders van Sander kijken haar verbaasd aan. 'Was jij er dan bij?'

Indra knikt. 'Sander stond vannacht ineens bij mij voor de deur...'

'Dan moet jij Indra zijn,' zegt meneer Koper. 'Wat is er gebeurd?' vraagt hij als Indra knikt.

Indra kijkt Sanders ouders aan. En dan moet ze huilen. 'Het is mijn schuld. Ik had hem nooit mogen wegsturen...' Dat is het enige wat ze kan uitbrengen.

Indra wacht tot ze weer rustig is. Dan vertelt ze Sanders ouders wat ze vannacht van Sander heeft gehoord. Mevrouw en meneer Koper kunnen het niet geloven. 'Dat kan niet,' zeggen ze steeds. 'Het kan niet waar zijn dat onze zoon daarmee te maken had.'

Pas als Indra alles nog een keer uitlegt, begrijpen ze hoe het is gegaan. Ze zijn nog steeds in de war als de deur van de behandelkamer opengaat.

'En?' Mevrouw Koper rent op de arts af.

'Hij is nog niet bijgekomen,' zegt de arts. 'Ze hebben uw zoon behoorlijk te pakken gehad. Hij heeft een flink gat in zijn hoofd en een zware hersenschudding. U mag even om het hoekje kijken. En daarna kunt u het beste naar huis gaan. Wij bellen u zodra er iets in zijn toestand verandert.'

Indra ziet dat mevrouw en meneer Koper naar binnen gaan. Het duurt maar heel even en dan komt de arts hen weer halen. 'Loopt u maar even met mij mee. Dan noteer ik alle gegevens.'

Indra blijft alleen in de wachtkamer achter. Ze kan het zichzelf maar niet vergeven. Ze hebben Sanders schedel ingeslagen, denkt ze steeds. En dat is mijn schuld. Wat moet ze nu? Ze wil niet naar huis gaan.

Eerst moet ze weten of Sander beter wordt. Het kan haar niet schelen hoe lang dat duurt. Ze moet weten of Sander het haalt. Als ze thuis is, krijgt ze het niet te horen. Sanders ouders zullen haar heus niet op de hoogte houden nu ze weten dat het haar schuld is dat hun zoon daar ligt. Dan moet ze wachten tot maandag op school en dat vindt ze veel te laat.

Indra blijft in de wachtkamer zitten. Telkens als de behandelkamer opengaat, schrikt ze op. Van de gezichten van de verpleegsters en de artsen kan ze niets aflezen. En ze durft hun ook niets te vragen uit angst dat ze wordt weggestuurd.

'Zit je hier nog steeds?' vraagt een verpleegster die bij Sander vandaan komt. 'Als ik jou was, zou ik maar naar huis gaan. Het kan heel lang duren voordat Sander bij kennis is.'

'Dat maakt me niks uit,' zegt Indra.

'Zoals je wilt.' En de verpleegster besteedt verder geen aandacht aan haar.

Heel veel later gaat de deur van de behandelkamer weer open en de verpleegster stapt op Indra af. 'Misschien kun jij ons helpen. Sander is net bijgekomen, maar hij vraagt steeds naar iemand. Omdat hij nogal onrustig is willen we die persoon waarschuwen. Ik was eigenlijk van plan het zijn ouders te vragen, maar aangezien jij hier toch zit.' 'Naar wie vraagt hij dan?' vraagt Indra.

'Zegt de naam Indra je iets?' vraagt de verpleegster.

Indra's hart slaat over. 'Dat, eh... dat ben ik. Sander is mijn vriend en we hebben vannacht ruzie gehad.'

'Dan lijkt het me het beste dat ik jullie even alleen laat.'
En de verpleegster houdt de deur van de behandelkamer voor Indra open.

Indra schrikt als ze Sander ziet liggen. Zijn hoofd zit in het verband en op zijn wang zit een grote bloeduitstorting.

'Sander...' fluistert ze. 'Sander, het spijt me zo.'

Langzaam gaan Sanders ogen open. 'Ik ben onschuldig,' zegt hij. 'Je moet me geloven.'

Indra ziet aan zijn gezicht dat hij pijn heeft.

'Sst... Je hoeft niet te praten. Ik geloof je,' zegt ze zachtjes. Terwijl ze Sanders hand streelt, kijkt ze hem in de ogen. Natuurlijk ben je onschuldig, denkt Indra. Ze snapt niet hoe ze zo dom heeft kunnen zijn om zijn

woorden in twijfel te trekken. Ze buigt haar gezicht naar hem toe. 'Ik hou van je,' fluistert ze. 'Hoor je me?' En ze drukt een kus op zijn lippen.

Sander kijkt Indra aan. 'Ja,' fluistert hij. En dan vallen zijn ogen dicht.

Indra kijkt naar Sander die ligt te slapen. Het belangrijkste is gebeurd, denkt ze. Ik heb het goed gemaakt met hem. Doordat Sander weer bij bewustzijn is, valt er een hele zorg van haar af. Ineens voelt ze hoe moe ze is. Het liefst zou ze naar huis gaan en heel lang slapen. Maar zover is het nog niet. Ze moet iets rechtzetten, anders blijft ze er toch maar aan denken. Ze moet naar Heike. Het wordt nu tijd om alles aan Heike uit te leggen. Ze zal haar moeten vertellen dat ze heeft gelogen.

Indra ziet er tegenop om haar vriendin onder ogen te komen. Heike zal razend op haar zijn. Toch wil ze dat Heike het van haar hoort en niet maandag op school. Want ze verwacht niet dat meneer Koekebier het hierbij laat zitten. Hij zal haar wel op het matje roepen. Maar daar hoeft ze nu nog niet aan te denken. Eerst Heike opzoeken, dat is al moeilijk genoeg. Indra wil het

nog even uitstellen, maar als de verpleegster binnenkomt met Sanders ouders, staat ze op.

Indra voelt haar hart bonzen als ze het tuinpad naar Heikes huis op loopt. Ze moet nog maar afwachten of Heike naar haar wil luisteren. Het zal haar niks verbazen als ze de deur voor haar neus dichtslaat. Indra haalt diep adem en drukt op de bel. Ineens bedenkt ze dat René ook de deur open kan doen. Gelukkig is het Heikes moeder die haar binnenlaat.

Indra loopt de trap op. Ze heeft een raar gevoel. Ze is hier zo vaak naar boven gelopen. Het was bijna net zo vertrouwd als de trap in haar eigen huis. En nu is ze net een indringer. Ze klopt zelfs voordat ze naar binnen gaat.

'Ja!' roept Heike vrolijk.

Als Indra de deur opendoet, voelt ze dat ze kleurt. Maar zo te zien vindt Heike de confrontatie ook niet makkelijk. Anders plofte Indra altijd op Heikes bed neer, maar nu blijft ze in de deuropening staan. 'Ik, eh... ik moet je iets zeggen.'

'Daar ben je wel laat mee,' zegt Heike. 'Wie liegt er nou tegen zijn beste vriendin?'

'Hoe weet jij dat ik heb gelogen?' vraagt Indra.

'Ik weet alles,' zegt Heike. 'Ook dat Sander in elkaar is geslagen. Sanders ouders belden Koekebier op het moment dat mijn vader bij hem was.'

'Ik had niet mogen zweren dat hij bij mij was,' zegt Indra.

'Nee, zeker niet,' zegt Heike. 'Wat moet ik daar nou mee? Je was mijn beste vriendin. Ik weet niet wat ik ervan moet denken, hoor. Misschien heb je me wel altijd bedonderd.'

Indra moet zuchten. Ze had gedacht dat Heike kwaad zou zijn, maar dit is veel erger. Ze ziet dat ze haar vriendin pijn heeft gedaan. En dat kan ze niet zomaar goed maken.

'Jij moet maar zeggen hoe het verder moet,' zegt Indra. 'Als je niet meer bij mij in de klas wilt zitten, vraag ik wel overplaatsing aan. Voor mij is dat ook makkelijker.'

Zo leuk is het niet om te zien dat Dana mijn plaats heeft ingenomen.'

'Hoe kom je daarbij?' zegt Heike.

'Het lijkt er wel op,' zegt Indra.

'Snap je dat dan niet,' zegt Heike. 'Jij bent mijn beste vriendin.'

'Was,' zegt Indra. 'Tot ik pfeiffer kreeg. Alsof het voor mij zo leuk was dat jij me niet geloofde.' Voordat ze begint te huilen, draait ze zich om. 'Ik hoor nog wel hoe het verder gaat.'

'Wat nou!' Heike pakt haar arm vast. 'Wil je zo weggaan?'

'Wat dan?' vraagt Indra.

'Ik weet het ook niet.' Heike moet nu ook huilen. 'Ik wil gewoon weer vriendinnen met je zijn, maar ik weet niet meer of ik je kan vertrouwen.'

'Echt niet?' Indra kijkt Heike aan.

'Ach, natuurlijk weet ik dat wel. Het is allemaal zo stom. Ik kan niet tegen ziek zijn, ik vind ziek zijn nu eenmaal niks aan. Bah, saai.'

'Je moet dokter worden,' zegt Indra. 'Ik hoor het je al tegen je patiënten zeggen. "Nee, u moet niet komen als u ziek bent, hoor. Daar vind ik niks aan."' "

Gelukkig moeten ze alle twee weer lachen. Indra is niet van plan nog langer te praten. Dat serieuze gedoe is niks voor Heike. Met humor bereikt ze veel meer.

'Maandag maken we het weer gezellig, goed?' zegt Indra.

'Dat kan niet,' zegt Heike. 'Jij wordt drie dagen geschorst, dat zei Koekebier.'

'Je maakt een grapje.' Maar Indra ziet aan Heikes gezicht dat ze het meent. 'Word ik echt geschorst?'

'Wat kan jou dat nou schelen?' zegt Heike. 'Dat komt

juist goed uit. Nu kun je drie dagen naast Sanders bed zitten.'

Dat vindt Indra ook wel een leuk vooruitzicht. 'En ik neem jou mee. En dan zeg jij dat hij zich niet zo moet aanstellen. "Wat nou: een beetje hoofdpijn. Hup, uit bed, verband van je knar en gezellig doen."' "

'Ja,' zegt Heike. 'En dan ga jij weer een potje liegen.'

Indra kijkt haar vriendin aan en dan weet ze dat het weer helemaal goed tussen hen is.

Sander doet zijn ogen open. In zijn hoofd hoort hij Indra's stem die sist: 'Ga weg...'

Ik ben haar kwijt... Ik ben haar voorgoed kwijt. Sander grijpt naar zijn hoofd. Het doet pijn, een stekende pijn. Maar de pijn in zijn hart is erger. Bijna ondraaglijk. Hij kan Indra niet missen. Opnieuw ziet hij haar voor zich, maar nu zit ze naast zijn bed. Dat kan niet, denkt hij. Hoe komt hij hierbij? Ze heeft nooit naast zijn bed gezeten. Het moet een droom zijn geweest. Hij probeert na te denken. Langzaam komen de beelden terug. 'Het spijt me zo. Ik geloof je...' hoort hij Indra fluisteren.

Wanneer was dat? Hoelang ligt hij hier al? Heeft Indra echt gezegd dat het haar spijt? Ineens lijkt de pijn in zijn hoofd minder erg te worden. Helemaal als hij zich herinnert dat ze nog meer zei. Het allermooiste wat hij had kunnen wensen. 'Ik hou van je...'

Als dat waar is, komt alles toch nog goed. Dan vertelt ze misschien ook niet door dat hij bij de rolstoelbende is betrokken. Dan hoeft niemand het ooit te weten, zijn ouders ook niet. Maar is het zo? Is ze wel bij hem in het

ziekenhuis geweest? Nu begint Sander te twijfelen. Hij voelt aan het verband dat om zijn hoofd knelt. Daaronder hamert en bonst het. Zijn hersens zijn door elkaar geschud, misschien wel zo erg dat hij het verschil niet meer weet tussen werkelijkheid en fantasie. Dat zou betekenen dat hij gek is geworden. Kon hij het maar aan de zuster vragen of Indra bij hem was. Maar dat heeft geen zin. Als hij echt gek is, geven ze hem natuurlijk in alles gelijk. Alleen om hem rustig te houden, zodat het gat in zijn hoofd geneest. Alsof hij nog wil dat dat geneest, met die gestampte hersens eronder. Opnieuw dringt het beeld zich aan Sander op. 'Ik hou van je...' hoort hij Indra fluisteren. En toen, wat gebeurde er toen? Sander weet het. Hij voelt het. Hij proeft Indra's zoete lippen. Dit kan hij nooit verzinnen. Die heerlijke smaak kan niemand verzinnen. Het bewijs is geleverd, zijn hersens werken nog perfect. Indra was bij hem en ze heeft hem gekust...

Indra was hier, denkt Sander. In deze ruimte. Hij weet niet eens hoe zijn kamer er uitziet. Hij probeert te kijken, maar van de inspanning doet zijn hoofd nog meer pijn. Bovendien ziet hij alles dubbel. Hij doet zijn ogen dicht en probeert te slapen. Maar na een paar tellen gaan zijn ogen weer open. Is dat de stem van

Emiel die hij in de gang hoort? Ik ben in de war, denkt Sander. Dat kan niet. Maar na een paar tellen hoort hij de stem weer.

'Ik mag toch wel even bij hem,' klinkt het in de gang. 'Sander is mijn broer.'

Nu weet Sander het zeker. Achter de deur staat Emiel. Wat komt die doen? Sander gelooft echt niet dat Emiel een fruitmand komt brengen. Of komt zeggen dat het hem spijt. Hij denkt dat er maar één reden is waarvoor Emiel naar het ziekenhuis is gekomen. Hij is bang dat Sander hem verraad. Hij is hier om hem voorgoed het zwijgen op te leggen. Doodsbang kijkt Sander naar de deur. Als de zuster hem maar niet binnenlaat.

'Goed dan,' hoort hij de verpleegster zeggen. 'Je mag even bij je broer, maar niet te lang want hij is heel zwak.'

Hij is mijn broer niet, wil Sander roepen. Hij mag er niet in! Maar daar krijgt hij de kans niet voor. Door een waas ziet hij Emiel in de deuropening staan. Sander houdt zijn adem in als hij dichterbij komt.

'Wat moet je van me?' Op het moment dat hij praat schiet er een pijnlijke steek door zijn hoofd. Hij heeft zijn vinger al bij de alarmknop, maar Emiel slaat zijn hand weg.

'Je moet je niet zo opwinden, lief broertje. Dat is niet goed voor je. Ik doe je niks. Ik kom alleen je geheugen even opfrissen. Naar voor je, hè, dat Maarten en Chris je in elkaar hebben geslagen. Dat had je zeker niet van je vrienden gedacht, maar zo zie je maar weer hoe je je kunt vergissen. Ik zal er wel voor zorgen dat die twee hun straf krijgen. Nee, je hoeft me niet te bedanken, daar zijn we toch broers voor?'

Bedoelt Emiel dat hij Maarten en Chris voor zijn daden wil laten opdraaien? Maarten en Chris moesten eens weten wat Emiel van plan is. Sander betwijfelt of ze hem dan nog steeds zo tof vinden. Ze hadden naar hem moeten luisteren.

'Je kunt vertellen wat je wilt,' zegt Sander. 'Maar daar doe ik niet aan mee.'

'Ik dacht dat je zo verliefd op die Indra was,' zegt Emiel. 'Je wilt toch niet dat ik haar iets aandoe?'

'Van Indra blijf je af,' zegt Sander.

'Dat hangt van jou af,' zegt Emiel doodleuk. 'Luister goed, wij hebben samen de politie gewaarschuwd. Als we dat niet gedaan hadden, was die jongen misschien wel dood geweest. Want Chris trapte maar door, weet je nog? En Maarten was ook niet te houden.

Waarschijnlijk komt het door die Malibu. We hadden ze nog gewaarschuwd, maar die fles moest leeg. Ja, en dan krijg je zulke dingen, hè?'

Sander heeft zin om Emiel een dreun te geven maar hij heeft amper de kracht om zijn hand op te tillen.

'Dus geen grapjes,' zegt Emiel. 'Het is zo gegaan als ik nu zeg. Maarten en Chris zijn overal de schuld van. Dat is makkelijk te onthouden, hè? Ik heb al een paar vriendjes geregeld die voor wat poen voor ons willen getuigen. Als jij nou ook braaf bent, overkomt je vriendinnetje niks. En dan komt niemand er ooit achter hoe het echt is gegaan.'

'Dat had je gedacht.' Een verpleegster duwt de deur verder open. 'Ik heb alles gehoord.'

Sander ziet de paniek in Emiels ogen. Emiel draait zich om en rent weg. Wat er verder gebeurt, kan Sander niet meer volgen. Hij hoort alleen nog dat de verpleegster iemand oppiept.

Indra is op weg naar het ziekenhuis. Ze moet Sander vertellen dat alles is goed gekomen tussen Heike en haar. En dat ze hem volgende week drie dagen in het ziekenhuis gezelschap komt houden omdat ze geschorst is.

Nietsvermoedend komt ze bij het ziekenhuis aan.

Ze wil naar binnen gaan, maar de deuren zijn gesloten. Er staan meer mensen die er niet in kunnen. Niemand begrijpt er iets van.

'Zeker een stroomstoring,' zegt een man.

'Moet je nou zien!' Een vrouw wijst naar de hal van het ziekenhuis. Als Indra zou weten dat het Emiel was die naar de uitgang rende, zou ze niet zo rustig staan te wachten. Als Emiel merkt dat hij er niet door kan, draait hij zich pijlsnel om en rent terug. Maar inmiddels zijn de tussendeuren ook gesloten. Emiel

trapt woest tegen de deur, maar dat helpt niks.

'Die heeft iets gepikt,' zegt een man.

'Ik weet het niet,' zegt een ander. 'Het ziet er in ieder geval niet naar uit dat hij gezellig op ziekenbezoek is geweest.'

En dan schrikken ze op van een loeiende sirene. Vanaf dat moment gaat alles pijlsnel. Een politieauto stopt voor het ziekenhuis. Vier agenten rennen de auto uit. Als de deur opengaat om de politie door te laten, probeert Emiel te vluchten, maar twee agenten hebben hem al vast. Hij wordt geboeid en meegevoerd.

'Jullie hebben de verkeerde!' hoort Indra schreeuwen. 'Die verpleegster kletst uit haar nek, ik heb die Sander niet in elkaar geslagen. Vraag het hem zelf maar.'

Nu beseft Indra dat het Emiel is. Geschrokken vraagt ze zich af wat hij in het ziekenhuis moest. Zodra de deuren weer opengaan, rent ze de hal in. Ze wil de lift nemen, maar die gaat net dicht. Indra heeft geen geduld om te wachten. Met twee treden tegelijk holt ze de trappen op. Buiten adem komt ze op de vijfde

verdieping aan. Ze doet de behandelkamer open, maar Sander ligt er niet meer.

Indra verbleekt. Emiel zal Sander toch niet... Ze moet het weten en schiet een verpleegster aan. 'Waar is Sander?'

'Die ligt op zaal,' zegt de verpleegster. 'Hij voelt zich veiliger met anderen erbij.'

Van blijdschap vergeet Indra het nummer van de zaal te vragen. Terwijl ze door de gang loopt, leest ze de namen op de deuren. Pas op de laatste deur ziet ze Sanders naam staan. Voorzichtig doet ze de deur een stukje open en sluipt naar Sander toe. Ze wil hem niet wakker maken, maar Sander voelt dat Indra naast hem zit. Even doet hij zijn ogen open. 'Ze hebben hem...' fluistert hij. 'Ze hebben Emiel gepakt.'

Sander ligt alweer een week in het ziekenhuis. Gelukkig gaat het een stuk beter met hem. Helemaal

sinds hij weet dat zijn ouders niet kwaad op hem zijn. Ze geloofden hem toen hij vertelde hoe het was gegaan. Hij kon wel merken dat het hun verdriet deed dat hij hen niet in vertrouwen had genomen. Achteraf vindt Sander dat zelf ook dom. Maar daar kan hij nu niks meer aan veranderen. Hij is blij dat hij niet wordt vervolgd.

De jongen die door Emiel en zijn vriend onder het viaduct in elkaar was geslagen, heeft verklaard dat Sander Emiel probeerde te stoppen. Toch was dat niet genoeg voor de politie. Gelukkig herkende het zusje van de invalide jongen hem ook. Ze wist nog heel goed hoe verbijsterd hij erbij had gestaan toen Emiel de rolstoel omtrapte. En dat hij geprobeerd had te helpen, maar dat Emiel hem meetrok. Dat gaf de doorslag.

Emiel zit nog steeds vast. En Maarten en Chris worden ook verhoord. Sander weet niet wat voor straf ze krijgen, maar het kan hem niet schelen. Hij wil nooit meer iets met hen te maken hebben.

De muur boven Sanders bed hangt vol kaarten van zijn klasgenoten. En Tom, Cas en Olivier zijn al twee keer in het ziekenhuis geweest. Gisteren vroeg Tom of hij zin

had om met zijn vieren te kamperen. Sander zei meteen ja.

'Nou, sta dan maar op,' zei Tom. 'We gaan nu. Zal ik je verband er vast afhalen?'

De zuster die net iets te drinken bracht schrok, maar Sander houdt juist van een beetje plagen. Alleen van Tigo kan hij het niet hebben. Die botterik was er ook een keer bij.

'Weet je wat ik nou niet snap...' begon hij ineens.

Nee hè, dacht Sander. Er zal wel weer iets vervelends komen. En dat klopte.

'Waarom heb je nou eigenlijk niks gedaan toen die Emiel de rolstoel omtrapte?' zeurde Tigo verder. 'Op school zeiden ze dat je er niks van durfde te zeggen, maar dat maak je mij niet wijs.'

Vroeger zou Sander geprobeerd hebben om het uit te leggen, maar dat doet hij niet meer. 'Als ik er wel iets van had durven zeggen, had ik jou ook al veel eerder een grote bek gegeven,' zei Sander. Tom stak zijn duim

naar hem op. En Tigo heeft het hele bezoekuur zijn mond gehouden.

Sander kijkt op de klok. Indra zal zo wel komen. Ze komt bijna elke dag even langs. Behalve gisteren. Toen was ze weer geel en moest ze van haar moeder thuisblijven. Maar 's avonds belde ze. Sander is blij dat hij telefoon bij zijn bed heeft. Ze hebben wel een uur met elkaar gepraat. Hij weet niet eens meer waar het over ging. Alleen nog dat Indra vroeg hoe hij de muziek vond die ze gisteren voor hem had gedownload. Sander vond het fantastisch. Hij kan er nu nog wel even luisteren. Dan gaat de tijd ook sneller. Hij pakt zijn iPod van zijn kastje en zet hem op.

'Was het een beetje uit te houden op school?' vraagt Sander als Indra binnen komt stappen.

'Het ging wel,' zegt Indra. 'Ik heb me opgegeven voor de schoolkrant. Tigo en Peter zijn eruit gestapt en nu zijn er twee plaatsen vrij. René heeft zich ook opgegeven.'

'René? De broer van Heike?' vraagt Sander.

'Ja,' zegt Indra. 'Is dat zo erg?'

'Maar die is toch verliefd op je?'

'Was,' verbetert Indra. 'Het is alweer over. Hij zit nu achter Dana aan. Prima toch?'

Indra doet alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat René zo op een ander is overgestapt. Dat maakt Sander onzeker. Hij hoopt niet dat haar gevoel voor hem ook zo makkelijk overgaat.

'Zal ik je een stukje voorlezen?' Als Sander knikt slaat Indra het boek open. Ze leest hem bijna elke dag voor. Sander vindt het prettig, dan wordt hij ook niet zo moe. Hij heeft elke keer geboeid geluisterd, maar nu kan hij zijn aandacht er niet bijhouden. Hij denkt steeds aan René die alweer op een ander is. Hij moet het weten, hij moet weten hoe het met hun tweeën zit.

Indra merkt dat Sander er niet met zijn gedachten bij is. 'Heb je wel zin in voorlezen?'

'Jawel,' zegt Sander. 'Maar, eh... ik heb nog een vraag. Je vertelde net van René, maar ben jij nog wel verliefd?'

'Op René?'

'Nee,' zegt Sander. 'Op mij.'

Indra schudt haar hoofd. 'Sorry, ik kan niet zeggen dat ik verliefd op je ben.'

'Wat?' Sander schrikt.

'Je wilt toch niet dat ik tegen je lieg?' vraagt Indra.

'Dus je bent niet meer verliefd op mij.' Sander krijgt er een kleur van.

'Nee, verliefd ben ik niet. Ik ben helemaal gek van je!' Indra buigt zich voorover en geeft Sander heel voorzichtig een zoen.